

မြန်မာ့ သမိုင်း - ၆၅

မိုးမိုး လှေလှေ

ဆိုရှယ်လစ် စာရိတ္တ

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ တော်လှန်ရေးအစိုးရ၊ ပညာရေးဌာန၏၊ ညွှောရေးစနစ်နှင့် ပတ်သက်သော၊ သဘောထားမူဝါဒကျေညာချက်တွင် “အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားမှုကိုအခြေခံသော” ဆိုသည့် စကားရပ်ပါရှိ၏။

“အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားမှုကို အခြေခံသော” ဆိုသည့် စကားရပ်ကို၊ အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာ၌၊ တော်တည့်မှန်ကန်ရန်အထူး အရေးကြီးလှသည်ကိုမူ သတိပြုသင့်လှပေသည်။

ကျောင်းသား/သူတိုင်းသည် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရန် လိုအပ်လှသည်၊ မည်မျှပင် အတတ်ပညာများ၊ အသိပညာများကို ပိုင်ဆိုင်လင့်ကစား၊ အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားလျှင် လိုအပ်သောအရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုသေးပေ။

အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားမှုဆိုသည့် အရည် အချင်းကို တိုင်းတာရာ၌၊ အောက်ဖော်ပြပါ အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်သည်။

- (က) နိုင်ငံကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်း။
- (ခ) အများအကျိုး သည်ပိုး ဆောင်ရွက်လိုခြင်း။
- (ဂ) အလုပ်လုပ် ခြင်းကို ဂုဏ်ယူတတ်သော စိတ်ရှိခြင်း။
- (ဃ) လူလူခြင်း ညာတာ ထောက်ထားသော အသိစိတ်ရှိခြင်း။
- (င) ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းရွက်လိုသောစိတ်ရှိခြင်း။
- (စ) ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရှုံ့မပေးသောစိတ်ဓာတ်ရှိခြင်း။
- (ဆ) သယံဇာတပစ္စည်းများကို လူသုံးပစ္စည်းများအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုစိတ် ရှိခြင်းကို ဖြစ်သည်။

သို့သော်လျှင်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်လိုသောစိတ်၊ သွေးစုတ်ခွယ်လှယ်လိုသောစိတ်၊ အချေးငိုလိုသောစိတ်၊ အမေကျော်-ဌေးတော်လွမ်းသောစိတ်တို့ ပပျောက်ခါ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ် တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွင် အဝင်ဝင်ကျဖြစ်မည် ဖြစ်၏။

အထက်ဖော်ပြပါ အရည်အချင်း (၇) ချက်သည်၊ အမှန်စင်စစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်စာရိတ္တများ ဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။

ပြည်ထောင်စု
ရန်ကုန်မြို့၊
မှတ်ပုံတင်
နေ့စွဲ

ယနေ့ တူမောင်တူမတို့ဟာ ဦးလေး တို့ငယ်စဉ်ဘဝကထက်ပိုပြီး လူဖြစ်ချက်ျိုး နှစ်တယ်ဆိုကာ ကျေးမိကြမလား။ မသိဘူး။ ဦးလေးတို့ ငယ်ငယ်က စာသင်ကြားခဲ့ရတာနဲ့ တူမောင်တူမတို့ ယခု စာသင်ကြားရတာဟာ လုံးဝမတူတာ အမှန်ပဲ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် မိဘများဟာ ကုန်သည် မျိုးရိုးဖြစ်ခဲ့ရင် သိကြီးစာ ဖတ်တတ်ရင် တော်ပြီဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သားသမီးကို စာသင်ပေးခဲ့ ကြတယ်။ မိဘဟာ အမှုထမ်းအရာထမ်း ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်ဆိုင်းလဲ သားသမီးကို စာရေး စာချီ အဆင့် အဆင့် ဖြစ်သွားစေချင်ပြီး စာသင်ပေးခဲ့ကြတာပဲ။ တကယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည်ကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ် နေတဲ့ နယ်ချဲ့အစိုးရကို ကျေးဇူးတင်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးအဖြစ် သစ္စာစောင့်သိစွာနဲ့ အမှုတော် ထမ်းရွက်တဲ့ စာသင်ခဲ့ကြ တယ်။

စင်စစ် အားဖြင့်တော့ ဟိုတုန်းက အစိုးရ အမှုထမ်းရွက် ခဲ့သူများဟာ နယ်ချဲ့အစိုးရသက်ဆုံးရှုံးစေလိုတဲ့ စိတ် နဲ့ အမှုထမ်းခဲ့ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါ ပညာဘက် များအတို ဒီအလုပ်သာရှိတဲ့ အတွက် လုပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုတုန်းကသင်ကြားခဲ့ရတဲ့ စာကို ကျွန်စာလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပဲ။

ခေတ်ပညာသင်ကြရတာဟာ ရှေး ကလို ကျွန်ပညာ သင်ကြရတာမဟုတ် တော့ဘူး။ လွတ်လပ်တဲ့လူမျိုး လွတ်လပ် တဲ့နိုင်ငံဖြစ်လာတဲ့အတွက် ယနေ့လူငယ်

တွေ ပညာသင်နေခြင်းဟာ တိုင်းပြည် အတွက်ဖြစ်တယ်။ တိုင်းပြည်ဆိုတာမိမိ တို့နှင့်တကွ နောင်လာ နောက်သား အားလုံးကို ဆိုလိုတာဖြစ်တယ်။ ဒါ ကြောင့် တူမောင်တူမတို့ ယနေ့စာသင် နေကြခြင်းဟာဘဦးတဖန်သက်တောင်း စားရေးအတွက်မဟုတ်ဘဲ တချိုးသား လုံး ကောင်းစားရေးတနိုင်ငံလုံး ကြီး ပွားတိုးတက်ရေးအတွက်ဖြစ်တယ်။

အဲဒါကြောင့်လဲ ဆရာများအဆရာ မိဘများကဆရာ တူမောင် တူမတို့ရဲ့ ပညာသင်ချင် တတ်မြောက်ရေးအတွက် အထူးဝီရိယ စိုက်ပျိုးပေးနေကြ တာတွေ့ရ လိမ့်မယ်။ အစိုးရက ဆိုရင်လဲ ဘယ် ခေတ်ကမှ လူငယ်တွေမခံစားရဘူး။ မ တွေ့ကြုံရဘူးတဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို အ ပြည့်အဝပေးနေတာဟာ တူမောင်တူမ တို့မျက်မြင်ထင်ရှားတဲ့ဖြစ်တယ်။

ပညာရေး ဘက်ကဆိုရင်လဲ လိုလား သေးမရှိ၊ အားကစားဘက်ကဆိုရင်လဲ လိုလားသေးမရှိ လူချွန် လူချွန်ကလေး တွေဖြစ်သွားအောင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုစောင့် ချောက်ပေးလျက်ရှိနေတယ်။ ပညာရေး မှာဆိုရင် ကျောင်းစာသင်မက အထွ ထွေ ဗဟုသုတရရှိအောင် လက်တွေ့ လုပ်ငန်းတွေလေ့လာရေးလုပ်ငန်းတွေ ပါ ပူးတွဲလုပ်ဆောင်ပေးနေတယ်။

တူမောင်တူမတို့သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး တွေဖြစ်လာကြမှ ဗမာနိုင်ငံဟာကြီးပွား တိုးတက် လာမယ်။ ဒီလို ကြီးပွားတိုး တက်လာမှ အင်္ဂလန်-အမေရိကန်- ဥရောပတို့ နိုင်ငံကြီးတွေရဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မားသလို ဗမာနိုင်ငံ ရဲ့ လူနေမှု အဆင့်အတန်း ဟာလဲ မြင့် မားလာလိမ့်မယ်။ အဲသလို တူမောင်တို့ ရဲ့ စားနပ်ရိက္ခာနေထိုင်မှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားလာရေးကို မျှော်မှန်းပြီးအစိုးရ နဲ့ တကွဆရာမိသားစုများဟာပညာရေးတိုး

တက်မှုအတွက်လက်တွဲဆောင်ရွက်နေတဲ့ အခါမှ ဝီရိယပေါ့လျော့မှု၊ လေလွင့်မှု မရှိကြဘဲ အရေးကြီးတယ်၊ ပြီးတော့ အဖျက်သမား ကျောင်းသားတွေနဲ့ မ ပေါင်းမိဘဲလဲ သတိပြုရမယ်။

အဖျက်သမား ကျောင်းသားဆိုတာ စာကောင်းကောင်း မသင်ချင် ကြတဲ့ ကျောင်းခင်းသူတွေ၊ အကျင့်စာရိတ္တမ ကောင်းသူတွေကိုဆိုလိုတာပဲ။

သူတို့ဟာ စာကောင်းကောင်းမသင် ကြတဲ့အတွက် “အပယ်ခံ” ဘဝရောက်ကြ သူတွေများတယ်။ အဲသလိုအပယ်ခံဘဝ ရောက်ကြတဲ့ အခါမှာ သူတို့နဲ့ အပေါ် ရအောင် ဆွဲခေါ်တတ်ကြတယ်။ အမြီး ပြတ်နေတဲ့ခွေးက တခြားခွေးတွေကိုသူ လိုအမြီးပြတ်ဘို့ ဆွယ်သလို ဆွယ်တတ် တယ်။ အဲဒါကို နားယောင်ပြီး သူတို့ နောက်ပါသွားရင် ကိုယ်လဲ အပယ်ခံ ဘာကိုရောက်သွားလိမ့်မယ်။

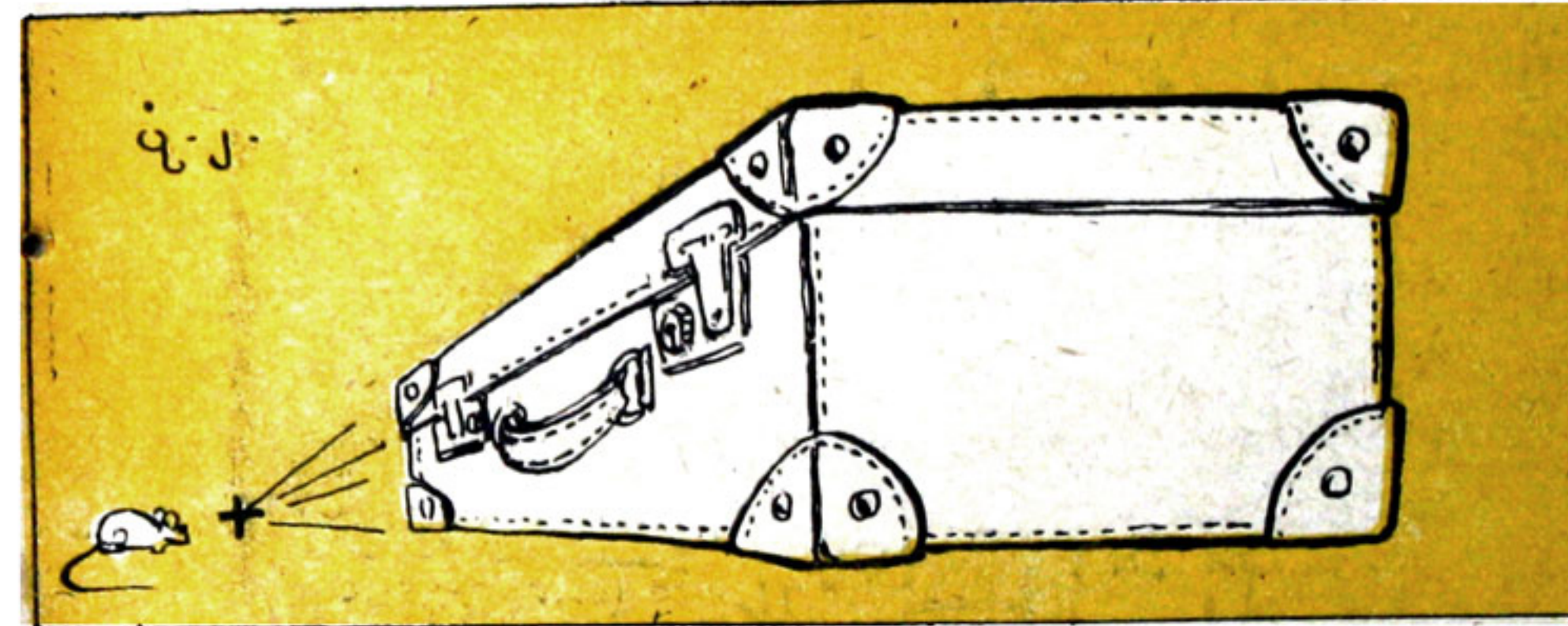
ပြီးတော့ အားလပ်နေတဲ့အချိန်တွေ ကို အလဟဿ ဖြုန်းတီး မပစ်ကြဘဲလဲ သတိ ပေးချင်တယ်။ အခုအခါမှာ ကျောင်းသား ဦးရေများတဲ့အတွက် တ ချို့ ကျောင်းများမှာ မနက်ပိုင်း ညနေပိုင်းခွဲပြီးစာသင်ကြရတယ်။ အဲဒီ အခါမှာ နေ့တဝက် အားကြလေတော့ ကျောင်းမတက်ခင် သို့မဟုတ် ကျောင်း ကအပြန် အားနေတဲ့ အချိန်တွေကို ရေ ကူး၊ ရုပ်ရှင်ကြည့် ဒါမှမဟုတ် လမ်း ပေါ်မှာ အချိန်ဖြုန်းနဲ့ လုပ်ကြတာ တွေ တွေ့ရတယ်။

သူတို့တတွေဟာ ကျောင်းသားအ များမဟုတ်ဘဲ လူနည်းစုလောက်သာ ဖြစ်သော်လဲ တယောက်ကစ တရာဆို သလိုဆရာယောင်ပါတတ်လို့ ဆင်ခြင်ကြ ဘို့ ဦးလေးကသတိ ပေးရခြင်း ပါပဲ။

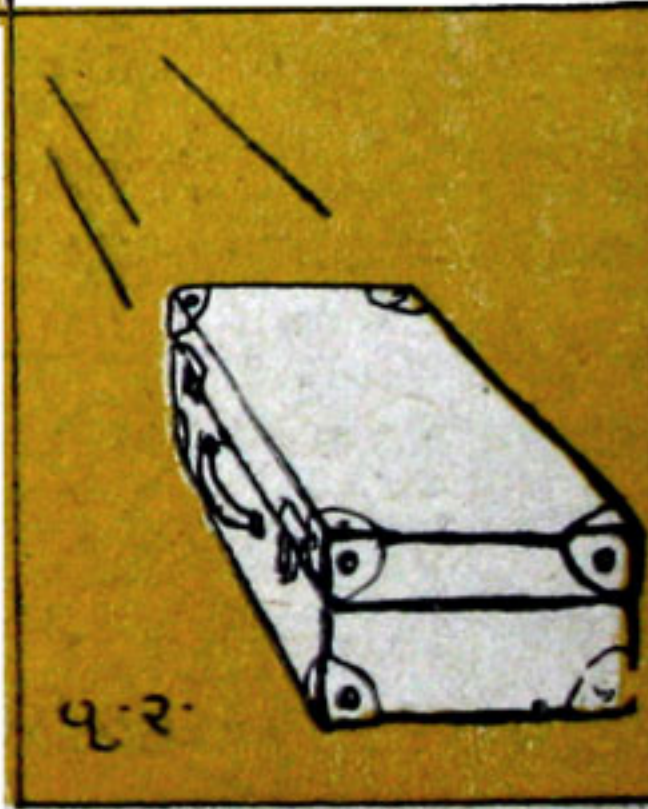

ယခုလောက်ဆိုလျှင် (နီးဝေး ပုံမှန်စနစ်) ကိုတော်တော်ခေါက်မိလောက်ပါပြီ။ ဒီနည်းနှင့် သေတ္တာလေးတလုံး ရေးတတ်လျှင် တိုက်အိမ်ကြီး တဆောင်ကိုလဲ ရေးတတ်တာပဲ။ ပုံ ၁-တွင်ဗဟိုချက် ကြက်ခြေအမှတ်သို့သွားသောမျဉ်းများကို လေ့လာပါ။ အဲဒီဗဟိုချက်ပေါ် တည်ပြီး ပုံသဏ္ဌာန်များ ပြောင်းလဲသကဲ့။ ဒီအချက်ကြောင့်ဘဲ သားရေသေတ္တာ တလုံးကို လူ့မျက်စိသို့မှာ (ပုံ ၃) မှာလိုမြင် ရပြီး၊ ကြွက်ကလေး တဆောင်ရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့ (ပုံ ၂) မှာလို မြင်ရမယ်ကဲ့။

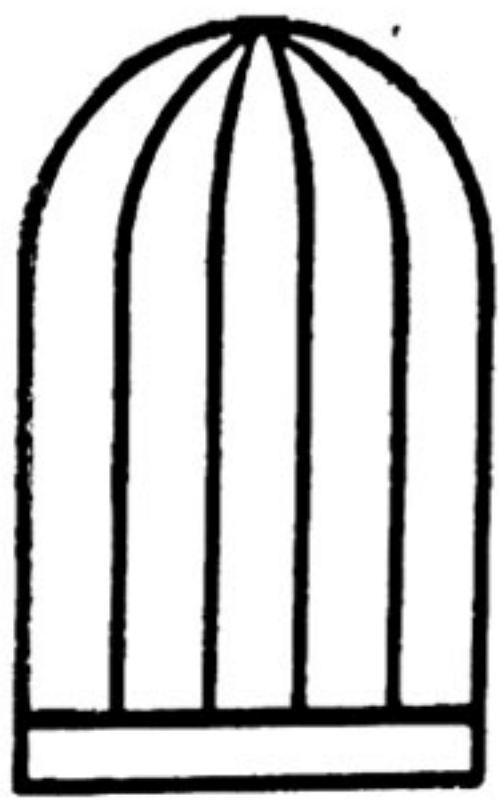
အခြေခံ ပန်းချီ ပညာ

ယနေ့ထိ ပြသတဲ့ပုံများ အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်မယ် ဆိုလျှင် ဒေါင်လိုက်မျက်နှာပြင်နှင့် လဲနေတဲ့ မျက်နှာပြင် ၂-မျိုးဟာ ဝေးသွားတဲ့ဘက်မှာနေပြီး ကျန်တဘက် ဟာ အမြဲတမ်း လူနှင့် တည့်တည့် (တနည်းအားဖြင့်) အောက် နှမ်း စာအုပ် အောက် နားနှင့် မျဉ်းပြိုင်မှာ အမြဲသုံးထားတာ တွေ့ရလိမ့်မည်။ (ပုံငယ်ရှု) အဲဒါ ပထမ ဆင့်ပဲ။

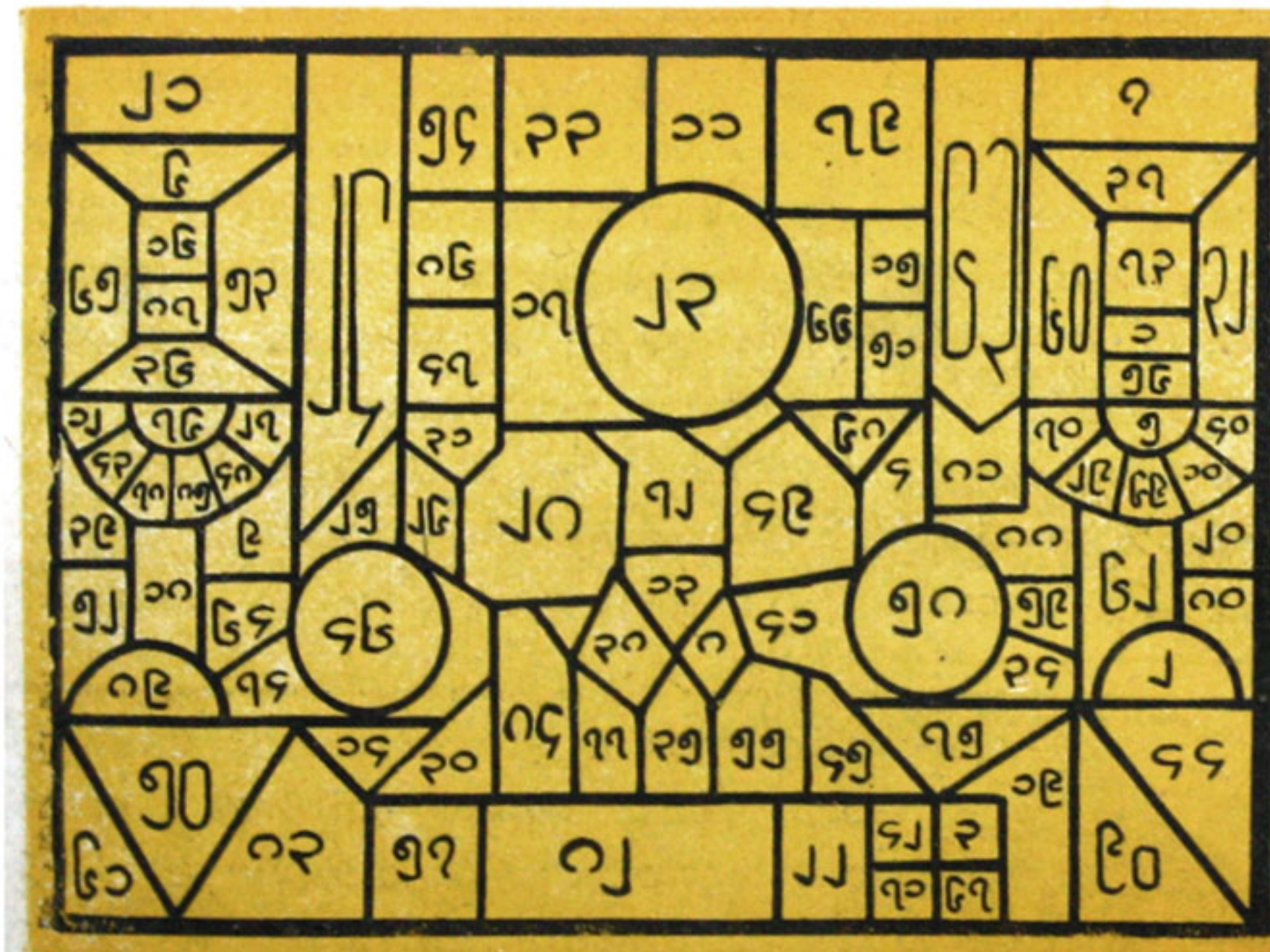
ရှေ့လကျလျှင် တဆင့်တက်ကြစို့။

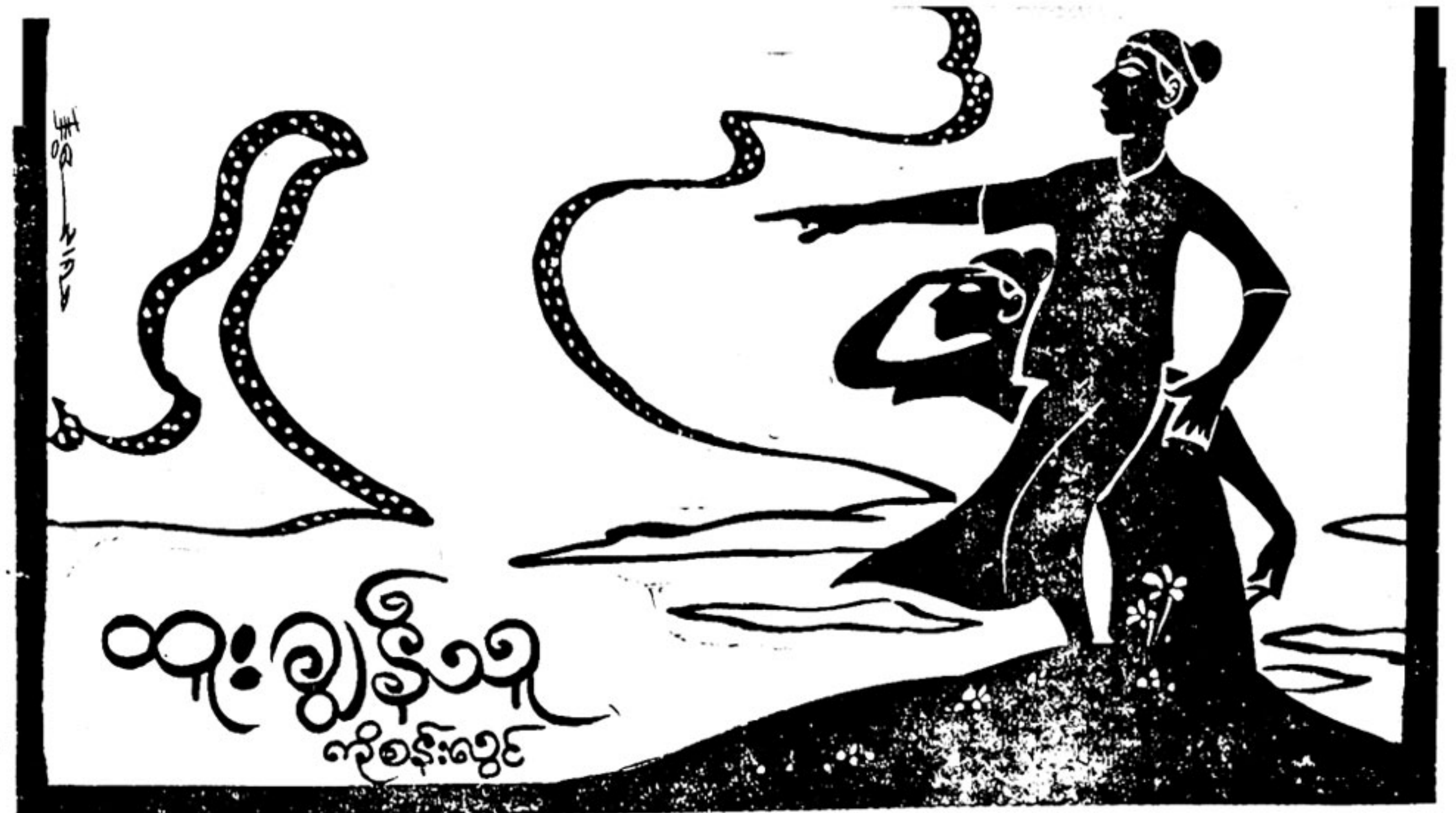
ငှက်ကလေးနှင့် လှောင်ချိုင့်

ဖော်ပြပါပုံတွင် ငှက်ကလေးနှင့် လှောင်ချိုင့်ကို တွေ့ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ငှက်ကလေးသည် လှောင်ချိုင့်၏ဘေးတွင် ရှိနေပါသည်။ အကယ်၍ ငှက်ငယ်သည် လှောင်ချိုင့်တွင်းရောက်နေပုံကိုကြည့်လိုသော် ၎င်းပုံကို မိမိမျက်စိ ၂-ခု၏ကြားသို့တပ်ကြည့်ပါ။ ထူးခြားစွာပြောင်းလဲပုံကိုတွေ့ပါလိမ့်မည်။

ဂဏန်းရှာရအောင်

ရှေ့ဆောင်လူငယ် မောင်မယ်တို့အဖို့ အခားလပ်ချိန်များတွင် အပျင်းလည်းပြေ ပညာလည်း ရစေသော အစားနည်းတခု ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဖော်ပြပါလေးထောင့်ကွက်ကလေးထဲတွင် ဂဏန်းအမှတ် ၁-မှ ၉၀-အထိ နေထားထားရာ အမှတ်စဉ်အလိုက် အမြန်ဆုံးရှာဖွေကြရပါမည်။ နာရီတခုအနီးမှထား၍ အချိန်အားဖြင့် ဘယ်သူအမြန်ဆုံး ရှာနိုင်မည်လဲ၊ ရှာကြည့်ကြပေတော့ကွယ်။

တခါသော် တက္ကသိုလ်ဆရာကြီး တဦး၏ထံပါး၌ တိုင်းပြည်ပေါင်းများစွာမှ ပညာသင်ကြား၍နေကြသောတပည့်တို့ အထဲမှ အချို့က ဆရာကြီးသည် သူနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသော တပည့်များကို ပညာကိုပို၍သင်ပြီး သူနှင့်ခင်မင်မရင်းနှီးသော တပည့်တို့ကို ပညာများစုံအောင်သင်မပေးဟု တီးတိုးပြောဆိုကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာသိရသောအခါ မိမိထံ၌ပညာသင်၍ တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်သော ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသည့်တပည့်နှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်မရှိသည့်တပည့် နှစ်ယောက်တို့ကို ထမင်းထုပ်နှင့် ရေဗူးများ မပေးဘဲ တောလမ်းတခုကိုဖြတ်၍ ဝေးကွာသော တိုင်းပြည်တပြည်သို့သွားရန် အကြောင်းတခုဖြင့် စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသောတပည့်နှင့် ထိုးထွင်းဉာဏ်မရှိသော တပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ဆရာကြီးစေခိုင်းလိုက်သည့် အတိုင်းတောလမ်းခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်း၍ သွားကြလေရာ၊ ခရီးပန်းလာသောအခါ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိသောတပည့်က၊ ထိုးထွင်းဉာဏ် မရှိသော တပည့်အား “ကျွန်ုပ် ခရေငတ်လှပါပြီ၊ ကျွန်ုပ်သည် အနည်းငယ်သောအချိန်အတွင်းတွင် ရေကို မသောက်ရလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်၍ သွားနိုင်တော့မည်ဟုတ်ပါ”ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ထိုးထွင်းဉာဏ် မရှိသော တပည့်က “အသင် ဘာမှမပူနှင့် ခရေကို သောက်လိုကသော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့တွင် စိမ်းစိုနေသော တောတန်းတခု၏အနား၌ ခရေကန် တကန် ရှိပါသည်။ အသင်သည်ထိုခရေကန်သို့ရောက်သောအခါ ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် သောက်သုံးပါ”ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့သည် များမကြာမီ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ကြည်လင်အေး

ဘီး(ဘိန်း)ဆိုသည်မှာ အလယ်တွင် ဝင်ရိုးတပ်ရန် အပေါက် တပေါက်ပါ သောချပ်ပြားဝိုင်း သို့မဟုတ်ခွေကိုခေါ် သည်။ ဘီးကိုတီထွင် ကြစဉ် နိုင်ငံခြား သည် လူလေးက ကြီးတခုလုံး အတွက် များစွာ အရေး ပါသော တီထွင်ချက် တခု ဖြစ်လေသည်။

ဘီးကို မည်သည့်ခေတ် ကာလက စတင်တီထွင် နိုင်ခဲ့သည်ဟု အတိအကျ မပြောနိုင်သော်လည်း ရာဇဝင် ဆရာ များက ကျောက်နှောင်းခေတ် (Neolithic age) ကာလကပင် စတင် တီထွင် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုကြ လေသည်။ ဘီးကိုတီထွင်သော အကြောင်းအရင်း မှာ လေးလံသော အရာဝတ္ထုကြီးများ

ကိုတနေရာမှ တနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း သေးအတွက် ပင်ဖြစ်၏။ ဘီး မပေါ် ပေါက်မီကာလက လူတို့သည် စားလ် သေး အရာဝတ္ထုကြီးများ အောက်တွင် သင်တုံးများကို ဒလိမ့်တုံးများ အဖြစ် အလျားလိုက် ခုပေးပြီး ထိုအရာဝတ္ထု ကြီးကို တွန်းဆွဲယူကြသည်။

ထိုသို့ ဒလိမ့်တုံးများကို အသုံးပြု ရာမှ သင်တုံးကို ပါးပါးဖြတ်၍ ချပ် ပြားဝိုင်းများ ဖြစ်အောင် လုပ်ယူ သေ သည်။ ၎င်းချပ်ပြားဝိုင်းများကို အလယ် တည့်တည့်၌ အပေါက် တပေါက် စီ ဖောက်၍ ဖြောင့်တန်းသော သစ်ချောင်း တချောင်း၏ ဝတ် ငါးချက်တွင် တပ် လိုက်သောအခါ ဘီးနှင့်ဝင်ရိုးကို စတင်

တီထွင်နိုင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဘီးနှင့်ဝင် ရိုးကို သစ်သားအိမ်တွင် တပ် ဆင်၍ လှည်းအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် တီထွင် ခဲ့ကြ၏။

ဤတီထွင်ချက်သည် လူ့ သမိုင်းတွင် ကြီးမားသော တိုးတက်မှု တရပ်ပင်ဖြစ် လေသည်။ အီရန်နိုင်ငံ ကစ်ရှမြို့တွင်တူး ဖော်သောအခါ ရှေးခေတ် ဘေဘီလုံး နီယားနိုင်ငံ၌ အသုံးပြုခဲ့သည့် ကြေးနီ ခွေတပ်ဘီးကို တွေ့ရှိရ၏။ ထိုဘီးကိုပြု လုပ်ထားပုံမှာ လေးလံသော အပို သစ် သားများခုတ်ပစ်ပြီးထောက်များသဖွယ် အသားများကို ချန်၍ လုပ်ထား လေ သည်။ ရှေးခေတ် အီဂျစ်လူမျိုး များ သည်လည်း ဘီးခွေ၍ သားရေများတပ်

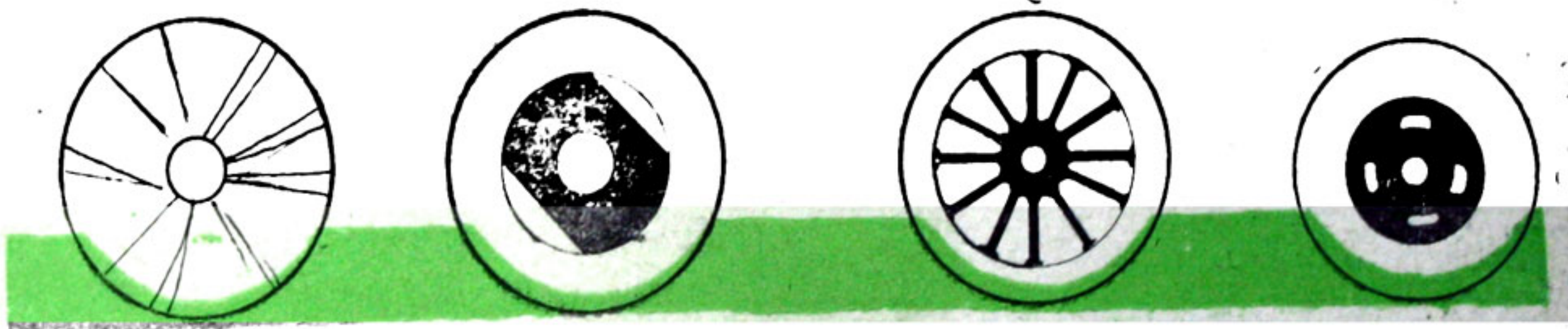
ဆင်၍ တာယာအဖြစ် အသုံး ပြုခဲ့ ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဂရိနှင့် ရောမခေတ် များတွင်လည်း မြင်းရထား ဘီးများကို လှပအောင် ပြုလုပ် အသုံးပြုခဲ့ ကြလေ သည်။

ယခုခေတ် ယာဉ်ရထားများ၏ ဘီး များသည် ဒလိမ့်တုံးကို အသုံးပြုခဲ့သော အခြေအနေမှ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်ဖွံ့ ပြိုးလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ လမ်းများ ၏အခြေအနေကို လိုက်၍ ဘီးများကိုတ ဖြည်းဖြည်း တိုးတက် ပြုပြင် လာခဲ့ကြ သည်။ သစ်သားဝိုင်း ဘီးမှတဆင့် ဝင် ရိုးတပ်သောအပေါက်ပါသည့် ပဒေါင်း နှင့် ဘီးခွေကို ဘီးထောက်များဖြင့်ထောင့်

မော်တော်ကား၊ မီးရထား၊ စက် ဘီးခေတ်သို့ ရောက်လာသော အခါ ဘီးများသည် အလွန် တိုးတက်ခဲ့လေ သည်။ ၎င်းယာဉ်များ၏ ဘီးများမှာ သစ်သား ဘီးများ မဟုတ်တော့ပေ။ သတ္တု ဘီးများဖြစ်ပြီး သစ်သား ဘီး များထက် သေးငယ်လာလေသည်။ ၎င်း အပြင် ချောမွတ်မာကျောသော လမ်း များပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ လိမ့်သွား နိုင်ရန်လေသွင်းထားသောတိုင်ယာများ နှင့်ဖြစ်လာကြ၏။ သို့သော်ယနေ့တိုင် အောင် နွားလှည်းများနှင့် မြင်းရထား များ၏ဘီးကို သစ်သားဖြင့်ပင် ပြုလုပ်

ကြီးများ၊ ဆန်စက်ကြီးများ၊ မီးရထား ကြီးများ၊ သင်္ဘောကြီးများ၊ မော်တော် ကားများ၊ လေယာဉ်ပျံများနှင့် လှည်း များ အစရှိသည့်အရာများသည် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းသွားကြပေလိမ့်မည်။

နာရီ အလုပ်သမားများသည် နာ ရီသွားလာ လှုပ်ရှားရန်အတွက် ဘီး များကို ခွေးသွားစိပ်များပြုလုပ်၍အသုံး ပြုကြလေသည်။ ပထမတွင်အဆိုပါခွေး သွားစိပ်ပါသော ဘီးများကို ပြုလုပ်ဆု တွင် အသွားများကို သီးခြားလုပ်၍ဘီး ခွေတွင် အပေါက် ဖောက်၍ တပ်ဆင် အသုံးပြုခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါတွင်မူ ထိုကဲ့ သို့ သီးခြားမလုပ်တော့ပေ။ ခွေးသွား

ကန်ထားသော ဘီးများခေတ်သို့ရောက် လာခဲ့သည်။ ယာဉ် ရထားများ အမျိုး မျိုးအတွက် ဘီးများ ကိုလည်း အမျိုး မျိုးခွဲခြား ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဘီးအလုပ် သမား၏ ပညာသည် တဖြည်း ဖြည်း ကျယ်ပြန့် နက်နဲလာလေသည်။ ကျွမ်း ကျင်မှု၊ တိကျမှု၊ အချိန်အဆ မှန်ကန်မှု များ လိုအပ်လာသည်။ လေးလံ သော ဝန်ဆွဲလှည်းဘီးနှင့် မင်းစိုးရာဇာသုဌေး သူကြွယ်တို့၏ ယာဉ်ရထား ဘီးများဟု ခွဲခြားနားနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အသုံး ပြုနေကြသေးသော အရပ်ဒေသ များ ရှိနေပေသည်။ စက်မှု လက်မှုဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ တွင် ဘီးသည်များစွာ အရေးပါအရာ ရောက်သော အစိတ်အပိုင်း တခုဖြစ်လေ သည်။ ခွေးသွားစိပ်ပါသော ဘီးများ၊ မောင်းတန်ပါသော ဘီးများနှင့် ဘီးခွေး ပတ်လည်တွင် ကြိုးတပ်၍ လည်ပတ် သောဘီးများသည် စက်များ လည်ပတ် ခဲ့အောင် လှုပ်ရှားပေးပေသည်။ အကယ် ၍ဘီးများကို အသုံးမကျဟု ဖယ်ထုတ် ထားပါကလျှပ်စစ် ဓာတ်အားပေးစက်

စိပ်များပါသော ဘီးကိုပုံသွင်းလောင်း ၍ယူနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ တွင်ခုံများ ဖြင့် ဖြတ်စား၍ ခွေးသွား စိပ်များကို လည်း ဖော်နိုင်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘီးကို စတင်တီထွင် ခဲ့ကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးဟောင်းလူ များကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ ဘီး ကို တီထွင်မှုသည် လူ့ ယဉ်ကျေးမှု သမိုင်း တွင် အတိုးတက်ဆုံး၊ အခြေခံအကျဆုံး ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ခေါင်းလောင်း၊ ထိုးရန် ဆယ်မိနစ် သာလိုတော့သည်။

မောင် သန်း တင်သည် ကျောင်း ခေါင်းရင်း သရက်ပင်ရိပ်တွင် ထိုင်ကာ ညဏကျက်လာသော သင်ခန်းစာများ ကို အကြမ်းပြင်း ပြန်ကြည့်နေသည်။ ယနေ့ကား- သမိုင်းဖြေရမည့် နေ့ဟည်း။

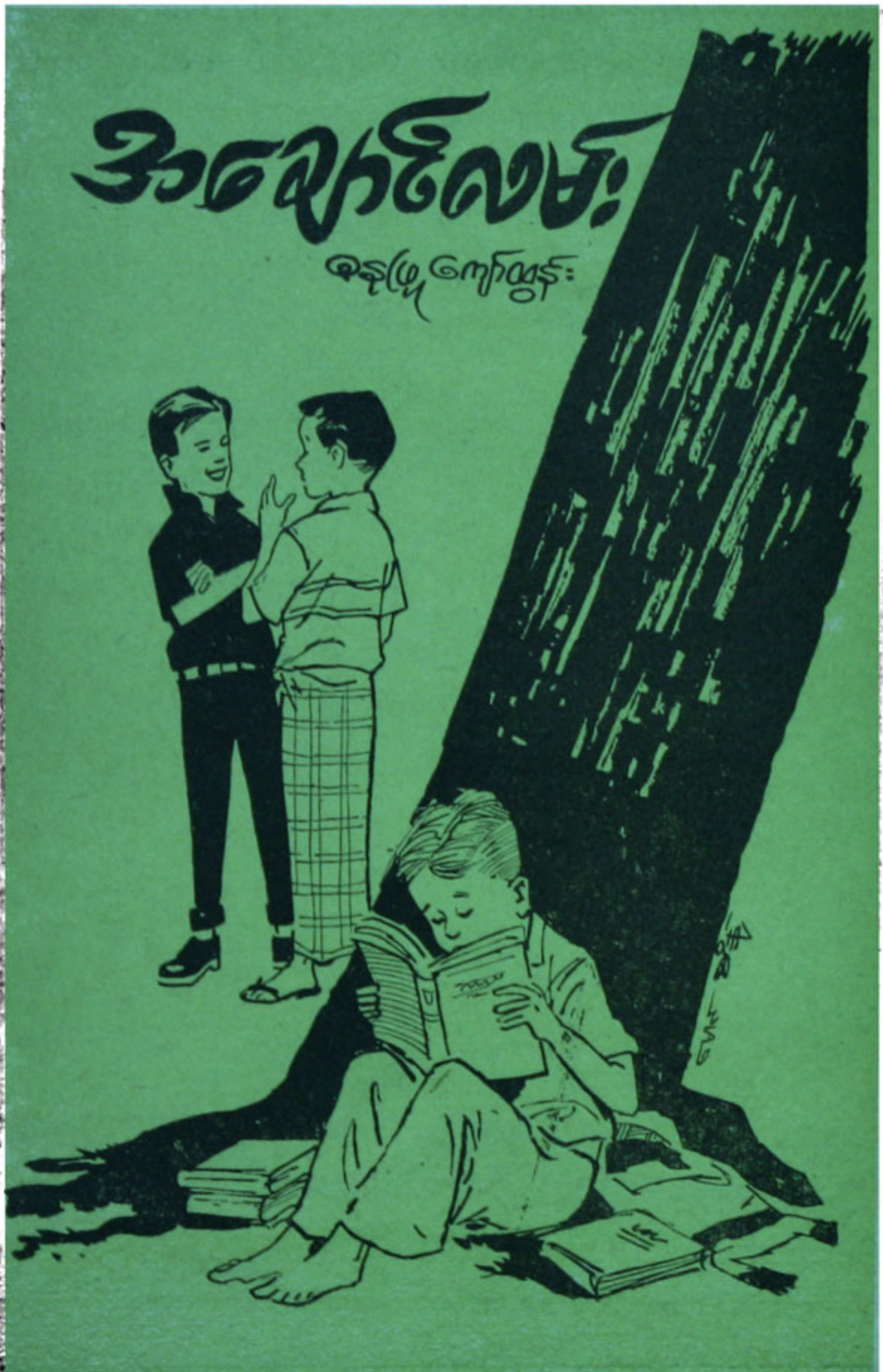
မောင်သန်းတင်နှင့် မနီးမဝေးအရပ် တွင် ဆွေမောင်အောင်သန်းတို့လူအုပ် သည်တဝါးဝါးပွဲကျနေ၏။ မောင်သန်း တင်ကို တီးတိုးပြောင်လှောင်၍ ရယ်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သန်းတင်ဆိုတဲ့ ကောင်က တော် တော်တူးတဲ့တောင်ကွ၊ ငါသနားလို့ ပြောတာ လူကိုဘဲ မယုံသလိုလိုလုပ်ပီး ပြန်ဆုံးမလိုက်သေးတယ်”

“မင်းမို့လို့ သွားပြောတယ် အောင် သန်းရာ၊ သန်းတင်အကြောင်းလဲသိသား နဲ့၊ ဒီကောင်က စာအုပ် အားကိုးတဲ့ ကောင်ကွ၊ မနှစ်ကခြောက်တန်းစာမေး ပွဲကြီးတုန်းကလဲ သင်္ချာ ကွက်ရှင် ရလို့ သွားပေးပါဇာယ် နေကဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ၊ ငါတော့ ဆရာပြောထားတဲ့ အတိုင်းငါ့ဟာငါ့ကြိုးစားတက်မယ်တဲ့၊ မင်းတို့လဲကွက်ရှင် အားမကိုးဘဲ ကြိုးစား ပါတဲ့”

ဟား...ဟား- သန်းတင် ကြိုးစား တာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ နှစ်နာရီမေး ခွန်းကို တို့ကောင်တွေ နာရီဝက်နဲ့ပီး နေပီးသန်းတင်ကကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ တွက်တုန်း ရှိသေးတယ်။ ကွက်ရှင်ပေး တုန်းကယူလိုက်ရင်ဒီလိုတွက်နေရမလား ကွ၊ဒါကြောင့်မို့ တူးတယ်လို့ ငါပြော တာပေါ့”

မောင်သန်းတင်သည် မကြားကျိုး ကျန်ပြုကာ “အလောင်းစည်သူသက္ကရာဇ် ၄၇၄။ ၅၂၉။ ဆည်၊ ချောင်း၊ ကန်၊

မြောင်းတူး၊ ပဲ၊ မူး၊ မတ်၊ ကျပ်၊ အလေး တင်းတောင်းပြု” စသည်ဖြင့် အတိုကော် မှတ်သား ချက်များကို အာဂုံရွတ်နေ သည်။

အောင်သန်းက မေးတချက် ငါ့ လိုက်သည်။

“ကြည့်ကွ၊ သူ့အဘ အလောင်း စည်သူကို ကျက်နေလိုက်တာ ပါမယ်လို့ သူ့ဘယ်သူ ပြောလို့လဲ၊ တတယ်ပါမှာ ဆဆဖြူရှင်ကွ၊ တိတိကျကျ ပြောရရင် ဆဖြူရှင်လက်ထက် မြန်မာ နိုင်ငံကိုချွ

ထွင်ခြင်း၊ ယိုးဒယားတို့၊ မဏိပူရ၊ အာ သံတို့ သိမ်းတာတွေမေးမှာပါကွာ”

“အောင်သန်း တို့ကတော့ သေချာ ပကွာ၊တို့လဲမင်းဘဲအားကိုးနေရတာဘဲ”

“ဟာ-သေချာဆို အောင် သန်းက”

ဆွေမောင်က လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် စကားစလိုက်သည်။ ဤနေရာ၌ဆက်ထိုင် နေလျှင် စာကျက်မရမည်မှာ ကျန်းသေ သဖြင့် မောင်သန်းတင်က အတော်ခပ် လှမ်းလှမ်း သူတို့စကားသံနှင့် ပေးရာသို့ နေရာပြောင်းခဲ့၏။

ဆွေမောင်ပြောမည့်စကားကိုမောင် သန်းတင်သိပါသည်။ ထိုစကားကိုမူလ စတင်ပြောသူ အောင်သန်းထံမှ ဆွေ မောင်ထက်အရင်စော၍မောင်သန်းတင် ကြားပြီး လေပြီ။ အောင်သန်း သည် စာမေးပွဲမတိုင်မီ ၁၅-ရက်ခန့်အလိုတွင် မောင်သန်းတင်ထံ အူရားဖားရူးရောက် လာခဲ့၏။ ...

“ဟေ့ကောင် သန်းတင်၊ သမိုင်း နဲ့ သိပ္ပံကိုအပင်ပန်းခံပြီး ကျက်မနေနဲ့ ကွ၊မင်းက တအုပ်လုံးကုန်အောင် ကျက် တတ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ အလကား ပင် ပန်းနေမယ်။ ငါပြောတာ လောက်ဘဲ ရွေးကျက် ကျိန်းသေတယ်ကွာ”

မောင်သန်းတင်က အယုံ အကြည် မရှိပေ။ သို့ကြောင့်...

“ကျိန်းသေတယ်ဆိုရအောင်ဒီကွက် ရှင်တွေက မင်းထုတ်ဘာမို့လား”

အောင်သန်း စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“မင်း အဲဒါခက်တာဘဲ သန်းတင်။ ငါကတော့ ခင်လို့ အရင်ဆုံး လာပြော တာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ အောင် အောင် အောင်ဘို့လိုရင်းမဟုတ်လားကွ၊ ဒီကွက် ရှင်တွေငါထုတ်တာ မဟုတ်ပေမယ်...”

အောင်သန်းက ကွက်ရှင်များရရှိရန် ၃ ကြိုးစား စွန့်စားခဲ့ရပုံကို တိုးတိုးတိတ် တိတ်ကျိတ်၍ ပြောပြ၏။ ကျောင်းအုပ် ကြီးရုံးခန်း၏ အပေါ်တည့်တည့်မှ အ ခန့်မှာ ကျောင်းပစ္စည်း ဟောင်းများ ထားရှိရာ စတုရန်းဖြစ်သည်။ သော့ခတ် မထား၊ လူအသွား အလာနည်း၍ ဖွံ့ တသောသောထူသည်။ ပင့်ကူများအိမ် ဖွဲ့နေကြသည်။

အောင်သန်းသည် စတုရန်းသို့ခိုးဝင် ၍ ကြမ်းပြင်ပေါက်မှ ငွေချောင်းသော အခါ ဆရာကြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့် ကျင်းထားသောသမိုင်းနှင့်သိပ္ပံကွက်ရှင် တို့ကိုမြင်ရသည်။

“ငါ့ကွာ...လုပ်သာ လုပ်ရတယ် ရင် တထိတ်ထိတ်ကွ၊ ဆရာကြီး စားပွဲပေါ် ဖုံတွေကျမှစိုးရ၊ ကုလားထိုင် အကျိုး တွေတိုက်မိမှာ လန့်ရနဲ့၊ သိများသိလိုက် ရင် မီးအပွင့်ဘဲ”

မောင်သန်းတင်သည် အတန်းပိုင် ဆရာပြောပြလေ့ရှိသော စကားစုတို့ကို ကြားယောင်လာ၏။ (စာမေးပွဲဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ အရည် အချင်းကို စမ်းသပ် တာဘဲ။ သင်ခန်းစာ ကျေညက်ထားတဲ့ ကျောင်းသားအဘို့ စာမေးပွဲဟာ ကြောံ စရာမဟုတ်ဘူး။ စာမကျက်ဘဲနေပြီးစာ မေးပွဲနီးမှ ဓာတ်ရိုက်တာတို့၊ အဆောင် ဆောင်တာတို့၊ ကွက်ရှင်လိုက်တာတို့ဟာ အချောင်စိတ်ကွ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ အောင် တမ်းဆိုရင် စာမေးပွဲ ထားပေး စရာ တောင် မလိုဘူး။ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် အတန်းတင် ပေးလိုက်မှာပေါ့။) ဆရာ သည်စာမေးပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဤစကား စုတို့ကို မကြာခဏ ပြောလေ့ ရှိသည်။ မောင် သန်းတင် က ထိုစကား တို့ကို အောင်သန်းအား ပြန်ပြောပြသည်။

“အိုကွာ ... ဆရာတိုင်း ပြောနေကျ စကားတွေပါ၊ မင်းဘဲယုံပြီး ခါးချည့် အောင် ကျက်ပေးတော့၊ ငါတော့ ဆွေ မောင်ဆီသွားအုံးမယ်”

အောင်သန်း ရလာသော ကွက်ရှင် သည် ဆွေမောင်ထံဆရာ၏။ နီးစပ်ရာ ချင်း တဆင့် တဆင့် ပွားကာ ကျောင်း သား ဆယ်ယောက် လောက်အထိ ပြန့် သွား၏။ အောင်သန်းတို့ လူသိုက်မှာ စိတ်ချလက်ချ ရှိသလောက် စိတ်မအေး နိုင်ဘဲ တတွတ်တွတ် ကျက်နေသော မောင်သန်းတင်ကို မကြား တကြား ဝိုင်းလှောင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါင်းလောင်းထိုးလေပြီ။

မောင်သန်းတင်သည် ရင် တထိတ် ထိတ်ဖြင့် စာမေးပွဲခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရ၏။

အောင်သန်းတို့လူသိုက်မှာ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်ပုံ မျိုးနှင့် ခပ်တင်း တင်း လှမ်းဝင်လာကြ၏။

“သတ္တမတန်း စာမေးပွဲ သမိုင်း ဘာ သာ ခွင့်ပြုချိန် (၂)နာရီ”

မောင်သန်းတင်က မေးခွန်းစာရွက် ကိုတခေါက် အကြမ်းဖျင်း ဖတ်ချလိုက် သည်။ မေးခွန်းစာရွက်မှာ သစ်လွင်လွန်း လှသည်။ ရိုက်ပြီးသည်မှာ ကြာသေး ဟန်မတူ။ မောင်သန်းတင်သည် ဖြေဆိုရ မည့်စာရွက်ပေါ်တွင် အမည်၊ ခုံနံ့ပတိ၊ အတန်း၊ ဘာသာ တို့ကို ရေးထိုးပြီး အောင်သန်းတို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

အောင်သန်းတို့ကား မေးခွန်း စာ ရွက်ကိုမကိုင်သေး။ တယောက်နှင့် တ ယောက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဘယ်နှယ် ရှိစ ဟု အချင်းချင်းသာ သိသော အမူအရာ နှင့်ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလုပ်နေကြသည်။ မောင်သန်းတင်က သူတို့ကို စောင့်ကြည့် နေရန်အချိန်မရှိပေ။

အောင်သန်းတို့ လူသိုက်သည် မေး ခွန်း စာရွက်ကို ကိုင်မိလျှင် မြွေကိုင်မိ သကဲ့သို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရတော့ မည်ကို မောင်သန်းတင် သိ၏။ ဤမေး ခွန်းသည် တဆင့်စကားတဆင့်ကြားဖြင့် ဆရာများသိရှိ၍အချိန်မီပြောင်းလဲလိုက် သော မေးခွန်းသစ် ဖြစ်လေသည်။

အောင်သန်းတို့၏ နဖူးပြင်တွင် ချွေ၊ များစို့ သီးလျက်ရှိ၏။ မောင်သန်းတင် ကတကုန်းကုန်းဖြေနေစဉ်တွင် အောင် သန်းတို့ လူသိုက်မှာ နဝေ တိမ်တောင် အကြည့် များ နှင့် တယောက်ကို တ ယောက်ငေးကြည့်နေကြသည်။

အချောင်လမ်းကို လိုက်လျှင် အ ကြပ်တွေရမြဲသာတည်း။ ။

ခုံကျော်ထွန်း

တိရစ္ဆာန် နှင့် အသံ

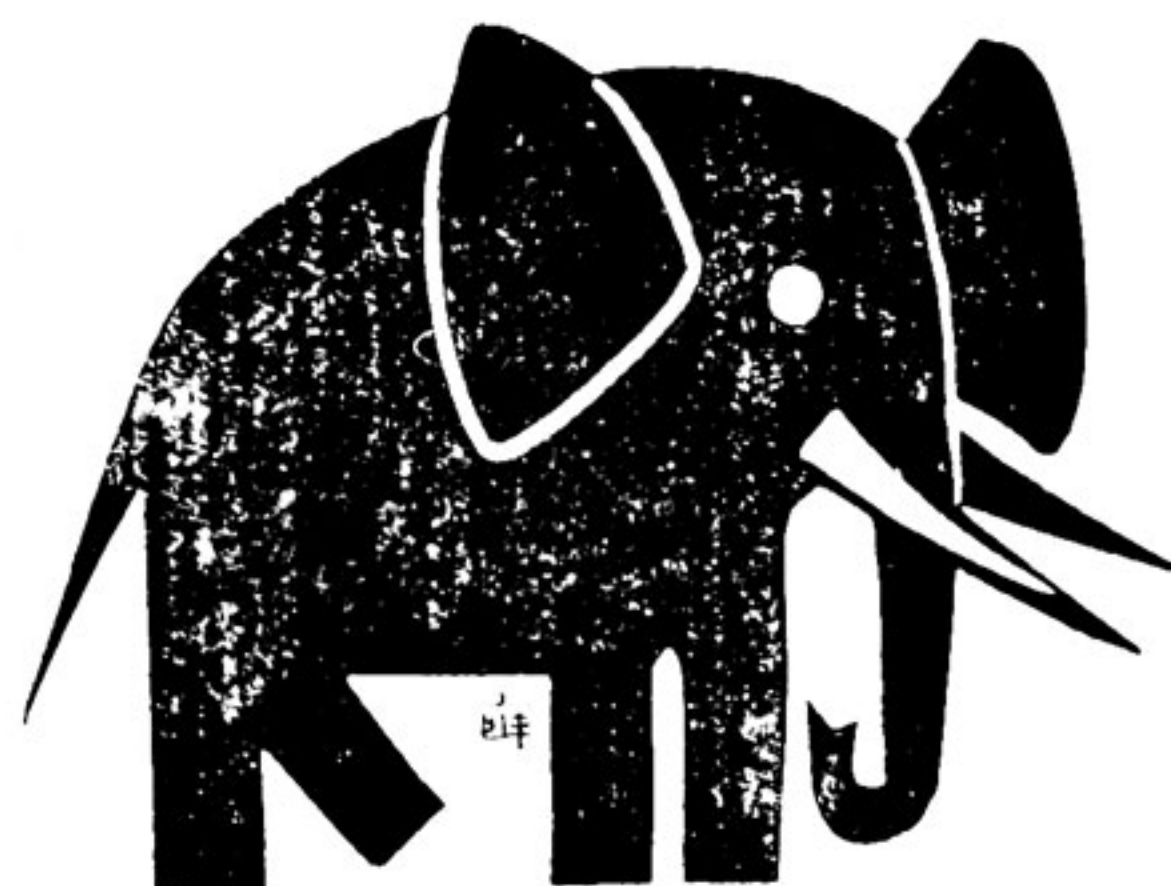
ကြည်မွန် ရေးသည်

လူများသည် အချင်းချင်း စကားပြောဆို ဆက်သွယ်သကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်အချင်းချင်းလည်း မိမိတို့ဘာသာဘာဝအလျောက် စကားပြောကြသည်ဟု သဘာဝ လေ့လာသော ပညာရှင်များစွာ တို့က ယူဆကြလေသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့သည် အသံအမျိုးမျိုးပြုကြသည်။ ခွေးသည်ဟောင်သည်။ ကျားနှင့်ခြင်္သေ့တို့သည်ဟိန်းသည်၊ ဟောက်သည်။ ဆင်သည်အော်သည် စသည်တို့မှာ ခွေး

များ၊ ကျားများခြင်္သေ့များနှင့် ဆင်တို့အတွက် သတ္တဝါ အလိုက် သုံးနှုန်းပြောဆိုသတ်မှတ်ထားသော်လည်း အခြားအသံများလည်း ပြုလုပ်ကြကြောင်းကို သတိပြု မိကြပေမည်။ ယင်း အသံတို့တွင် ထိုသတ္တဝါတို့ အချင်းချင်း နားလည်နိုင်သော အဓိပ္ပာယ် ပါရပေမည်။ ခွေးတကောင်ကလည်ကိုဆန့်တန်းကာ အူလိုက်ခြင်းမှာ အခြားခွေးများကို တစုံတရာပြောနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုခွေးအူလိုက်သည်နှင့်ပင် အခြားခွေးများကလည်းဝိုင်းအူကြတော့သည်။ ကျီးတကောင်သေနေသည်ကို အခြား ကျီးတကောင်ကမြင်၍ အာလျှင် အခြားကျီးပေါင်းများစွာကလည်း ဝိုင်း၍ အာကြတော့သည်။

အသံဖြင့်သာမဟုတ်သေး၊ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတခုခု၏လှုပ်ရှားမှုအားဖြင့်လည်းတကောင်နှင့်တကောင် အချက်ပြကြလေသည်။ ခွေးတကောင်သည် အမြီးကို နုန့်လိုက်ခြင်းဖြင့်ချစ်ခင် ခြင်းကိုပြသည်။ ဒရယ်တကောင်သည် အမြီးရှိ အမွေးဖြူကို လှုပ်ပြလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် ရှိနေသည်ကို အသိပေးသည်။ ပရွက်ဆိတ်ကမူ အနံ့ ပေးသည်။

တိရစ္ဆာန်တို့သည်အသံအမျိုးပေါင်းများစွာပြုနိုင်ကြဟန်မတူပေ။ မျောက်လွဲကျော် မျက်ကွင်းဖြူတို့သည် အသံ (၁၃)မျိုးထက်၎င်း၊ လူတို့သည် အသံ (၂၀)မျိုးထက်၎င်းပို၍ ပြုနိုင်ပုံမရပေ။ ဂျပန်မျောက်တမျိုးမှာမူကား အသံ (၃၀)ထက်ပင် ပြုနိုင်သည်ဟုမှတ်တမ်းတင်ထားလေသည်။ ထိုအသံတို့ အနက် တွင်မှ အချို့သောအသံတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဂျပန်သဘာဝလေ့လာသော ပညာရှင်တဦးက ဖွင့်ပြထားလေသည်။ မျှော်ခေါင်းအောင်က ၎င်း၏ အုပ်စုအား “ကွာ”ဟု အော်လိုက်လျှင် ယင်းမှာ ချီတက်ရန် အချက်ပြလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ “ဂွါ-ဂွါ”ဟု အော်လျှင် ကြော်ရွှံ့ခြင်းကိုပြသည်။ “ဂါ-ဂါ”ဟု အသံပြုလျှင် စိတ်ဆိုးခြင်းကို ဖော်ထုတ်သည်။ ခူရု”ဟူသော အသံကားအလွန်အရေးကြီးသော အချက်ပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဤအသံထွက်ပေါ်လာသည့်အခါ၌ မျောက်အုပ်စုသည် တကောင်နှင့် တကောင်ပူးကပ်လိုက်ကြကာအပ်ကျသံပင် ကြားနိုင်လောက်အောင် ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။

ခြင်္သေ့များသည် ဟောက်ကြသော်လည်းဒရယ်များကားမဟောင်ပေ။ ခြင်္သေ့

သည်တော၏ဘုရင်ဟုအမည်တံဆိပ်ခတ်နိုင်ခြင်း ခံထားရသည်နှင့်အညီ အားခွန်ပြည့်စုံသဖြင့် မိမိလိုမြဲအတွက် အတော်ပင်စိတ်ချလေရကား ကြီးမားသော အသံကို ပြုဝံ့သည်။ ၎င်း၏ ဟောက်သံကို ခရီးအတော် ဝေးဝေးကပင် ကြားနိုင်လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင်ပိုင်းတွင် နေသူတယောက်သည် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသည့် တိရစ္ဆာန်ရုံမှ ခြင်္သေ့ ဟောက်သံကိုလူ့ခြေတိတ်ချိန်၌ ကောင်းကောင်းကြီးကြားနိုင်သည်။

ဒရယ်များကား ခြင်္သေ့များကဲ့သို့ မဟောင်နိုင်အည့် အပြင် အသံမှာလည်း များစွာမကျယ်လှပေ။ ဒရယ်သည် လျင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်သော်လည်း ခွန်အားကား မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ချရလေသောအောင် မရှိပေ။ သူ့အဖို့ခြင်္သေ့စာကျားစာများ မဖြစ်အောင် ပြေးရန်ကိုသာစဉ်းစားနေရလေသည်။ မိမိအဖို့ခြင်္သေ့ ကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာဟောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ကုန်းပေါ်သို့ ဖမ်းယူရရှိသော ငါးအရှင်အမျိုးမျိုးကို မမြင်ဘူးသူ ရှားပေလိမ့်မည်။ ၎င်းငါးတို့သည် တဖျတ်ဖျတ်နှင့်ခုန်ကြမည်ဖြစ်သော်လည်း မည်သည့်အသံမျှ မပြုကြသည်ကို သတိပြုမိကြပေမည်။ သို့အလျောက် ငါးဆိုသောသတ္တဝါတို့မှာ အသံမပြုနိုင်ဟု ယူဆစရာရှိနေသည်။ သို့သော်ငါးတို့သည် ရေအောက်တွင် လေချန်ခြင်းစသော အသံအမျိုးမျိုးကိုပြုကြသည်။ လပိုင်တို့သည်လည်း ကြက်တူရွေးများလောက် နီးနီး အသံအမျိုးမျိုးကို အတုခိုးနိုင်သည်။ အမေရိကန်ပြည်မှ ပါမောက္ခတဦးသည် လပိုင်တကောင်ကို မွေးထား၍ စကားပြောသင်ကြည့်ရာ၌ အတော်အတန် ပြောတတ်နေလေသည်။

ကြက်တူရွေး၊ မြေလူးငှက်တမျိုးနှင့် သပိတ်လွယ်ငှက်တမျိုးတို့သည် အသံကို အလွန်အတုခိုးကောင်းသော ငှက်သတ္တဝါများဖြစ်ကြပေသည်။ သပိတ်လွယ်ငှက် တကောင်က အခြာငှက် အမျိုးပေါင်း ၅၅-မျိုး၏အသံတို့ကို အတုခိုးနိုင်လေသည်။ ကြက်တူရွေးသည် လူသတ္တဝါတို့ပြောသော စကားလုံး ၁၀၀-အထိ မှတ်မိသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။ ကြက်တူရွေးသည် နေရာနှင့်နေရာ ဆီလျော်အောင် စကားပြောတတ်သည်။ လူတယောက်ဝင်လာလျှင် ‘ဘယ်ကလာလဲ’ဟု မေးတတ်သည်။ လူတယောက်အိမ်ပြင်

ထွက်သွားလျှင် 'ဘယ်သွားမလို့လဲ' ဟု မေးတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ၎င်း ပြောသောစကား၏ အဓိပ္ပာယ် ၎င်းနား လည်သည်ဟူ၍ကား မဆိုနိုင်။ သဘာဝ လေ့လာရေး ပညာရှင်တို့က ယူဆကြ လေသည်။

သဘာဝ လေ့လာမှုပညာအရ မြေ ခွေး၊ ဝံပုလွေစသည်တို့မှာ 'ခွေး' သတ္တဝါ ၏အနွယ်များဖြစ်ကြလေသည်။ သို့သော် လည်း ခွေးသည်သာလျှင် လူသတ္တဝါ တို့၏အချက်ပြမှုကို အများဆုံးနားလည် လေသည်။ ဆီးသည်ခွေးကဲ့သို့ပင် လိမ္မာ သည်။ ဥပမာ လမ်းခရီးတနေရာရာတွင် ဗွက်ထနေလျှင် သစ်ကိုင်းများကို ချိုး၍ ခင်းကာ လျှောက်သည်။ ဆင်ကလေး တကောင် ရေနစ်နေလျှင် ဆင်ကြီးများ က အစွယ်များနှင့်မက ဆယ်ယူတတ် ကြသည်။ တခါကဆင်မကြီး တကောင် သည် မိမိသားငယ်သေသည်တွင်သစ်ပင်

တပင်၏ခြေရင်းတွင် အစွယ်ဖြင့် မြေတူး ကာ မြှုပ်နှံခဲ့လေသည်။ ဆင်တို့သည် ဤကဲ့သို့ လိမ္မာသည့် အလျောက် လူ သတ္တဝါတို့ကပေးသည့်အမိန့် ၂၄-မျိုး ကို ကောင်းစွာ ပြုလုပ်တတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့အချင်းချင်း ဆက်သွယ် ရန်အတွက် အသုံးပြုသော အသံများ ကား ထိုမျှလောက်မများပေ။

လူသတ္တဝါတို့မကြားနိုင်သော အသံ ကို ကြားနိုင်စွမ်းသော သတ္တဝါရှိသော တိရစ္ဆာန်များလည်း ရှိသေးသည်။ ၎င်း တို့အနက်တွင် ငါးများလည်းပါဝင်လေ သည်။ ၎င်းတို့သည် မုန်တိုင်း မကျမီ တွင် ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီးမှ ပင်လယ် အတွင်းဘက်သို့ ကူးသွားကြသည်။ အ ဝေးရှိ ပင်လယ်မှလာသည့် အသံလှိုင်း များ၏ အသံကိုကြားသဖြင့် ကုန်းပေါ် သို့ လှိုင်းအပတ်မခံရအောင် ဤကဲ့သို့ပြု လုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တောဝက်စွယ် ဦးထုပ်ဆောင်းထား လျှင် ရဝမ်လူကြီးလူကောင်း တေးယောက် ဟုသိကြပါကုန်။ အမြင်မှာ လေးလံပုံရ သော်လည်း နီးချောနှင့် ကြိမ်လက်ရာနု ဦးထုပ်ဖြစ်၍ ဗမာခေါင်းပေါင်း ကဲ့သို့ ပေါ့ပေါ့လေးသာ ဖြစ်၏။ ရဝမ်တိုင်း ရင်းသားများကို တောတောင် ထူထပ် သည့် ပူဘာအို၊ မေခမြစ်ဖျားနှင့် ဆွမ် ပရာဘုမ် ဒေသများတွင် တွေ့နိုင်သည်။

ရဝမ် လူမျိုးများသည် အရိုးအဆစ် ပြေပြစ်၍ အရပ်အမောင်းလည်းကောင်း ၏။ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ရုပ်အဆင်း ရှိကြသည်။ အများ အားဖြင့် အဖြူနှင့် အနက်ရောင်ကိုနှစ် သက်ကြဟန် တူပါ၏။ သူတို့ အသား အရေနှင့် သူတို့အဝတ်ရောင်မှာ ကြည့်၍ တင့်တယ်တိ၏။ အမျိုးသမီးငယ်များ ကို

တိုင်းရင်းသား

လေ့လာလာကြလျှင် အလှအပဆင်ယင် ထားသော ကျိတ်စေ့အင်္ကျီခါးတို့ လက် စာများနှင့် ရောင်စုံကျောက်ပုတီးများ အကူးလိုက်အပြတ်လိုက် အားပါးတရ ဆွဲထားလျက်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ယခုမှ သူသူငါငါအတူအပကိုလိုက်၍လက်စက ဖက်ရှင်ထွင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ ဗမာ ထက်၍ ဤအချက်၌ တခေတ်ရှေ့ပြေး နေသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ရဝမ် အ ဒေါ်ကြီးများ ကျပြန်ဘော့လည်း ဘီး ကျော့ပတ်ကြီး ထိပ်လယ်တင်၍ ထိပ်တင် ဆံထုံးကိုမြတ်နိုးကြမှန်း သိသာနိုင်ပါ သည်။ ကိုင်း...၊ ဘယ်နှယ်မယဉ်ပါစ။

ပူဘာအိုဒေသမှ ရဝမ်အမျိုးသမီး

ရဝမ်ဘာသာစကားမှာ (၁၀)မျိုး မျှရှိ၍ တခုတည်းတတ်ကျွမ်းရုံနှင့် မပြည့် စုံသေးပါ။ ဒေသအလိုက်ကွဲပြားမှု ရှိပါ သည်။

- (၁) ထရုံစကား။
 - (၂) ဇာရဝမ်စကား။
 - (၃) ထလုစကား။
 - (၄) အခူးဖိုင်းစကား။
 - (၅) အနမ်ဖိုင်းစကား။
- ၎င်းတို့ကို မေခမြစ်ဖျား ထရုံချောင်း ဖျားကပြောဆိုကြသည်။
- (၆) ရမိလ်စကား။
 - (၇) မတ်ဝမ် (အများသုံးစကား) ခေါင်လံဖူးနယ်ကပြောကြသည်။
 - (၈) တန်ဆာရိုစကား။ အချန်မြစ် ညှပ်မီးတသုံးသောစကား။

(၉) လုံမိစကား။ မချမ်းဘော့နှင့် တောင်အုပ်ပိုင်နယ်မှစကား။

(၁၀) တမန်စကား။ ဆွမ်ပရာဘုမ် တြိဂံမြောက်ဘက်နယ်စကား ဟူ၍ ရှိ သော်လည်းစာ ပေတီထွင်ရန်မှာ (မတ် ဝမ်)စကားကိုသာ သဘောတူကြသည်။ ၎င်းပြင်အိမ်ထောင်စု အလိုက် အသံနေ အသံထား ကွဲပြားမှုလည်း ရှိပါသေး သည်။ ရဝမ် စကား ပြောဆို သော (မလန်း) သို့မဟုတ် (နူးဖာ)လူမျိုးစု များမှာ တရပ်ပြည်ထဲတွင် ယခုထိရှိသေး သည်ဟုသိရပါသည်။ နယ်စပ်ခြင်းနီးစပ် ၍လည်း ရောနှောမှု ရှိခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ရဝမ်အမျိုးသားကြီး များသည် (ဇန်ဖင်း)ခေါ် အမွေးပါသော ဝါချည် ဘန်ချည်နှင့် ယက်လုပ်သည့် အင်္ကျီလက် ရှည်လက်တိုများကို ဝတ်လေ့ ရှိ၍သိုးမွေး နှင့်ရက်လုပ်သော (ဘာရ်ဆန်း) ခေါ် အင်္ကျီရှည်ကိုလည်းဆင်မြန်းကြပါသည်။ (အဘန်ဆရမ်)ခေါ် အနီ အနက် အဝါ ရောင်ယှက်ထားသော (လခစ်) ပိုးချည် ထည်များမှာယခု ခေတ်မစားတော့ပါ။ လွယ်အိတ်နှင့် ဓားလွယ်ကို ကား အမြဲ သယ်ဆောင်လေ့ရှိကြသည်။ ဒါတွေမ ပါ၍မဖြစ်ပါ။

၎င်းပြင်မင်းဘော ချည်မျှင်နှင့်ခိုင် ခံစွာရက်လုပ် မွမ်းမံထားသည့် လွယ် အိတ်မှာ ဆန်းပြား လှပေသည်။ အမျိုး သမီးများမှာ (နဂေါ်)ဟု ခေါ်သော ငွေခန်းဆွဲကို ဝတ်ကြ၍ အဖြူ အနက် ကြက်သွေးရောင်နှောသောကန့်လန့်စင်း ထဘီများကို ဝတ်တတ်ကြသည်။ ခရုခွံ ခါးပတ်များမှာထူးခြားသော ဆင်ယင် မူတရပ်ဟု ဆိုချင် ပါသည်။ ရဝမ် ပုတီး များကို (မကံ)ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဒူး

ခေါင်းတွင် ဝတ်ထားသော(ဖန်တာ) ခေါ် ကြိမ်ခွေ ကလေးများ ကလည်း ဆန်းပြား၏။ တခါခါအပင်တမျိုး၏ အစေးဖြင့် အနက်ရောင် ခြယ်ကာဝတ် ဆင်လေ့ရှိကြသည်။

အမျိုးသားများကလည်း အညံ့မခံ ကြပေ။ မဒိကလေးတွေတမျှ လှချင်ပချင်

ရဝမ်အမျိုးသမီးကြီး

ရက်သားဖြစ်၍(ဘုံရော်လ်)ခေါ်တောကြောင် တမျိုး၏ အမြီးနှင့် ငှက်မင်းအမြီးကိုဦးထုပ်ပေါ်တွင် တွဲလွှဲချပြီးတပ်ဆင်ထားတတ် ကြပါသည်။ (အလဲခေါင်) ခေါ် မင်းစာဘခွံဖြင့်အထပ်ထပ်ခိုင် အောင်ပြုလုပ် ထားသောခိုင်းလွှားကိုလည်း ရှေးကစစ်ပွဲများတွင်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိ၍ အသုံးပြုခဲ့ကြ သည်ဟု

ကချင်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း ပူတာအို နယ်ခြားမှ ရိုင်းအမျိုးသမီး အမျိုးသား

သိရသည်။ ဓါးအိမ်ကိုလည်း လှလှပပ လွယ်၍ကျားစွယ်တပ်ဆင်ကာလက်ကိုင် နေရာ၌ ဆင်စွယ်နှင့် ငွေပန်း ခက် များ မွမ်းမံ ထားသည်ကို ထောက်လျှင် ငွေပန်းတိမ်၊ ကြေးပန်းတိမ်များရှိကြောင်း

သိရပေသည်။ ၎င်းဓါးကိုပွဲလမ်းသတင်ရှိ မှုသာသုံးစွဲ ကိုင်ဆောင်တတ် ကြသည်။

အယူဝါဒလေ့ထုံးစံနှင့် ပတ်သက်၍(နမ်ရုန်းဒဂွါ)ခေါ် နှစ်သစ် ပွဲများ ရှိ၏။ နှစ်ဦး ကော့ကံသစ်စား ပွဲလည်း မလုပ်၍မဖြစ်ပါ။ တောင်ယာထွက်ပစ္စည်း များနှင့် အောင်ပွဲခံကြသည်။ အိမ်သစ် တက်ပွဲတွင် ရှေးဟောင်း တေးများနှင့် ပျော်မြူးတတ် ကြသည်။ ရဝမ်တို့သည် ညွှတ်ကျေပွန် ခင်မင်ဖော် ရွှေကြ၏။ ညွှတ်သည်ကိုကျွေးမွေးရုံမကဘဲအစားအသောက်လက်ဆောင် များပင် ထုတ်လုပ် ၍ပေးလိုက် ကြသေးသည်။

တန်ခိုးမရှိစေကာမူ အမှတ်ရစေရန် မျှစ်ချဉ်ခြောက် အထုပ်ကလေးများနှင့် မေတ္တာပို့၍ လက်ဆောင် ပေးတတ်ကြ သည်။ သားကောင်များရလျှင်လည်းငွေအခြောက်လှမ်း၍ရပ်ဝေးသို့ပင်ပို့ တတ် ကြသည်။ ရောင်းစားခြင်းမပြု ကြပေ။

ရဝမ်တို့ကား အချင်းချင်း လည်လှီး ငွေချူသော လေ့များကို မကျင့်သုံး ကြ၊ ညီအကိုဆိုလျှင် ရင်အုပ်သားကိုပေး ရသည်။ သားမက် ဆိုလျှင် လည်ပင်း သားကိုပေးရသည်။ ယောက္ခမ မျိုးကို ညာဘက် ပေါင်သား ပေး၍အသက် ကြီးသူများအား အသဲနုလုံး ပေးခြင်း အားဖြင့် မေတ္တာသဘောကို ပြရသော ထုံးစံရှိ၏။ ရဝမ်လူမျိုးတို့၏အချင်းချင်း စည်းလုံး ခင်မင် ရင်းနှီးမှုများမှာ မှတ် သားဘုံမကောင်းပါ။ ရဝမ်တို့ကား ရဲ ရင့်၍သတ္တိထောင့်လုံ့လပါ ရှိကြ သည်ကို ရှေ့ဆောင်လူငယ်လေးများ မှတ်ကြ ပါ ကုန်။

အရိုး စောမူညင်း

စက်ဘီး

စက်ဘီးမှာ ဘောရောမြို့ပါ အမြင်အ ကွေ့များနေသဖြင့် မျက်စိ ရိုးနေပေပြီ။ သို့ရာတွင်ယခုမြင်တွေ့နေရသောပုံစံမျိုး ကိုတပြိုင်တည်းတီထွင်၍ တပြိုင်နက်ထုတ် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။ တစတစတီထွင် ကြဆဲခြင်းဖြင့်ယခုမြင်တွေ့ကြရသော ပုံစံ မျိုးနှင့်ဖြစ်လာရလေသည်။

စက်ဘီးမည်သို့ပေါ်လာပါသနည်း။

၁၇၇၉-ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ် လူမျိုး နှစ် ဦးသည် ဦးစွာပထမ ခြေယက် စက်ဘီး တမျိုးထီထွင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစက်ဘီး မှာ သစ်သားဘောင် တခုတွင် ရှေ့နောက် ထားရှိသော ဘီး နှစ်ဘီး ဖြင့် အသေတပ် ဆင်သော ကိုရိယာ ဖြစ်လေသည်။ စီးသူ သည်သစ်သားဘောင်ကိုခွ၍ ထိုင်ပြီးလျှင် မြေကိုခြေဖြင့် ကန်ကာယက်ကာ ဘီးလိမ့် သွားအောင် လုပ်ရလေသည်။ ဤစက်ဘီး မှာပြန် ပြူးသော မြေပြင်တွင် အတော် အသင့် လှိမ့်သွား နိုင်သော်လည်း ကုန်း တက်များအဖို့ကားအသုံးမဝင်တော့ပေ။ ဆင်ခြေလျှောတို့တွင်မူ လျင်မြန်စွာဆင်း နိုင်လေသည်။

၁၈၁၇-ခုနှစ်တွင် ဂျာမနီ လူမျိုးတဦး သည်ထိုစက်ဘီးထက် အနည်းငယ် သာ သောခြေယက်စက်ဘီးကိုကြံစည်ပြုလုပ်ခဲ့ လေသည်။ ရှေ့ဘီးကိုထိုင်တန်းသစ်သား ဘောင်တွင်ငုတ်ဖြင့် လျှို သွင်းကာ လှည့် နိုင်အောင် တပ်ဆင် ထားခြင်းသည် ထို စက်ဘီး၏ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအစီအမံ ကြောင့်ရှေ့ဘီးကို လက်ကိုင် ဖြင့်ထိန်းကာလိုရာသို့ ဦးလှည့်ပေးနိုင်လေ သည်။

စကော့လူမျိုး တဦး သည် လည်း ၁၈၃၄-ခုနှစ်တွင်ခြေနင်းတပ်သုံးဘီးစက်

ဘီးကို၎င်း၊ ၈၄၀-ပြည့်နှစ်တွင် ခြေနင်း တပ်နှစ်ဘီးစက် ဘီးကို၎င်းစီမံပြုလုပ်ခဲ့ လေသည်။ ထိုစက်ဘီး၏ ထူးခြား ချက် ကားနော်ဘီးဝင်ရိုးကို ခြေနင်းမှမောင်း တံနှင့်ဆက်ကာလှည့်ပေးနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ် ၏။ ရှေ့ဘီးမှာလက်မ ၃၀-ခန့်မြင့်၍အား ပေးဘီးဖြစ်သောနောက်ဘီးမှာလက်မ ၄၀-ခန့်မြင့်ပြီးလျှင် နှစ်ဘီးစလုံးမှာ သံ တိုင်ယာကွပ်ထားသောသစ်သားဘီးများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစက်ဘီးသည်ယခုခေတ် သုံးစက်ဘီးမျိုး၏ ရှေ့ပြေးနမူနာပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

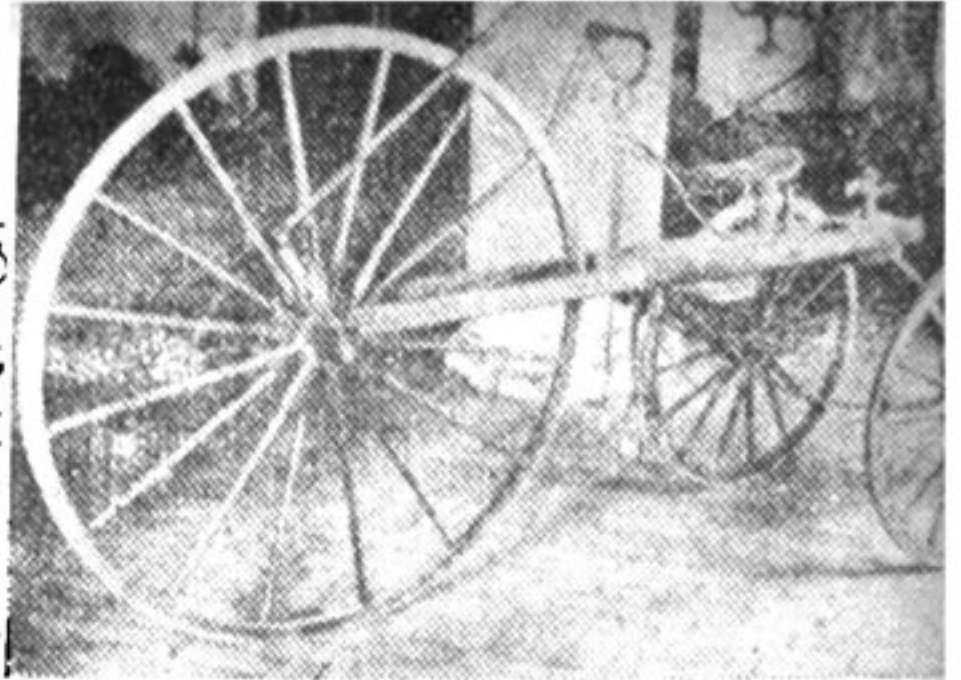
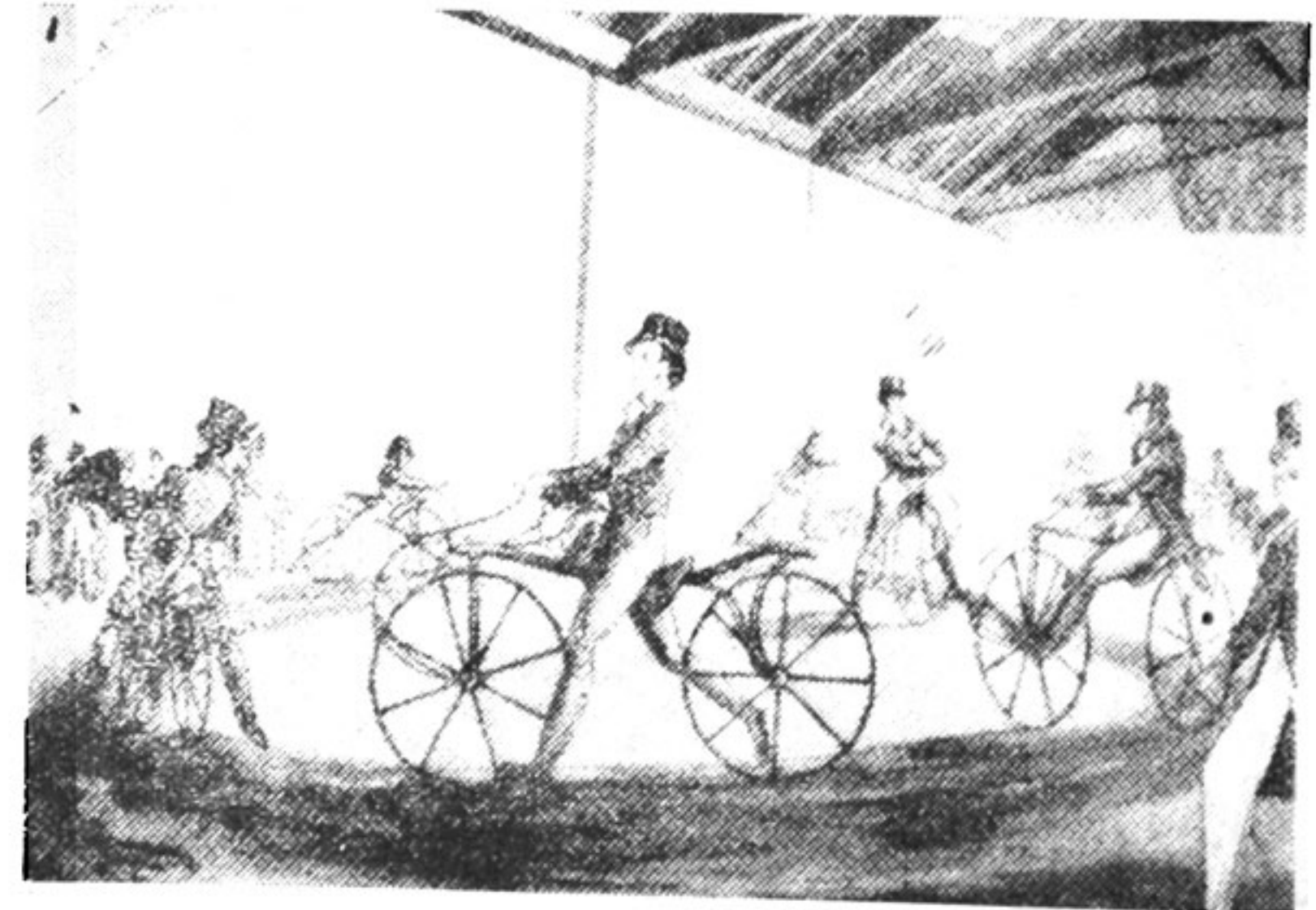
ထိုနောက်၌ကားယခုခေတ် ကသေးစီး သုံးဘီးစက်ဘီးမှာကဲ့သို့ခြေနင်းကို ရှေ့ ဘီး၏ဝင်ရိုးတွင်တပ်ဆင်ထားသည့် စက် ဘီးမြင့်ကြီးများခေတ်စားလာလေသည်။ ရှေ့ဘီးမှာ လွန်စွာမူပင်ကြီးမား၍နော် ဘီးမှာမူအဆမတန်သေးငယ် လေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ထားခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စီးနင်းရာတွင်ပို၍ ခရီးတွင်စေ့ရန် ဖြစ်လေ သည်။ ရှေ့ဘီးတို့သည်လက်မ ၆၀-မှ ၆၄ လက်မအထိ ဖြင့်ရှိလာ လေသည်။ ထို စက်ဘီးမျိုး စီးတတ်ရန်မှာ အလေ့ အ ကျင့်များစွာ လိုသည့်အပြင်၊ အထိန်းရ လည်းခက်သောကြောင့် ဘေး အန္တရာယ် များလေသည်။ ၁၈၆၈-ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလန်ပြည်၌ သံတိုင်ယာများ အစား ရော် ဘာတိုင်ယာများကို စတင်သုံးစွဲ လာကြ သည်။

၁၈၈၅-ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ် လူမျိုး တဦးသည်အရွယ်တူညီသောနှစ်ဘီးတပ် စက်ဘီးကိုရှေ့ ဦးစွာလုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ဘောင်မှာလည်း ယခင်စက်ဘီးမျိုး၏ ဘောင်ထက်နိမ့်၍ ကျယ်ပြန့် လေသည်။ ခြေနင်းကိုလည်း ရှေ့ဘီးတွင် မဟုတ်ဘဲ ဘီးနှစ်ခုပေါ်ကြားတွင်ခွေးသွားစိတ် တခု နှိပ်ဆင် ထား၍ နောက်ဘီး ဝင်ရိုး

သို့ သံချိန်းကြိုး တခုဖြင့် ဆက်သွယ် ထား လေသည်။ နင်းလိုက် သည့်အ ခါ စက်ဘီးသည်နောက်မြီး၏အားဖြင့် လိမ့်ရသည်။ ထိုစက်ဘီးမှာယခုခေတ်သို့ စက်ဘီးမျိုး၏ သဘောအတိုင်းပင်ဖြစ် လေသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သံလုံး ငယ်ငယ်ယာရင်ကလေးများကို မပွန်း အောင် ထည့်ခြင်း၊ စပရင်ခံသားရေထိုင် ခံမျှတပ်ခြင်း အစရှိသောပြုပြင်ချက် များကို တစတစ ပြုလုပ်လာကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၁၈၈၈-ခုနှစ်တွင် ရာဘာတာ ယာများအစား လေလုံးတာယာများကို ပြောင်းလဲ တပ်ဆင်လိုက်သော အခါ ယခုခေတ်သုံးစက်ဘီးအသွင်သို့ရောက်ရှိ လာလေသည်။

လေလုံး တိုင်ယာကိုပထမဦးဆုံး တီ ထွင်အောင်မြင်သူမှာ စကော့ လူမျိုး တိရစ္ဆာန်ကုဆရာဝန်မစ္စတာ ဂျော့ဒ်နိုး လော့(ပ)ပင်ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာဒ်နိုး လော့(ပ)သည် ချော်ဘာတာယာ များ အတွင်းတွင် ပါး၍ပြော့သော ရော်ဘာ ကျွတ်များ ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တကယ် ဆို သော်စက်ဘီးနှင့် မော်တော်ကား တို့ သည်ဖိနှိပ်ထားသောလေပေါ်တွင် ပြေး လိမ့်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရှေးဦးတီထွင်ခဲ့သည့် ခြေယက်စက်ဘီး

ရှေးခေတ် သုံးဘီးတပ်စက်ဘီး

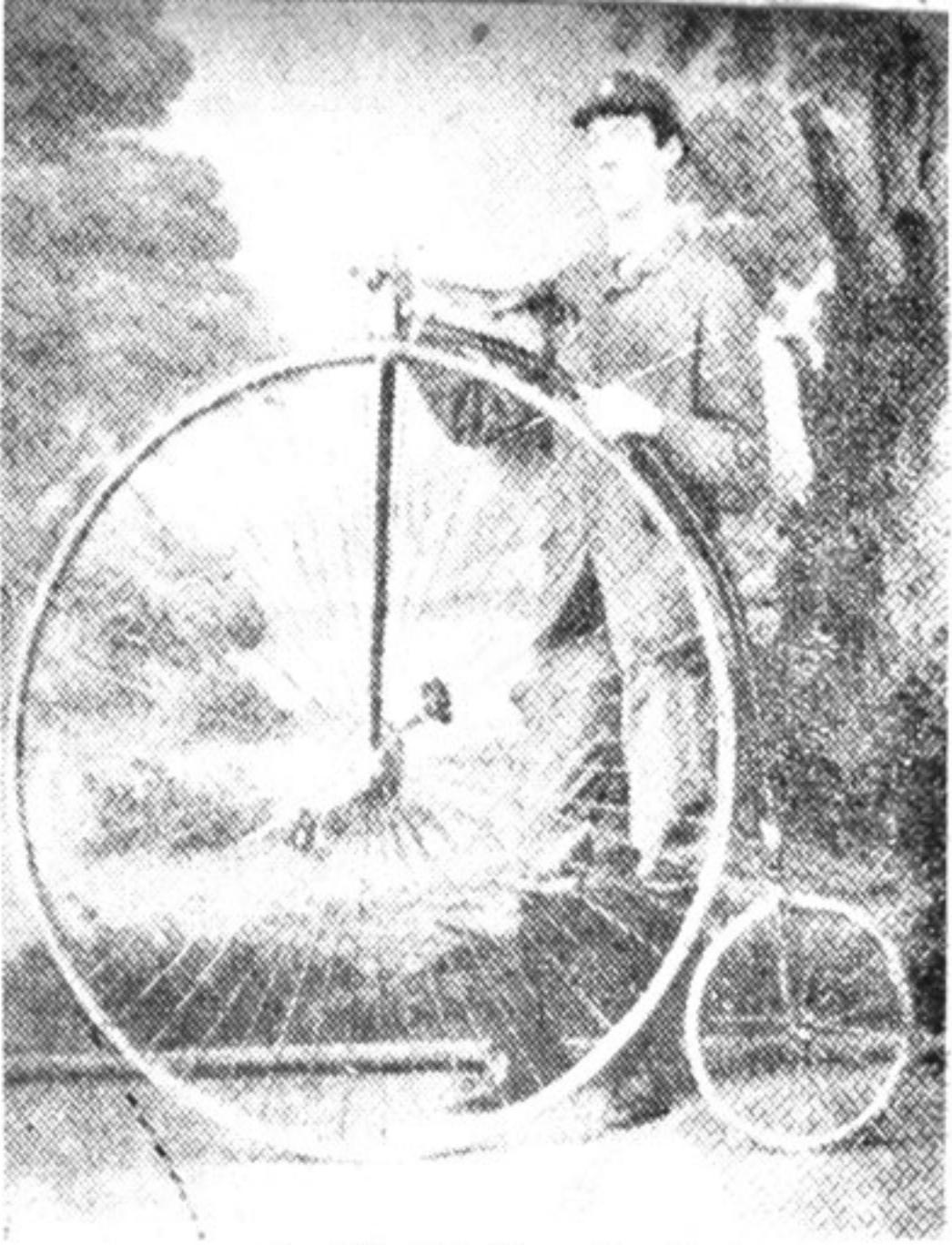
ကို သူခြံဝင်းအတွင်းတွင် လှိမ့်ကြည့်လေ သည်။ သစ်သားဝိုင်းသည် ပေါ့ပါးစွာ လိမ့်သည်။ သို့ဖြစ်လေရာ သူသည်ဖော်ပြ ပါတာယာမျိုးကို သူ့သား၏စက်ဘီး၌ တပ်ဆင်၍ စီးကြည့်စေရာ စက်ဘီးမှာ ကသိကအောက် မဖြစ်စေဘဲညင်သာစွာ လိမ့်လေသည်။ သူ့သားသည် သူ့စက် ဘီးကိုစီး၍အခြားကသေးများနှင့် စက် ဘီးစီးပြိုင်ရာတွင်လည်း ပထမ စွဲလေ သည်။ မော်တော်ကားများငြိမ်ငြောင်း စွာ လိမ့်ကြခြင်းမှာ လေ သွင်း ထား သော အတွင်းဘက်ရှိ ပါး၍ ပြော့ ပြောင်းသော ရော်ဘာ ကျွတ်များ ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ တကယ် ဆို သော်စက်ဘီးနှင့် မော်တော်ကား တို့ သည်ဖိနှိပ်ထားသောလေပေါ်တွင် ပြေး လိမ့်ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

စက်ဘီးကို မတ်မတ်စီးနိုင်ခြင်းမှာ အကြောင်းသုံးရပ်ရှိလေသည်။ ပထမ အကြောင်းရပ်မှာ စီးသူ၏ချိန်သားကို အောင် ထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဒုတိယအကြောင်းရပ်နှင့် တတိယအကြောင်းရပ်တို့မှာ စက်ဘီးများ၏ လည်ပတ်မှုနှင့် ရှေ့သို့ရှေ့လျားမှုတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။ အချိန်နှေးနှေးစီး၍ စက်ဘီးကို မတ်မတ်ထားရန် ပိုမိုခက်ခဲလာသည့်အခါတွင် စီးသူ၏ ချိန်သားကို အောင် ထိန်းနိုင်မှုမှာ ပို၍ အရေးကြီးလေသည်။ ပို၍မြန်စွာစီးသည့်အခါတွင် ချိန်သားကို အောင် ထိန်းနိုင်မှုမှာ ပို၍ လွယ်လာသည်။ ဤသည်မှာ စက်ဘီးများ၏ လည်ပတ်မှုနှင့် ရှေ့သို့ရှေ့လျားမှုနှုန်းမြန်မှုတို့သည် စက်ဘီးကို ပိုမိုလွယ်ကူအောင် ထိန်းနိုင်မှုကို ဖြစ်စေကြောင်းကို ထင်ရှားစေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံမှ ယနေ့ထုတ်လုပ်အောင်မြင် နေသည့် မောင်မမာ စက်ဘီး အကြောင်းကို လာမည့်လတွင် စောင့်မြော်စပါ။

စက်ဘီး သည် ခရီး သွား နှင့် တွင် ကျယ်သည့်အပြင် မော်တော်ယာဉ် များကဲ့သို့ စရိတ် အကုန်အကျ မများချေ။

ခေတ်မှီစက်ဘီး ထုတ်လုပ်သည့်စက်ရုံ

ရှေ့ဘီးဖြင့် ခြေနှင့် တပ်စက်ဘီး

စက်ဘီး ပြိုင်ပွဲများကို ရန်ပုံငွေ ဖန်ကျင်းပလေ့ရှိလေသည်။ စက်ဘီး ပြိုင်ပွဲများတွင် အနှေးစီးခြင်း၊ အမြန်စီးခြင်း၊ အလှစီးခြင်း၊ တာတိုစီးခြင်း၊ တာရှည်စီးခြင်း ဟူ၍ နည်းအမျိုးမျိုး ရှိလေသည်။ တာတို၊ တာရှည်၊ အမြန်စီး ပြိုင်ပွဲတွင် လည်း နည်းနှစ်မျိုး ရှိ ပြန်လေသည်။ နည်းတမျိုးမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်သူ များများကို တပြိုင်နက် မလွှတ်ဘဲ မိနစ်ဝက်၊ တမိနစ် ခန့်ခြား၍ တယောက်ပြီး တယောက် ပန်းတိုင်သို့ အရောက် လွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပြီး

လျှင် အခြားနည်းတမျိုးမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်သူ အားလုံးကို တာထွက်စီးမှ တပြိုင်နက် လွှတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ပထမနည်း ဖြစ်သော ပြိုင်ပွဲတွင် ပန်းတိုင်သို့ အချိန် အနည်းဆုံးဖြင့် ရောက် သွားသူသည် ပထမရ၍ ဒုတိယနည်းဖြစ်သော ပြိုင်ပွဲတွင် ပန်းတိုင်သို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်သူသည် ပထမရလေသည်။

နောက် ဆုံး ပေါ် ပြိုင်စက် ဘီးမှာ သာမန်စက်ဘီး၏ အလေးချိန်ထက်ဝက် သာသာမျှသာ ရှိလေသည်။ ဘောင်များနှင့် ရွှံ့ကားများကို သွန်စွာ ပေါ့ပါးသော ကရိုမီယန် ခေါ် သတ္တုဘမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထား လေသည်။ လက်ကိုင်မှာ နွား ချိုကုန် ကဲ့သို့ အောက် ဖက် သို့ ကောက် ထားလေသည်။ စီးနင်းရာတွင် သာမန် စက်ဘီးများထက် သုံးလေးဆ ပို၍ မြန်စေရန် အထူးဂီယာ ခေါ် ခွေးသွားစိတ် ဘီးတခုကို နောက်ဘီးဝင် ရိုး တွင် တပ် ဆင် ထား လေသည်။

ကြည်စန်

ဒီတပတ် ညီလေးဆီက စာမရသေးဘူး။ အကိုကြီးရေးလိုက်တာတွေ ညီလေးဘယ်လိုသဘောပေါက်ခံယူတယ်ဆိုတာတော့ အကိုကြီးသိချင်တယ်။ အကိုကြီးရေးလိုက်တဲ့စာတွေအပေါ်မှာ ညီလေးသဘောမတူတဲ့အချက်တွေ အယူအဆကွဲပြားမှုတွေရှိကောင်းရှိနေမယ်။ အဲဒီလိုရှိနေရင်လဲ အကိုကြီးကို အားမနာဘဲ ညီလေးရဲ့ စာထဲမှာ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ရဲရဲရင့်ရင့်ရေးသားပေးပြစေချင်တယ်။ ဒီလိုသိရမှလဲ အကိုကြီးရဲ့ စေတနာနဲ့ ရေးသားချက်များဟာ ညီလေးအတွက် အကျိုးရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

ယခင် တပတ်က စာထဲမှာ အလုပ်တွေကို အကြွေးမထားဘို့ မိမိကိုယ်ကို မိမိအမြဲတမ်း ဝေဖန်ဆန်းစစ်နေဘို့အကိုကြီး ရေးလိုက်တယ်။

စနိုးကျော်

ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို တကယ်တမ်း မထောက်မညာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီးအမှန်အတိုင်း မြင်ဘို့ သိဘို့ဆိုတာက အပြောသာ လွယ်တာ ညီလေး၊ တကယ် လက်တွေ့ကျင့်သုံးဘို့ကြတော့ အလွန်ခက်ခဲနက်နဲ သိမ်မွေ့လှတယ်။ လူတိုင်းလဲ ကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။

အမှန် အတိုင်း မမြင်နိုင်တဲ့ အကြောင်း တရားတွေကတော့ (အတ္တစွဲ) ငါစွဲမာန်မာနတရားတွေ အားကြီးခြင်း၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ တရားတွေ အားကြီးခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်

တယ်။ မိမိတို့ရဲ့ အဗျတ္တ အတွင်းစိတ် သဏ္ဌာန်မှာ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ ဒီတရား အခံတွေနဲ့ သာရှုမြင်သုံးသပ်တော့တော့ရင် ဘယ်ဘော့မှ အမှန်တရားဆိုသို့ မရောက်နိုင်ဘူး ညီလေး။

ဒါကြောင့် ငါစွဲတွေ ငါ့အတွက် ဆိုတဲ့ လောဘတရားတွေကို ခေါင်းပါးနိုင်သမျှ ခေါင်းပါးအောင်၊ နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ရမယ် ညီလေး။

ဒီတရားတွေ ခေါင်းပါးလာတာနဲ့ အမျှ နည်းလာတာနဲ့ အမျှ စိတ်ဟာလဲ ကြည်လင် သန့်ရှင်းလာတယ်။ အတွေ့အခေါ်မှာလဲ အချုပ်အချယ် ကင်းပြီး ရှင်းရှင်း လင်းလင်းနဲ့ ကြည်လင်ပြတ်သားလာမယ်။ ဒါကတော့ မိမိကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှ ရနိုင်တယ် ညီလေး။

ဒီအကြောင်း တရားတွေ သိဘို့ နားလည်ဘို့အတွက် ဘဝ အတွေ့အကြုံတွေ စာပေ အတွေ့အကြုံတွေ လိုတယ် ညီလေး။

ဘဝ အတွေ့အကြုံ စာပေ အတွေ့အကြုံတွေမများသေးတဲ့မရင့်ကျက်သေးတဲ့ ညီလေးတို့ ကျောင်းသားအရွယ်တွေ အတွက် အထူးသတိထားပြီးရှောင်ရှားရမယ် အချက်တွေကတော့-

အများလမ်းကြောင်းကို ပြတ်စာပေတွေ၊ ညစ်ညမ်းတဲ့စာပေတွေ၊ ကျောင်းသားအရွယ်တွေနဲ့ မအပ်စပ်သေးတဲ့ ပေါက်တတ်ကရ ရေးသား ထုတ်ဝေနေကြတဲ့ နိုင်ငံရေးစာအုပ်တွေကို မဖတ်မိဘဲ ဘဲညီလေး။

ဒီစာအုပ်တွေဖတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းအားဖြင့် မိမိရဲ့ ရည်မှန်းချက်လဲ ပျောက်၊ ဘဝလမ်းခရီး တလျှောက်မှာလဲ သောင်မတင် ရေမကျနဲ့ ရောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်ခဲ့ကြရတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ သာဓကတွေကြည့်ရင် ညီလေး သဘောပေါက်ပါလိမ့်မယ်။

နောက် မိမိက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ စွမ်းအင်မရှိမီ မိမိကိုပတ်ဝန်းကျင်က လွှမ်းမိုးမှာတော့ သဘာဝဘဲ ညီလေး။

ညီလေးတို့ နေ့စဉ်ထိတွေ့နေရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေ အများကြီး ရှိတဲ့အနက်၊ အပေါင်းအသင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ဒီအရွယ်မှာ အထူးသတိပြု ဆင်ခြင်ပေါင်းသင်းဘို့ဘဲ ညီလေး။

အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေတဲ့ အပေါင်းအဖော်တွေ မကောင်းတဲ့စာပေတွေအများလမ်းကြောင်းကို သာပြတ်စာပေတွေနဲ့ မွေ့လျော်နေတဲ့အပေါင်း

အပေါ်တော့ ဆရာ မိဘ စကားတွေကို သေမိတော်လှန်ပြီးရပ်ရှင်ရုံတွေ၊လဘက် ရည်ဆိုင်တွေနှင့် လမ်းဘေးမှာ အချိန် ဖြုန်းနေတဲ့ အပေါင်း အဖေတို့ကို သတိနှင့်ရှောင်ရှားပြီးမပေါင်းသင်းမိဘို့ အရေးကြီးဆုံးဘဲ ညီလေး။

အတွဲ အကြံ နည်းပါးသေးတဲ့ အရွယ်တွေမှာ ဒီအပေါင်းအဖေတွေ နဲ့ သာပေါင်းသင်းမိရင် သူတို့ကိုမလွန် ဆန်နိုင်ဘဲ၊ သူတို့ရဲ့ အမှား ရေစီး ကြောင်းကြီးအတွင်းမှာ ရေစုံမျောရင်း ဝဲဂရက်၏ လှိုက်စားခြင်း ဒဏ်ကို ခံရ တတ်တယ် ညီလေး။

ဒါကြောင့်အားလပ်တဲ့ အချိန်တွေ မှာ အများအတွက်နဲ့ မိမိအတွက် ကောင်းကျိုးပြုသော စာပေ တွေကို ဝေဖန်စိစစ်ဖတ်စေချင်တယ်။ အပေါင်း အသင်းကိုလဲအကိုကြီးပြောခဲ့တဲ့ အချက် အလက်တွေအပေါ်မှာ ညီလေးရဲ့ ကိုယ် ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ အမှန်အတိုင်း ဝေဖန် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး ပေါင်းသင်းစေချင် တယ် ညီလေး။

ညီလေးရဲ့ ပတ် ဝန်းကျင် ကို ကောင်း သောပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်အောင် အတတ်နိုင်စွမ်းဖန်တီးယူလျှင် ပတ်ဝန်း ကျင်ကလဲညီလေးကို ကောင်းကျိုးချမ်း သာပေးပါလိမ့်မယ်။

ညီလေးရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေထဲ မှာကောင်းသောစာပေတွေ၊ စိတ်ထား ဖြူစင်၍ ရိုးသားသောသဘောရှိသော အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေကောင်းတွေ ရှိပါစေ၊အမှားနှင့်အမှန်ကို ဝေဖန်ဆန်း စစ်နိုင်တဲ့ဉာဏ်စွမ်း တနေ့တခြားရင့်သန် တိုးပွားလာပါစေ။

(ကိုကြီး)

သင့်ပြဿနာ အဖြေရှာ

မောင်မောင်ဝိတ်၊ သတ္တမတန်း(ခ) အမှတ် ၂ အစိုးရ အထက မကွေးမြို့ရဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ကနေ့ ဒုးပျံကို စတင် တီထွင်တဲ့ တိုင်းပြည်ကတော့ ဥဒရာပ တိုက်က ဂျာမန်တိုင်းပြည်ကလို့ ဆိုရလိမ့် မယ်။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အင်္ဂလန်ကို ပစ် ခတ်ဗုံးကြဲခဲ့တဲ့ ဗီတူး ဗီဝမ်းတွေကို ဂျာမန်တွေကဘဲစတင်ပြုလုပ်ပစ်ခတ်ခဲ့တဲ့ အထောက်အထားအရ ဒုးပျံအစ ဂျာ မန်ကလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ကွယ်။

မလှချင် အထက ပေါင်းတည်မြို့ ကျော့ပျဉ်ဘယ်ခေတ်မှာ စပေါ်ပေါက် ခဲ့သလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာကတော့ကိုကြီးရှာ ဖွေသိရှိရသလောက် ဆိုရင် ဤစာသားရ၊ ကောသိတကို နားစနစ်ပက်၊ပြကျောက် ထက်၌ဉာဏ်လက်ကိုထေး၊ ပြည်းပြည်း သွေး၍၊နဲ့ မွေး တ သန် လိမ်းလင့်ကုန်၊ ဆိုတဲ့သက္ကရာဇ် ၇၅၅ခုနှစ်မှာရေးသားပြု စုတဲ့ ဘူရိဒတ်ဇာတ်ပေါင်းပျို့ ပါလင်္ကာ အရတော့ဆကြည့်တဲ့ပညာရှင်တွေ အဆို အရ အင်းဝခေတ်လောက်ကဘဲ မြန်မာ အမျိုးသမီးတွေ အလှပြင်ရာမှာကျော့ ပျဉ်ကိုသုံးစွဲနေကြပြီရယ်လို့ အမှတ် အ သားပြုကြတာကို တွေ့မှတ် ရဘူးပါ တယ်။ က...ကိုကြီးတို့မျက်မှောက်ခေတ် နောက် ၄,၅ နှစ်လောက်ကတောင် ပဲခူး ရွှေမောစောစေတီ ဌာပနာပစ္စည်းစုတွေ ထဲမှာ ဟံသာဝတီ ဆင်ဖြူများရှင်ရဲ့ သမီးတော် ရာဇောတုကလျာရဲ့ ကျော့ ပျဉ်တွေတယ်လို့ သတင်းစာတွေမှာပါ ခဲ့ဘူးသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ပဲခူး ဟံ

သာဝတီခေတ်ကလဲ ကျောက်ပျဉ် ပေါ် ခဲ့တယ်ဆိုနိုင်တာပေါ့ကွယ်။

မောင်မြင့်စိန်၊ နေရပ်မပါ တံဆိပ် ခေါင်း ၁၅ ပြားတန်နဲ့ မေးမြန်း စုံစမ်း တဲ့ပြဿနာဖြစ်တဲ့ အောက်ပါ မြန်မာ သက္ကရာဇ်တို့၏ခရစ်သက္ကရာဇ်-ခု-လ-ရက် တို့မှာ ပူးတွဲပါအတိုင်းဖြစ်ပါကြောင်း ရှာဖွေပြန်ကြားအပ်ပါတယ်။

၁၃၀၉ ခု ပြာသိုလဆုတ်	၆-ရက်
1948 ခု ဇန္နဝါရီလ	၁-ရက်
၁၃၁၂ ခု နယုန်လဆန်း	၆-ရက်
1950 ခု မေလ	၂-ရက်
၁၃၁၅ ခု ကဆုန်လဆန်း	၈-ရက်
1953 ခု ဧပြီလ	၅၀-ရက်
၁၃၁၇ ခု သီတင်းကျွတ်လဆန်း ၁၁-ရက်	
1955 ခု အောက်တိုဘာ	၂၇-ရက်

မသောင်းစိန်၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း (ခ) အထကဒိုက်ဦးမြို့ရဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့အခါ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်တဲ့မိအိုဖအိုများကို မွေးကျေးဇူးဆပ် ဖို့ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရန် ဘယ်အလုပ် အကိုင်ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာတော့ ညီမရဲ့ အတန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင် အောင် ကြိုးစားဖြေဆိုပါဦးကွယ်၊ စာ မေးပွဲကိုစပြီးတော့မှ စိတ်ချလက်ချသင့် တော်မယ်ထင်တဲ့အလုပ်ကိုရွေးချယ်သင့် တယ်ထင်ပါတယ်။ သီးခြားလဲ စာပြန် လိုက်ပါမယ်။

မောင်မေတ္တာ၊ ပြည်မြို့ရဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်တဲ့ကျောက်စာကိစ္စကို ကိုကြီးအနေ နဲ့ ရှာဖွေတွေ့ရှိတာကတော့ ညီမောင် စာမျက်နှာ (၂၂) ဆို့

ကဗျာ ပြိုင်ပွဲ အမှတ်စဉ် (၆)

ကဗျာပြိုင်ပွဲ (၆) အတွက် 'ရှေ့ ဆောင်လူငယ်' ကဗျာခေါင်းစဉ်နှင့်အညီ ရှေ့ဆောင်လူငယ်နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ မြင်တွေ့မိခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊ ဆင်ခြင် မိသော အကြောင်း အချက်များကို ဒွေးချိုးကဗျာ ဖွဲ့ဆိုရန် စည်းကမ်းသတ် မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုပြိုင်ပွဲအတွက် အနယ် နယ် အရပ်ရပ်မှ ကဗျာ ဝါသနာရှင် ၁၃၇-ဦး ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ ယင်းတို့အနက် အောက်ပါကဗျာ ၃-ပုဒ် ကို ပထမဆု၊ ဒုတိယဆု၊ တတိယဆု အသီးသီးချီးမြှင့်ရန် အဖွဲ့ကဆုံးဖြတ်ပါ သည်။

x x x

ပထမဆု

ရှေ့ဆောင်လူငယ်

ဇွဲမာန်ကိုချီ လက်ညှိစေသား။
တို့လူငယ် နောင်တခေတ်တွက် အားသစ်တွေပွား။
မိုးသောက်ကြယ်သွင် သန့်စင်တဲ့ မောင်များ။
တို့မြန်ပြည် ဂုဏ်ကိုမြှင့်လို့ ကြားဝင်စေသား။
စည်းလုံးညီညွတ် ပညာရောင်လွှမ်း။
ချိုင့်ဝှမ်းကို မြေဖို့လို့ ရှေ့သို့တက်လှမ်း။
ရှေ့ဆောင်လူငယ် ရည်ရွယ်ချက် မြင့်မား။
လုပ်ငန်းတွေ မလစ်ဟင်းဘို့ တင်းစို အင်အား။

ခင်သင်းစည်

တဆင့်၊ ဒေါ်မြင့်ဆွေ အမှတ်(၁)ကမာရွတ်၊ အထက ရန်ကုန်

ခင်သင်းစည် ၏ ကဗျာမှာ အ ကြောင်းအရာလည်း သင့်သည်။ ဖွဲ့ဆို

သောဒွေးချိုးမှာလည်းဒွေးချိုးစည်းနှင့် ညီသည်။ ရှေ့ဆောင် လူငယ် များနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ မြင်တွေ့မိ၊ ခံစား မိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အချက်တို့ကို ရှင်းလင်း ပီသစွာ တင်ပြနိုင်သည်။ စကားအသုံး အနှုန်းလည်း မှန်ကန်စွာ ဖွဲ့ဆိုနိုင်သည်။ ပြင်ဆင်သင့်သော ချွတ်ယွင်းချက်ဟူ၍ မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ပထမဆု ချီးမြှင့် ပါသည်။

x x x

ဒုတိယဆု

ရှေ့ဆောင်လူငယ်

ရှေ့ဆောင်လို့ခေါ် ထင်ပေါ်တဲ့ ဇာနည်ဘွား။
ကိုယ်အား ကိုယ်မာန်နှင့်

စိတ်ထားသန် ဇွဲမာန်ကြွတယ် လမ်းပြမောင်များ။
ရှေ့ဆောင်လို့ခေါ် ထင်ကျော်တဲ့ တို့ပြည်သား။
ပြည်သူ့တာဝန်နဲ့ ကိုယ်တာဝန် ကိုယ်လုပ်ငန်းကို ထမ်းဆောင်တဲ့သား။
ရှေ့ဆောင်တဲ့နော် ပြည်ကျော်လို့ထင်ရှား။
လူချင်း ညွှာတာစွာမို့ စိတ်ထား ဖြူစင်စွာမို့ အရာရာ ဂုဏ်တင်အပ်တယ် ထက်ရပ်ကျော်ကြား။

လင်းနောင် (မြိုင်တန်းမြိုင်)

တဆင့်၊ ဦးအောင်သန်း ကျောင်းဆရာ-မြိုင်မြို့

လင်းနောင်၏ကဗျာမှာ အကြောင်း အရာလည်းသင့်သည်။ဖွဲ့ဆိုသောဒွေးချိုး မှာလည်း ဒွေးချိုးစည်းနှင့် ညီသည်။ ရှေ့ဆောင်လူငယ်နှင့်ပတ်သက်၍မိမိမြင်

တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ ဆင်ခြင်မိသော အချက် ကိုရှင်းလင်းပီသစွာတင်ပြဖွဲ့ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယဒွေးချိုး၌ 'ထင်ကျော်' ဟူ၍ သုံးထားသည်မှာ မသင့်။ 'ထင် ပေါ်'ဟု ပြင်လိုက်လျှင်သင့်မည်။

x x x

တတိယဆု

ရှေ့ဆောင်လူငယ်

မြန်တခွင် စံတင်ဘို့အရေး။
ဒို့လူငယ် ရှေ့ဆောင်များရယ် အားစိုက်လို့ ပေး။
ဥာဏက ထွတ်ခေါင် ထွန်းပြောင်လို့ ဝေဖိုး။

ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံနှင့် စိတ်အကြံ ကမ္ဘာလွှမ်းအောင် ထမ်းရွက်သည်ပိုး။
ပြေးလွှားနဲ့ ခုန်ဖျံ လျင်မြန်တဲ့ ဘွဲ့ထူး။
ဗွဲ့ဖိုး ကာယနဲ့ မြန်မာတွေ တဂုဏ်တက်အောင် ဒို့ဆက်ဆက်ခူး။
စုပေါင်းလို့ဆောင် မြန်ကောင်ရဲ့ အရေး။
ဒို့မနေ ပါဝင်ခဲမယ် နွဲ့ကြစို့လေး။
ကျောင်းထဲ၌ လမ်းတွင် သန့်စင်ဘို့ ဒို့ခဲ။
ပြည်သူ့ ဆေးရုံနှင့် ဈေးဘုံလယ် မကျန်ရအောင် တံမြက်တံ ရှေ့ဆောင်ပိုက်လို့ရယ် အားစိုက်လို့နဲ့။
လယ်တောကဦးတို့ဆီ ကူညီမယ် တနဲ့။
ကန်သင်း ရေဆယ်၍

ကောက်ပင်ငယ် ဒို့သယ်ပေးမယ်
ခွေးစိုလိုနဲ့။

ခရမ်းနဲ့ ဖရုံ
မုန့်လာနဲ့ ရွှေဗူး။
စားရိက္ခာဖွံ့ဝေပြီးအောင်
ဒို့ရှေ့ဆောင် ကျောင်းမှာစိုက်မယ်
သီးလိုက်အထူး။

ငါးမွေးဖွား ကန်
ကြက်ခြံနှင့် ရည်စူး။
ပြေမြန်မှာ

စားနပ်ကယ် ဝေဖြာဘို့
ကျန်စွာ မွေးမြူကြမယ်
အားရရွှင်မြူး။

ဆုံရှယ်လစ်လမ်းစဉ်
အောင်မြင်ဘို့ အရေး။
ဒို့ရှေ့ဆောင်
ဝင်ကြား အလံတောင်လို
မြန်တောင်မှာ သရေပြီးအောင်
အားကြီးပို့လေး

မောင်ရှိန်

အထူးတန်း

အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်း၊
ရိုးမတိန်ရွာ၊ ယင်းမာပင်မြို့
မှ ရွာခရိုင်

မောင်ရှိန်၏ ကဗျာမှာ အကြောင်း
အရာအနေနှင့် စုံစေ့သည်။ ပထမနှင့်
ဒုတိယဆုရ ကဗျာများထက်ပင် စုံစေ့
သည်။ ဖွဲ့ဆိုရာ၌လည်း ဒွေးချိုးစည်းနှင့်
ညီသည်။ သို့ရာတွင်အချို့နေရာများတွင်
စကားအသုံးမဆီလျော်မှုများ၊ ကာရန်
လွတ်နေမှုများ ရှိနေသည်။ တတိယ
ဒွေးချိုးတွင် 'ဒို့ဆက်ဆက်ခူး'ဟူသော
စကားအသုံးမှာ မပီသ၊ မရှင်းလင်း။
ယင်းဒွေးချိုးကို 'ပြေးလွှားနဲ့ ခုန့်ပျံ'
လျှင်မြန်တဲ့ ဘွဲ့ထူး။ ဖွံ့ဖြိုးကာယနဲ့
မြန်မာတွေတုတ်သျှမ်းအောင်ကြိုးပမ်း
ဆွတ်ခူး'ဟု ပြင်လျှင်သင့်ပါမည်။ ပဉ္စမ
ဒွေးချိုးတွင် 'ချေးဘုံသယ် မကျန်ရ
အောင်၊ တံမြက်ကံ ရှေ့ဆောင်ပိုက်လို့
ရယ်'ဟူသော ဖွဲ့ဆိုချက်မှာ ကာရန်မခံ၊

လွတ်နေသည်။ ထို့ပြင် တံမြက်ကံဆို
သော စကားမှာလည်း အဓိပ္ပာယ်မမီ၊
ထို့ကြောင့် ယင်းဒွေးချိုးကို 'ကျောင်း
ထဲ၌လမ်းတွင်၊ သန့်စင်ဘို့ခါး။ ပြည်သူ့
ဆေးရုံနှင့်၊ ဈေးဘုံလယ် မြို့ရွာတွင်းကို၊
သန့်ရှင်းသည်' ဟုပြင်လျှင်သင့်မည်။
သတ္တမဒွေးချိုးတွင် 'စာ ရိက္ခာဖွံ့ဝေပြီး
အောင်၊ ဒို့ရှေ့ဆောင် ကျောင်းမှာစိုက်
မယ်'ဟုဖွဲ့ဆိုထားသည်မှာမသင့်။ 'မြို့'နှင့်
'ဒို့' ကာရန်ယူထားသော်လည်း 'မြို့'ဟု
သော စကားသုံးနှုန်းမှုမှာ မသင့်။ ထို့
ကြောင့် ယင်းဒွေးချိုးကို 'ခရမ်းနဲ့ ဖရုံ၊
မုန့်လာနဲ့ ရွှေဗူး။ စားရိက္ခာ ဖွံ့ဝေပြီး
အောင်၊ ကြိုးပမ်းကာ ကျောင်းမှာ စိုက်
မယ်၊ သီးလိုက်အထူး' ဟုပြင်လျှင်သင့်
မည်။

မင်းယုဝေ

ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ ကိုယ်စား
ကဗျာ ပြိုင်ပွဲ

သင့်ပြဿနာမှအဆက်

တို့ သရေခေတ္တရာ ခေတ်သောက်ကဘဲ
ကျောက်စာ ရေးထိုးတဲ့ အလေ့အထ
ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်ကွယ်။
အဲ-မြန်မာစာပေလောကမှာအထင်ရှား
ဆုံးကျောက်စာကတော့မြစေဘိကျော်
စာဘဲလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ကွယ်။ ဒီကျော်
စာမှာက အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုတဲ။
မြန်မာဘာသာ၊ မွန်ဘာသာ၊ ပျူဘာ
သာ၊ ပါဠိဘာသာလေးမျိုးနဲ့ ကျောက်
ထက် အက္ခရာတင်ထားတဲ့အပြင် ယဉ်
ကျေးမှုသမိုင်းမှာ အရေးပါလှတဲ့ ပုဂ္ဂို
လ်တစ်ဦးကားအသုံးအနှုန်း သက္ကရာဇ်အ
ထောက်အထားတွေထင်ရှား ပါရှိနေ
တယ်လို့ သုတေသီညာရှင်တွေက အဆို
အမိန့်ရှိကြတယ်ကွယ်။

စောသာဂေဇိုး၊ နဝမတန်း၊ အမှတ်
(၅) အထက်တန်းကျောင်း တောင်ငူမြို့
ရဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ မျက်မှောက် ကမ္ဘာ
နိုင်ငံကြီးများဟာ အာကာသထဲကို ငွေ
ကုန်ကြေးကျခံပြီး ပျံသန်းနေကြသည်
မှာ အကျိုးရှိပါသလား။ ရွှေငွေရတနာ
ပေါ်တဲ့ပင်လယ်ပြင်အောက်ကို သွား၍
တော့မလေ့လာကြဘူးလား၊ ပင်လယ်
ပြင်အောက်မှာတကယ်ဘဲ ရွှေငွေရတနာ
ပေါ်ရဲ့လား ဆို တဲ့ပြဿနာမှာတော့
ကနဦး ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံကြီးတွေ အာကာ
သထဲ ငွေ ကုန် ကြေးကျ ခံပျံ သန်း
နေ ကြတာက ပထမတော့ စစ်
ရေးစစ်ရာ သူ့ထက်ငါသာအောင် ယှဉ်
ပြိုင်မှုကစတယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်တယ်။
အဲဒီလိုယှဉ်ပြိုင်ရင်းကနေ သိပ္ပံပညာနဲ့
ကိုကြိုးတို့နေထိုင်တဲ့ ကမ္ဘာကြီး အပါ
အဝင် စကြာငြောကြီးရဲ့ လျှိုဝှက်
နက်နဲချက်တွေကို လေ့လာသိရှိလာတဲ့
အတွက် ငွေကုန်ရကျိုးနပ်တယ် ဆိုရမှာ
ဘဲ။
စာမျက်နှာ (၄၇) ဆို

(၁) ရှေ့ဆောင်လူငယ် ဂျာနယ်
ဖတ်သူအသက် ၁၈-နှစ်အောက် လူငယ်
များနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ
မည်သူမဆို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။

(၂) တဦးလျှင် တပုဒ်ထက် ပို၍
ကား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခွင့်မရှိပါ။

(၃) ယှဉ်ပြိုင်သူသည် မိမိအမည်
ရင်းနှင့် လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ဖော်ပြ
ရမည်။ အကယ်၍ ကလောင်အမည်ကို
ဖော်ပြလိုလျှင် အမည်ရင်းနှင့်ပူးတွဲဖော်
ပြရမည်။

(၄) ပြိုင်ပွဲဝင်ကဗျာများကို ကန့်
သတ်ထားသောနေ့ရက်အမှီ ဆုရွေးချယ်
ရေးအဖွဲ့၊ ကဗျာပြိုင်ပွဲ၊ ရှေ့ဆောင်လူ
ငယ်ဂျာနယ်၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၈၄-
၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ဟု စာအိတ်ပေါ်
တွင် လိပ်စာတပ်ပေးပို့ရမည်။

(၅) ပြိုင်ပွဲဝင် ကဗျာများကိုအဖွဲ့
ဝင် ၃-ဦးပါဝင်သော ဆုရွေးချယ်ရေး
အဖွဲ့က ဖတ်ရှုရွေးချယ်မည်။ ထိုဆုရွေး
ချယ်ရေးအဖွဲ့၏ အဆုံးအဖြတ်သည်သာ
အတည်ဖြစ်စေရမည်။

(၆) ဆုရကဗျာများကို ပထမဆုံး
ဒုတိယဆု၊ တတိယဆု၊ အသီးသီးချီးမြှင့်
မည်။ ပထမဆုမှာငွေ ၁၀၀၊ ဒုတိယဆုမှာ
ငွေ ၅၀၊ တတိယဆုမှာ ငွေ ၃၀ ဖြစ်သည်။ နှစ်
သိမ့်ဆု ၅ ကို အခါအားလျော်စွာ ချီး
မြှင့်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။

(၇) ဆုရကဗျာများကို ရှေ့
ဆောင်လူငယ်တွင် ဆွေးနွေးဝေဖန်ချက်
နှင့်တကွဖော်ပြမည်။ ဆုမရသောကဗျာ
များအတွက်မူ တစ်စုံတရာ ပြန်ကြားမည်
မဟုတ်။

ကဗျာ ပြိုင်ပွဲ
စည်းကမ်းချက်
ပြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် (၈)

(၁) စစ်ဆိုင်ရမည့် ကဗျာအမျိုး
အစားမှာ 'ဒွေးချိုး' ကဗျာအမျိုးအစား
ဖြစ်သည်။ ဒွေးချိုးအတိုဖြစ်စေ၊ အရှည်
ဖြစ်စေ၊ အတိုဖြစ်စေ နှစ်သက်ရာ စစ်ဆိုင်
နိုင်သည်။

(၂) စစ်ဆိုင်ရမည့် အကြောင်း
အရာမှာ တောရွာ၊ ကလေး၊ တရွာ
အကြောင်းဖြစ်သည်။ မိမိတို့ရောက်ဘူး
တွေ့ဘူးသော တော ရွာ ကလေး နှင့်
ပတ်သက်၍ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊
ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များ
ဖြစ်သည်။ ကဗျာ ခေါင်းစဉ်ကို
'ဒို့တောရွာ'ဟုပေးပါ။

(၃) ပြိုင်ပွဲဝင် ကဗျာများကို
ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့သို့ စက်တင်ဘာလ
၃၀-ရက်နေ့ကို နောက်ဆုံးထား၍
ပေးပို့ရမည်။

(၄) ဆုရကဗျာများကို ဝေဖန်
ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ နိုဝင်ဘာ
လထုတ် ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဂျာနယ်တွင်
ဖော်ပြမည်။

ပြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် (၉)

(၁) စစ်ဆိုင်ရမည့် ကဗျာအမျိုး
အစားမှာ 'ဒွေးချိုး' ကဗျာအမျိုးအစား
ဖြစ်သည်။ ဒွေးချိုးအတိုဖြစ်စေ၊ အရှည်
ဖြစ်စေ၊ အတိုဖြစ်စေ နှစ်သက်ရာ စစ်ဆိုင်
နိုင်သည်။

(၂) စစ်ဆိုင်ရမည့် အကြောင်း
အရာမှာ 'စောက်ရိတ်ချိန်' အကြောင်း
ဖြစ်သည်။ စောက်ရိတ်ချိန်နှင့် ပတ်သက်
၍ မိမိမြင်တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊
ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များ
ဖြစ်သည်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို 'စောက်
ရိတ်ချိန်'ဟု ပေးပါ။

(၃) ပြိုင်ပွဲဝင် ကဗျာများကို
ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့သို့ အောက်တိုဘာ
၃၁-ရက်နေ့ကိုနောက်ဆုံးထား၍ပေးပို့
ရမည်။

(၄) ဆုရကဗျာများကို ဝေဖန်
ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ နိုဝင်ဘာလထုတ်
ရှေ့ဆောင်လူငယ်တွင် ဖော်ပြမည်။

ပြိုင်ပွဲအမှတ်စဉ် (၁၀)

(၁) စစ်ဆိုင်ရမည့် ကဗျာအမျိုးအ
စားမှာ 'ဒွေးချိုး' ကဗျာအမျိုးအစား
ဖြစ်သည်။ ဒွေးချိုးအတိုဖြစ်စေ၊ အရှည်
ဖြစ်စေ၊ အတိုဖြစ်စေ နှစ်သက်ရာ စစ်ဆိုင်
နိုင်သည်။

(၂) စစ်ဆိုင်ရမည့် အကြောင်းအ
ရာမှာ လွတ်လပ်ရေးနေ့ အကြောင်းဖြစ်
သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့နှင့် ပတ်သက်၍
မိမိမြင်တွေ့မိ၊ ခံစားမိ၊ တွေးတောမိ၊
ဆင်ခြင်မိသော အကြောင်းအချက်များ
ဖြစ်သည်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကို 'လွတ်
လပ်ရေးနေ့'ဟု ပေးပါ။

(၃) ပြိုင်ပွဲဝင် ကဗျာများကို ဆု
ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့သို့ နိုဝင်ဘာလ ၃၀-
ရက်နေ့နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ရမည်။

(၄) ဆုရ ကဗျာများကို ဝေဖန်
ဆွေးနွေးချက်နှင့်တကွ ဇန်နဝါရီလထုတ်
ရှေ့ဆောင်လူငယ်တွင် ဖော်ပြမည်။

ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၊ ကဗျာပြိုင်ပွဲ
ရှေ့ဆောင်လူငယ် ဂျာနယ်

စာပေနှင့် အတွေးအခေါ် ဖြူဖြူရေး

(၁)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းခေါင်းဆောင်သောတော်လှန်ရေးကောင်စီနှင့် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီတို့သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအား မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဖြင့်ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အားလုံး၏ ယနေ့လက်ငင်းတာဝန်မှာ မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဖြင့်ထူထောင်မည့် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်တည်ဆောက်ရေးခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကိုအောင်မြင်အောင် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားအားလုံးဟူသောအနက်အဓိပ္ပာယ်တွင်ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတဝှမ်းလုံး၌ နေထိုင်ကြသော ကောင်သူလယ်သမားများ၊ အလုပ်သမားများ၊ ကာယ၊ဥာဏအသိပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်များ၊ အမျိုးသမီးများ၊ လူငယ်လူရွယ်ကျောင်းသားကျောင်းသူကလေးသူငယ်များမှအစ တိုင်းရင်းသားလုပ်သားပြည်သူများအားလုံးပါဝင်ပေသည်။ ဤသို့လုပ်သားပြည်သူ တရပ်လုံး၏ ပြင်းပြသောအသိပညာချက်စိတ်ဓာတ်နှင့်ခိုင်မာသော စည်းလုံးညီညွတ်မှု အင်အားဖြင့် ယနေ့ဆွန့်နေသော လူမှုခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတွင် တာဝန်သိသိသစ္စာရှိရှိ ပါဝင်လာကြလျက် ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးကြီး၏ အရှိန်အဟုန်သည် ပို၍ လျင်မြန်လာမည်မှာ လွဲမှားချစ်ပေသည်။

(၂)

တောင်သူလယ်သမားများသည်မိမိတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို ပိုမိုတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် လုပ်ကြံရမည်သာမက ခေတ်မှီတိုးတက်သော စိုက်ပျိုးရေးနည်းလမ်းများကို လေ့လာဆည်းပူးသင်ကြားပြီး နိုင်ငံ၏အမျိုးသားဝင်ငွေများ တိုးတက် များပြားကြွယ်ဝလာအောင် ကြိုးပမ်း အားထုတ်ကြရမည်ဖြစ်၏။

အလုပ်သမားများကလည်းမိမိတို့၏အလုပ်စွမ်းအားများကို ပိုမို တိုးတက်လာအောင်အားထုတ်လုပ်ကြံကြံရမည်ဖြစ်၏။ သို့မှသာနိုင်ငံ၏ ကုန်ထုတ်မှုအားတိုးတက်လာပြီး နိုင်ငံတို့တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်ဖြစ်၏။

ကာယ၊ဥာဏအသိပညာရှင်၊အတတ်ပညာရှင်များကလည်း မိမိတို့၏အတတ်ပညာ၊ အသိပညာများဖြင့် နိုင်ငံ၏ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု၊ နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေး၊ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေး လုပ်ငန်းများတွင်ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဖြစ်၏။

တစ်ဖန် ကျောင်းသားလူငယ်များနှင့် ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်သားများအတွက် မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ပညာရေးရည်မှန်းချက်နှင့် ဦးစားပေးမှု အခြေခံဖွင့်ဆိုချက်အရ ခေတ်မှီဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေး စနစ် တည်ဆောက်မှုကို အထောက်အကူပြုမည့် သိပ္ပံပညာရှင်များ၊ ကျွမ်းကျင်သူ ပါရဂူများ၊ ပေါ်

ပေါက် ဖြစ်ထွန်းလာအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားကြရမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားများ၊ တောင်သူလယ်သမားများ၊ အတတ်ပညာရှင်၊ အသိပညာရှင်များ၊ အမျိုးသမီးများ၊ ကျောင်းသားလူငယ်များအဖို့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရမည့် အရေးပါသော အခန်းကဏ္ဍအသီးသီးရှိနေကြောင်း သိရှိနေရန်လိုပေသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၏ ဖွင့်ဆိုချက်များ တွင်လည်း ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံရှိ ကလေးသူငယ်မှသည် လူကြီးပိုင်းအထိ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြရမည်နော်။ လုပ်ငန်းနှင့် တာဝန်များကို ညွှန်ကြားပေးပြီးပြထားပြီးဖြစ်၏။ တော်လှန်ရေးအစိုးရ၏ဌာနအသီးသီးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း ပါဝင်နိုင်ရန် လမ်းဖွင့်ပေးထားပေသည်။

ဤသို့ ပြည်ထောင်စု သားတိုင်းကလေးမှလူကြီးအထိ မိမိတို့တာဝန်ကို ခိုင်မာသော အသိဖြင့် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လာကြမည်ဆိုလျှင် ဆိုရှယ်လစ်လောကကိုအမြန်ဆုံးနှင့်အချိန်အတိုဆုံးအတွက် ရောက်ရှိမည် ဖြစ်ပေသည်။

(၃)

တော်လှန်ရေးအစိုးရပညာရေးဌာနသည် အနာဂတ်ကိုစိုးမည့် လူငယ်ကလေးများအား ဆိုရှယ်လစ် အတွေးအခေါ် အကျင့်သိက္ခာနှင့် ချော့ညီသောလုပ်သားဘောင်များ ပေါ်ထွက်

လာအောင် ပညာရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။

ပညာရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများအောင်မြင်အောင် ကျောင်းသားများနှင့်တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်သော ပညာရေး

၁၇° အမှတ်-၁ အထက်တန်းကျောင်း စာကြည့်တိုက်တွင် စံနစ်တကျ စာအုပ်ရှာဖွေနေကြသည့် ကျောင်းသား/သူများ

၁၇° အမှတ်-၁ အထက်တန်းကျောင်း၊ စာစောင်အဖွဲ့မှ နံရံကပ်စာစောင်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပတ်ရှုနေကြပုံ

လက်တွေ့ဖွံ့ဖြိုးမှုလုပ်ငန်းများကိုလည်း ကျောင်းတိုင်း ကျောင်းတိုင်းနှင့် မူလတန်းမှ အထက်တန်း ပညာရေးပိုင်းအထိလက်တွေ့ ဆောင်ရွက်စေခဲ့သည်။

ပညာရေးလက်တွေ့ ဖွံ့ဖြိုးမှု လုပ်ငန်းနှင့်အကျုံးဝင်သောစာပေလုပ်ငန်း ကျောင်းစာပေလုပ်ငန်း စာစောင်အဖွဲ့များကလည်း စာပေဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု

ပညာရေးစနစ်သစ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးအတွက်စာပေမှတစ်ဆင့်လှုံ့ဆော်စည်းရုံးမှု ဆိုရှယ်လစ် လုပ်သား ကောင်းများပေါ်ထွန်းရေး၊ ဆိုရှယ်လစ် အတွေးအခေါ်နှင့် လျော်ညီသည့် စိတ်ထား၊ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့နှင့် ပြည့်စုံ၍ ဆိုရှယ်လစ်လူ့ဘောင် တည်ဆောက်သူများ၊ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်သူများ ဖြစ်အောင်ပညာပေးရေး၊ နိုင်ငံကိုချစ်သော စိတ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်း စွဲမြဲလာရေး စသည့်အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲရေးဆိုင်ရာလုပ်ငန်းများကို မိမိတို့လက်လှမ်းမီသလောက် စာပေမှတစ်ဆင့် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးရန် လိုပေသည်။

ဤနေရာတွင် နိုင်ငံတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းများတွင်စာပေ၏အရေးပါမှုအခန်းကဏ္ဍကို တင်ပြလိုပေသည်။

(၄)

စာပေသည် လူတို့၏စားဝတ်နေရေး လူမှုရေးရာများကို ပေါ်ပြ နိုင်သော စွမ်းပကားရှိသည်သာမက လမ်းညွှန်ပေးနိုင်ပေသည်။ လှုံ့ဆော်စည်းရုံးနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိလည်း ရှိပေသည်။ ပညာလည်းပေးနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် စာပေသည် ယနေ့ဆွန့်နေသော ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးအတွက် မှားယွင်းနေသောအတွေးအခေါ်များကို ပြောင်းလဲပစ်ရန်နှင့် မှန်ကန်သော အတွေးအခေါ်များထွန်းကားလာအောင်အနည်းနည်းအဖုံဖုံ လမ်းညွှန်ပညာပေးနိုင်သည်ကို သိမြင်သဘောပေါက်ရန်အရေးကြီးပေသည်။

ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးတွင်လုပ်သားပြည်သူများ၏အတွေးအခေါ်များ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်လာ

အောင် ပညာပေးလေ့ကျင့်ရန် များစွာအရေးကြီးပေသည်။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိုလိုနီအရင်းရှင်နယ်ချဲ့သမားများ လက်အောက်၌ နေခဲ့ကြရသည်။ ၁၉၄၈-ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာလမှ ၁၉၆၂-ခုနှစ်တော်လှန်ရေးအစိုးရမတက်မီကလအတွင်း၌လည်း အရင်းရှင်စနစ်လွှမ်းမိုးမှုကို ပြည်သူလူထုတစ်လုံးခံစားခဲ့ရ၍ အရင်းရှင်အတွေးအခေါ်အယူအဆများသည် အနည်းနှင့်အများစွာကပ်လျက်ရှိကြသည်။

ဤသို့သောများယွင်းသည့် အယူအဆအတွေးအခေါ်များကို မှန်ကန်လာအောင် စာပေဂဏ္ဍာတစ်ဆင့် ပညာပေးလမ်းညွှန်နိုင်ပေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် လူတို့၏ အတွေးအခေါ်အယူအဆ စိတ်နေသဘောထား အမူအကျင့်တို့ကို အလိုရှိသလိုပြုပြင်ဆွဲဆောင် လမ်းညွှန်စည်းရုံးလေ့ကျင့်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော စာပေကို ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီးအတွက် ထက်မြက်၍ ဖွံ့ဖြိုးအားရှိသော လက်နက်ကောင်းတစ်ခုအဖြစ်အသုံးပြုကြရမည်ဖြစ်ပေသည်။

(၅)

ယခုအခါတွင် တော်လှန်ရေးအစိုးရ ပညာရေးဌာနနှင့် ပြန်ကြားရေးဌာနတို့ ပူးပေါင်း၍ ကျောင်းသားလူငယ်များ၏ အတွေးအခေါ်ပြောင်းလဲရေး၊ စာရိတ္တမြင်မှား၍ အကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမွန်လာရေး၊ စည်းကမ်း ကောင်းမွန်၍ လိုက်နာရေး၊ တိုင်း ချစ်ပြည် ချစ်စိတ်များထွန်းကားလာရေး၊ ပညာဗဟုသုတတိုးတက်မြင့်မားလာရေးစသည့် ရည်ရွယ်ချက်များအား ကျောင်းသားလူငယ်များအတွင်း ကိန်းအောင်းစွဲမြဲခိုင်

မာလာစေရန် ရှေ့ဆောင် လူငယ်ကျာနယ်နှင့် ဒို့ကျောင်းသားစာစောင်တို့ကို ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

ရှေ့ဆောင် လူငယ် ကျာနယ် များသည် တတိုင်းပြည်လုံးရှိ မူလတန်းမှ အထက်တန်း ကျောင်းများသို့ ဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။ ကျောင်းသားလူငယ်တိုင်း လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကျောင်းကောင်စီအောက်ရှိ ကျောင်းစာစောင်အဖွဲ့ဝင်များက ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရန်လိုအပ်ပေသည်။ ကျောင်းစာစောင်အဖွဲ့များသည် ယနေ့ဆင်နွှဲနေသော ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးကြီး၌ ကျောင်းသားလူငယ်များ၏ မွှားယွင်းနေသောအတွေးအခေါ်များကိုမှန်ကန်တိုးတက်လာအောင် ပညာပေးရမည့် အလုပ်တွင် အရေးပါအရာထောက်သော ဂဏ္ဍ တနေရာ၌ရှိနေသည်ကို သိမြင်သဘောပေါက်ထားရန်လိုပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းစာစောင်အဖွဲ့များသည် နိုင်ငံ၏အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးပြောင်းလဲကြမည့် ကျောင်းသားလူငယ်များ၏အသိအမြင်မျက်စိကို ဖွင့်ပေးရန်ကျောင်းတွင်းစာပေလုပ်ငန်းများမှစ၍ ယနေ့ ခေတ်ပြောင်းလူမှုတော်လှန်ရေးကို ရှေ့ရှု၍ ပညာပေးလမ်းညွှန်လျက်ရှိသော ရှေ့ဆောင်လူငယ်ကျာနယ်များကို ကျောင်းသားလူငယ်တိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်ရှုလာအောင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ဖြန့်ချိ၍ ကျောင်းသားလူငယ်တို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆ စိတ်နေသဘောထား၊ အမူအကျင့်၊ သိက္ခာ စည်းကမ်းတို့ကို မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်နှင့် ကိုက်ညီဝင်ကျ နေအောင်ပြုပြင်ကြည့် များစွာအရေးကြီးလှပေသည်။

အောင်နိုင်

ပေါက်ဖွားရာနေရာသို့ ပြန်တတ်သော ငါးများ

ဆဲမန် ငါးများသည် ရေချို မြစ်ဖျားအရပ်တွင် ပေါက်ဖွား၍ ရေငန်ပင်လယ်ထဲတွင် ကြီးပြင်းကြသည်။ ဆဲမန် ငါးများသည် ဥချိန်တန်သောအခါ သူတို့ပေါက်ဖွားရာ ဇာတိ မြစ်ဖျားသို့ မရောက် ရောက်အောင် ပြန်လာကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့ပေါက်ဖွားရာ မြစ်ဖျားကို မည်ကဲ့သို့မှတ်သား ထားကြသနည်း။ မည်မျှလောက်ပင် ခရီးဝေး၍လမ်း၌ အခက်အခဲမည်မျှလောက်ပင် ရှိရှိ သူတို့သည် ဇာတိမြစ်ဖျားသို့ ရောက်အောင် ပြန်နိုင်ကြသည်။

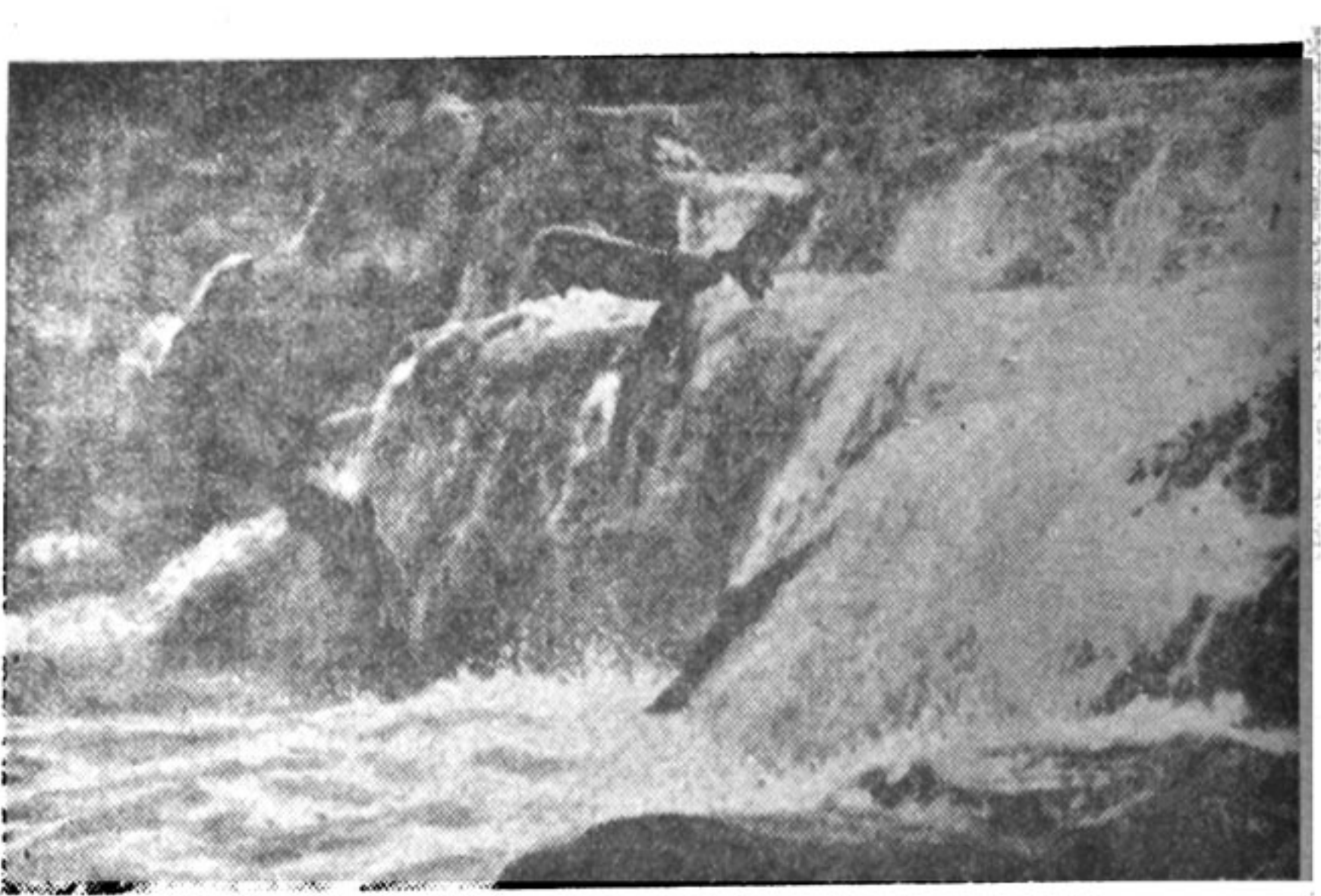
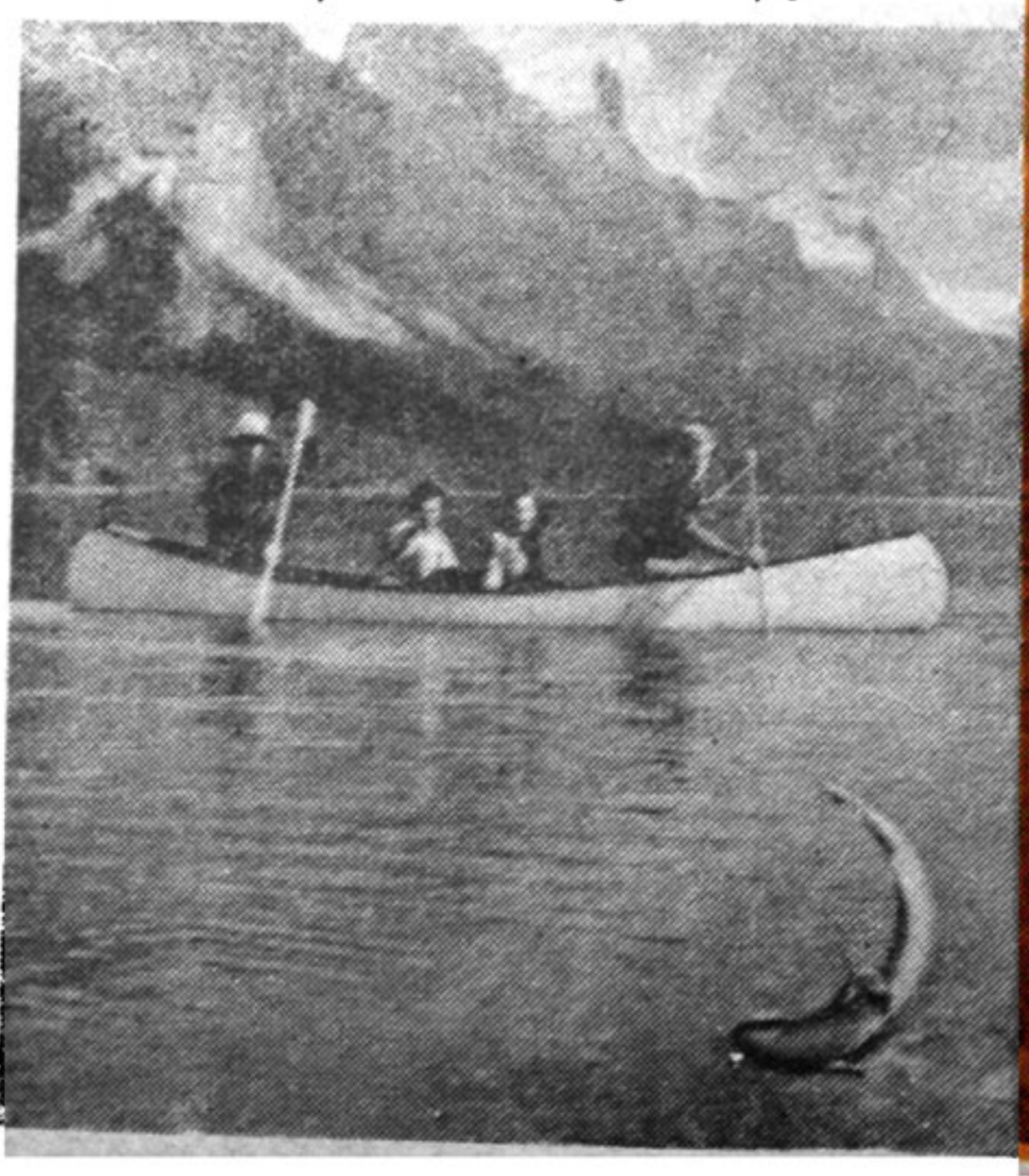
ပထမတွင် ဆဲမန် ငါးမများသည် ဒီရေတက်ချိန်တွင် လိုက်လာကြပြီးလျှင် သူတို့ ဇာတိမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အလွန် အပင်ပန်းခံ၍ ရေစီးသန်သော ရေကို ဆန်တက် ကြရသည်။ လမ်းတွင် ရေတံခွန်များ ရေကာတာများနှင့် ကြုံတွေ့လျှင် သူတို့သည်ခန့်လွှား၍ တက်ကြသည်။ သူတို့ဥလိုရာ မြစ်ညာရေတိမ်အရပ်သို့ ရောက်အောင် အစာကိုပင် အငတ်ခံ၍ ကူးကြသည်။ သူတို့တွင်ဖြူဖွေးသော အရောင်ရှိ၍ သူတို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကလည်း ကျက်သရေရှိသည်။ သို့ရာတွင်ဥချိန် မြစ်ညာသို့လာခိုက်တွင် ခရီးပန်းသဖြင့် သူတို့၏ အရောင်သည် နီညိုညို အရောင်ဖြစ် လာကြပြီးလျှင် အပြောက် အပြောက်ထ၍ နေသည်။

ဆဲမန် ငါးမများသည် တကြိမ်လျှင် ဥပေါင်း ၃၀,၀၀၀(သုံးသောင်း) ခန့်ဥသည်။ သို့ရာတွင်သူတို့သည် ထိုဥ

ပေါင်း သုံးသောင်းခန့်ကို တနေရာထဲတွင် တခါတည်းနှင့် ကုန်အောင်မပြုကြ။ နေရာ အနှံ့အပြားတွင် နည်းနည်းစီ နည်းနည်းစီခွဲ၍ ဥကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ငါးမက ရေတိမ်သော မြစ်အောက်ခြေကျောက်ရစ်ခဲများစပ်ကြားတွင် အမြီးနှင့်ရမ်း၍ ကျင်း တိမ်ကိမ်ကလေး တခုကိုဖူးပြီးလျှင် ထိုကျင်း ကလေး ထဲသို့ ဥအနည်းငယ်ဥပြီးလျှင် ကျောက် စရစ်ခဲများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေ့တနေရာသို့ရှေ့၍ ထိုနည်းအတိုင်း ဥပြန်သည်။ ဥသုံးသောင်းကိုဆယ်ရက်၊ ဆယ် ငါးရက်ကြာအောင် ဥရသည်။

ဥများကို ဥပြီးသော အချိန်တွင် ဆဲမန်ငါးမများသည် အားအင်ကုန်ခမ်းပြီးလျှင် ပိန်ညှော်နေကြသည်။ အချို့လည်း ပင်လယ်သို့ ပြန်မရောက်မီသား ပြတ်အစာပြတ်ဖြစ်ပြီးသေကုန်ကြသည်။ မချို့လည်းဖျားတင်ငါးသည်များ၏ အစာဖြစ်ကုန် ကြသည်။ သို့ရာတွင်ကတောင်း ထောက်၍ ပင်လယ်တွင်းသို့ ပြန်ရောက် သွားကြသော အခါတွင် အစာပေါ့ပေါ့ စားကြရသဖြင့် ဆဲမန်

လှိုင်းလေမရှိသော ကနေဒါ ရေအိုင်အတွင်း၌ ဆဲမန်ငါးတကောင် ခုံတက်နေပုံ

သူတို့ဥချိန်မြစ်ဖျားဘက်သို့ အသွားလမ်းခရီးတွင် ကြုံတွေ့ရသော ရေတံခွန်ကို ဆဲမန်ငါးတို့က ခုံလွှား၍တက်နေပုံ

ငါးမများသည် ပြန်၍ ငြိမ်းလာကြပြီး သူတို့၏အရောင်သည်လည်း မူလအတိုင်း ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဖြစ်လာ ကြပြီးလျှင် ပုံသဏ္ဌာန်လည်း ပြန်၍ ကျက်သရေရှိလာသည်။ သူတို့၏သက်တန်းမှာ ကိုးနှစ်ခန့် ဖြစ်သည်။ ထိုကိုးနှစ်အတွင်း၌သူတို့သည် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ခန့် မြစ်ညာသို့ ဆန်၍ ဥကြသည်။

ဆဲမန် ငါးပေါက် ကလေးများသည် မြစ်ရေတိမ်တိမ်တွင် အုပ်ဖွဲ့၍အစာရှာဖွေ စားသောက် ကြသည်။ ငယ်စဉ်တွင် ထိုငါးပေါက်ကလေးတို့၏ ကြောဘက်သည် ခရမ်းရောင် စိမ်းတိမ်းတိမ်း နီပြီးလျှင် ဘေးဘက်တွင် အစင်းများရှိသည်။ အသက်နှစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ထိုငါးပေါက် ကလေးများသည် မြစ်ကိုစုံဆင်း၍ ပင်လယ်တွင်းသို့အရောက် သွားကြသည်။ ပင်လယ်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ဝါပြီး၍ ဆဲမန်ငါးကြီးများကဲ့သို့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကျက်သရေရှိလာကြသည်။ အရွယ်ရောက်၍ ဥချိန် တန်သောအခါတွင်သူတို့သည် သူတို့ ပေါက်ဖွားခဲ့ရာ မြစ်ဖျားဘက် သို့ မရောက်ရောက်အောင် ပြန်၍ သူတို့အမေငါးမကြီး နည်းတူ ဥကြပြန်သည်။

ဆဲမန် ငါးမများသည် ပင်လယ်မှ နေ၍ မည်သည့်နည်းနှင့် သူတို့ဇာတိမြစ်ဖျားသို့ ရောက်အောင် ပြန်တတ်ကြသည်ကို မည်သူမျှမသိကြ။

လတင်ကား ပြိုကျ ပျောက်ပျက်ခဲ့ရ လေ ပြီဖြစ်၏။

ဤမကောင်းသည့် စနစ်ဟောင်းတို့ ပြိုကျ ပျောက်ပျက်ခဲ့ခြင်းတို့ကို မျက် ဝါးဆင်ထင်သက်သေ တင်ပြစရာအဖြစ် ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်ကြီးရှေ့ဆောင်လူ ငယ်ရေးကြောင်းလေ့ကျင့်ရေးစခန်းသာ မှာနဲ့သား ထည်ဝါစွာ ပေါ်ပေါက် ရပ်တည်လျက်ရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အဖို့ အသက် ၁၆-နှစ်ပြည့် မြောက်၍ ရေကြောင်း ပညာဝါသနာ ပါရှိသူ ရှေ့ဆောင်လူငယ်၊ လူရွယ်လုံမ ငယ်မှန်သမျှတို့သည် တခေတ် တခါက

၁၆ ကီ အသက်ကယ်လှေနှင့်
စုရကြောင်း လူငယ်များ

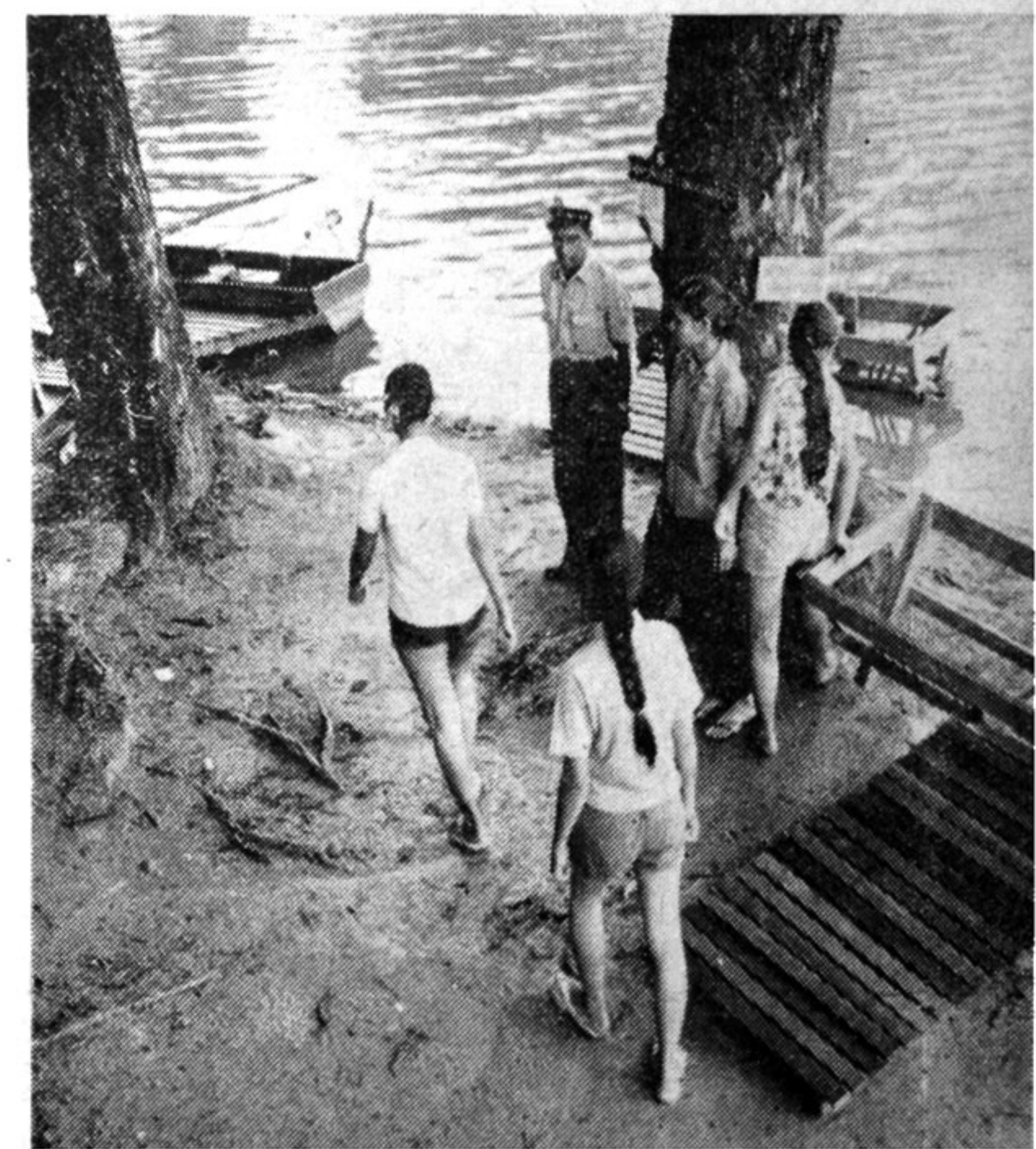
ကလေး တဖွဲဖွဲအောက်တွင် စနစ်တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြားလျက်ရှိသည်။

စက်တင်ဘာလ ရှေ့ဆောင်လူငယ် ဂျာနယ် မျက်နှာဖုံးအတွက် မိုးထဲရေထဲ စိုစိုရွာသွန်းခဲ့ရသည့် ဓာတ်ပုံဆရာ တက္က သိုလ် ဦးကျော်စိန်က သူတို့၏ လှုပ်ရှား မှုများကို ဒေါင့်အမျိုးမျိုးမှ နေရာယူ၍ ကင်မရာလက်ကိုင် တဖျတ်ဖျတ်ဖြုတ်နေ သည်နှင့်အမျှ စာရေးသူကလည်း အနီး အနားရှိ တာဝန်ကျ အရာရှိများနှင့်ရေ ကြောင်း လူငယ်ကလေးများကို ဆီလို သမျှ မေးရမ္မတ်ရနှင့် နံနက်ခင်းရသမျှ အချိန်ကလေးကို လုနေကြရသည်။

ယနေ့ နံနက်ခင်းအဖို့ နေရောင်မှာ လည်း ဤအချိန် ပိုင်းကလေးမျှသာအ လင်းရောင် ပျံ့ပျံ့ကလေး လက်ရံသာနေ သည်။ ကျန်သော အချိန်များကမူ တမိုး လုံးညို၍ မိုးကလည်းသဲလိုက်ဖွဲလိုက် ရှိနေခဲ့သည်။

စာရေးသူတို့၏ မူလလစာခွဲရင်းရည် ရွယ်ချက်မှာ ရေကြောင်း လူငယ်အ ကြောင်းသတင်းဆောင်းပါး ရေးသား ရန်မဟုတ်၊ ရှေ့ဆောင်လူငယ် ဂျာနယ် ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက “ခင်ဗျားတို့ ဂျာနယ် မျက်နှာ ဖုံးဟာ ၂-လလုံးလုံး အမျိုးသမီး ကျောင်းသူကလေးတွေပဲ ချည်းဘဲ ဆက်တိုက်ထပ်နေတယ်၊ အမျိုး သား လူငယ်တွေအလဲ့လဲ ပေးပါဦး” ဟူသော ညွှန်ကြားမှုအရ လူငယ်ရေးရာ ဌာနခွဲနှင့် ရှေ့ဆောင် လူငယ် ရေ ကြောင်းအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူး မိုလ်မူး ခင်ဦး (ရေ)တို့၏ အကူအညီဖြင့် ဂျာ နယ် မျက်နှာဖုံးကို စွဲ သက်သက်ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကမ်း ကပ် အ ဓေ လှော်
နေရာယူ လေ့ကျင့်ခင်း

ယခုလို ရှေ့ဆောင်လူငယ်ကလေး တွေ စနစ်တကျ လေ့လာ ဆည်းပူးနေ ကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ ရေ ကြောင်း အတတ်ပညာ အကြောင်းကို စာရေးသူ ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါဝင်စားလာ မိသည်။ ထို့ပြင်...

“ကျွန်တော်တို့ဗမာတွေဟာ အနှစ် တရာကျန်ဖြစ်ခဲ့တာတောင် ရေကြောင်း ပညာအပေါ် စိတ်ဝင်စားရမှန်း မသိခဲ့ ကြဘူးဗျ၊ အကယ်၍သာသိပေါ့မင်းပါ တော့မူတဲအချိန်ကခေတ်မှီ ဗမာ့ရေတပ် မတော်ကြီးတခုရှိခဲ့ရင်ဗမာတွေသူ့ကျွန် အယ်ဖြစ်နိုင်မလဲဗျ၊ အဲဒီခေတ်က ကုန်း လမ်း တိုက်ပွဲတွေမှာဆို ကျွန်တော်တို့ ဗမာတွေက တပန်း သာခဲ့တာချည်းဘဲ ပြီးတော့ ကုန်းလမ်းနဲ့ တက် စရာလဲ

လမ်းကောင်းကောင်းရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဖူး ကဲအဲဒါတွေအသာထားလိုက်ပါဦး ဗျာ အင်္ဂလန်လို ပီစိညက် ကျန်းငယ်ကလေး က ကမ္ဘာကို နယ်ခဲ့ ခဲ့ နိုင်တာကို ကြည့်မလား၊ ရေတပ် ဘဲဗျ ရေတပ်ဘဲ အမျက်မှောက် မြန်မာ့ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ် ကြီးမှာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ အချိန် မီ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဈေးနှုန်းသက် သာရေးတွေမှာလဲ ရေကြောင်းက လှေ လောင်းတွေသင်းဘောတွေဟာ အရာ ဘဲ၊ ဆရာတို့ရေ...စရိတ်လဲ သက်သာ တယ်၊ ဝန်လဲ ပေါ့တယ်။ ဒီဗမာပြည် ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ကိုမဆိုထားနဲ့ ဒီ နေ့ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ကို ချယ်လှယ်နိုင်သူ မှန်သမျှဟာရေကြောင်းကလေးလောင်း

“အသင့်ပြင်....စစ်ဆေး”

“ပြိုင်တူ စလော်”

‘ယာတက်နား ဝဲတက်လော်’ စ သည့် အသံများနှင့်အတူ အနောက်တိုင်း ပြိုင်လေ့ ဖြူဖြူကလေးများသည် ကန် တော်ကြီးရေပြင်ဝယ်ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေကြသည်။

ယခင်ယခင် ခေတ်ဟောင်း အချိန် အခါများကမူဤအနောက်တိုင်း ပြိုင်လေ့ ကလေးများကို (White men only) မျက်နှာဖြူများသာ ဝင်ခွင့်ပြုသည် စ သည့် ဆိုင်းဘုတ်များတပ်ဆင် ထားရာ အင်းလျားကန်မြစ်ကျွန်းဆွယ်နေရာများ ဌာနမြင်တွေ့ရလေ့ ရှိသည်။ သို့ည်း မဟုတ် ငွေရှင်ကြေးရှင် ကြေးရေတတ် တို့၏ သားသမီးများကိုသာ ပညာရင် နို့သောက်စို့ခွင့် ပြုသည့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သား အချို့တို့သာ စီး နင်းလေ့ကျင့် ဆော့ကစားခွင့်ရှိသော

ရှေ့ဆောင်လူငယ်ရေကြောင်း

တက္ကသိုလ် လေ့လာစသည့် နေရာဌာန များ၌သာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

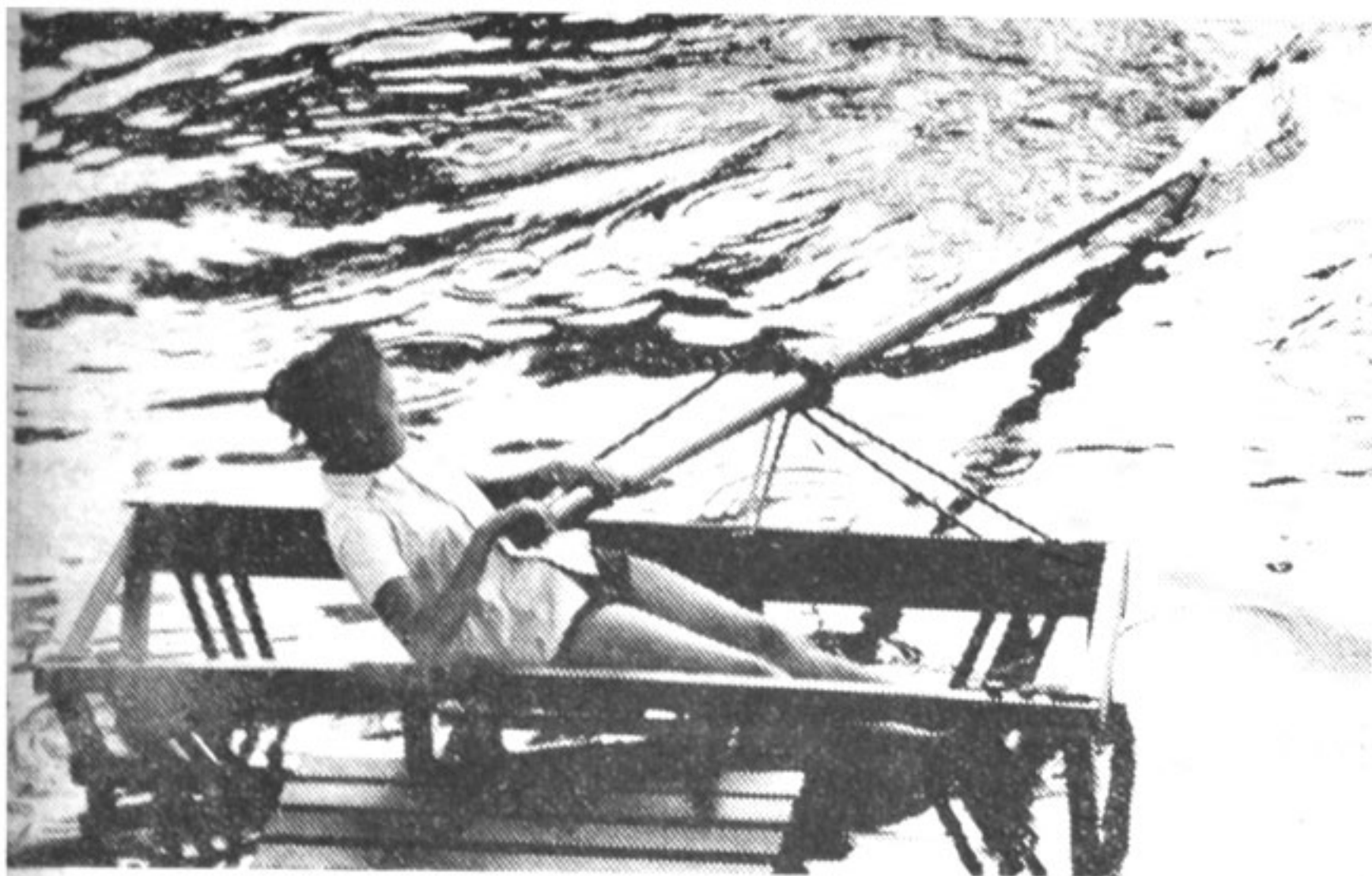
သာမန်အညကြ မြန်မာလူငယ်များ အဖို့ပညာရည်ထူးချွန်ပါလျက်၊ ခွန်အား ပြည့်ဝပါလျက်၊ လှေလှော်အားကစား လေ့ကျင့်မှုကို ဝါသနာ ရှိပါလျက် ဤ အနောက်တိုင်းပြိုင် လေ့ကလေးများပေါ် သို့ တက်ရောက်လေ့ကျင့်ခွင့်၊ အပျော် လှော်ခတ်ခွင့်ကို မဆိုထားဘိ ထိုခေတ်ဖြူ ဖြူကလေးများ တားရှိ ဆိုက်ကပ်ရာဆိပ် ကမ်းသာနေရာများသို့ပင် အနားသိခွင့် မရှိခဲ့ပါချေ။

ဤခေ့ဤမျှ လူနှင့်လူချင်း အတန်း အစားခွဲခြားထားသည့် ခေတ် ဟောင်း ငွေရှင်ကြေးရှင် နယ်ချဲ့ ပဒေသထုတ်တို့ ၏စနစ်ဟောင်းများသည် ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေး ယနေ့မျက်မှောက် ကာ

ဥဒရာပတိုက်သား မျက်နှာဖြူ များနှင့် မြန်မာကြေးရေတတ် တက္ကသိုလ် ပညာ တတ်အချို့တို့သာ စီးနင်း လေ့ကျင့် ခွင့်ရှိခဲ့သည့် အနောက်တိုင်း ပြိုင်လေ့ များကို သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်း ချက်များအရ ဝင်ရောက် စီးနင်း လေ့ ကျင့် လှော်ခတ်ခွင့်ရခဲ့ပြီဖြစ်၏။

× + ×
“တန်း စီ”
“ညာ ညီ”
“နေရာ ချဲ့”
“အမှတ်စဉ် ခေါ်”

မိုးပြာရောင် ယူနီဖောင်း၊ ဝတ်စုံနှင့် ရှေ့ဆောင်လူငယ် ရေကြောင်း လေ့ ကျင့်ရေး သင်တန်းသားလူငယ်များကို ဗမာ့တင်မတော် (ရေ)မူလေ့ကျင့်ရေး အရာရှိတဦးက နံနက်ခင်း မိုးသေးမိုးဖွဲ့

ကမ်းကပ်အသေလွှာ လေ့ကျင့်နေစဉ်

သင်းဘောများများရှိတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေ ဘဲခင်ဗျ”

စသည်ဖြင့်သူတို့ရေတပ် ရေကြောင်း ပညာအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲဂုဏ်သတတ်သလောက် “မြန်မာလူငယ် များပင်လယ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပါစေ” ဟု သောကြေးကြော်သံကိုကြွေးကြော်ရင်း ရေကြောင်း ပညာအကြောင်း ဝတ္ထု ဆောင်းပါး များဖြင့် မြန်မာစာပေ လောကတွင် ထင်ရှားလာသူ စာရေး ဆရာမောင်သော်က၊ မိုလ်မူးဘသော် (ရေ)၏ စကားများကိုလည်းပြန်လည် ကြားယောင်မိလာသည်။

ထို့ကြောင့်လာရင်း မျက်နှာဖုံးကိစ္စ နှင့်အတူ ရေကြောင်းလူငယ် သတင်း ဆောင်းပါးကိုလည်း တပါတည်း ရေး ပြစ်အောင် ရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရ သည်။ ဤသို့ ရေးပြစ် အောင်လည်း တာဝန်ကျအရာရှိများနှင့် ရေကြောင်း လူငယ်အပေါင်းတို့က သူတို့၏လေ့ကျင့် မှု အကြောင်းတို့ကိုတဖွင့်ရှင်းလင်းပြော ပြကူညီခဲ့ကြပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ခုလိုတန်းခိုညာညီ” စတဲ့ စစ်တပ်အခြေခံလေ့ကျင့်မှုတွေကို

သင်ပြရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဖူး ဆရာရေ၊ ရေကြောင်းအတတ်ပညာမှာ စည်းကမ်းလိုက်နာမှုနဲ့ ညီညွတ်မှုဟာ အဓိကမို့ပါ။ ကဲ-ဆရာ သိလိုတာ ရှိရင်စော့ အားမနာတမ်းမေးပါနော်။ ခုဒီကနေ သူတို့ကို လေ့ပေါ်ဆင်းခိုင်း မယ်။ လေ့ပေါ်ရောက်မှဘဲ ဆရာတို့ ကြိုက်တဲ့နေရာခေါ်ပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြ တာပေါ့။ ပြောပြောဆိုဆို သင်တန်း နည်းပြဆရာ ဆရာသောင်းက သင်တန်း သားများကို ညွှန်ကြားမှု အမိန့်များ ဆက်တိုက်ပေးလိုက်သည်။

“တန်ခိုးညာညီ၊ နေရာချဲ့အမှတ်စဉ် ခေါ်တန်းစု၊ နေရာယူ၊ အမှတ် ၁ လေ့ လှော်တပ်ဖွဲ့ နေရာယူပါ”

သွက်လက်တက်ကြသောရှေ့ဆောင် လူငယ်ကလေးများသည် အမိန့်အတိုင်း စနစ်ကျတယောက်ပြီး တယောက်ပြိုင် လေ့ပေါ်သို့ဆင်းသွား၍အသီးသီးနေရာ ယူလိုက်ကြသည်။

“အသင့်ပြင် စစ်ဆေး” ဟူသည့် အ မိန့်နှင့်အတူ မိမိတို့ ထိုင်ခုံကိုရွှေ့ခြင်း၊ တက်လှုပ်ရားခြင်း၊ ခြေထောက် ခတ်

တက်ကွင်းနေရာ မှန်မမှန် စစ်ဆေးကြ သည်။

“ထို့နောက် ပြင်တူ စလှော်” အ မိန့်ကျသည်နှင့် လှေဦးစီးမှူး တာဝန် ကျ ဆရာတဦးက ခေါင်းဆောင်၍ ပြင် လှေကလေးမှာ တက်ညီလက်ညီ ကန် ရေပြင်ပေါ် ဂယက်ဖွေးဖွေးနှင့်ရှုပ်တိုက် ပြေးလွှား ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

“ကဲ...ဆရာတို့တော့ ဒန်ကီ (အ သက်ကယ်လှေ)နဲ့ လိုက်ကြတာပေါ့”

“အင်း...ဟင်း” ဓာတ်ပုံ ဆရာ ဦးကျော်စိန် သက်ပြင်း ချသံတို့ကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်စွာ ပြိုင်တူလှည့် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ကျွန်တော်က ရေမကူး တတ်ဖူး ခင်ဗျာ၊ ဒါထက် ကင်မရာ ရေထဲကျမှာ လဲစိုးရသေးတယ်”

“အမယ်လေး...ရေကြောင်း ပညာ သင်တန်း တက်တဲ့ လူငယ်မိဘတွေ စိုး ရိမ်မူးစိုးလို ကျွန်တော်တို့က အဖွဲ့ ဝင်မယ်ဆိုကထဲက ၇၀ ရာခိုင်နှုန်း အာ မခံပါတယ်ဆိုပြီးထားပါတယ်။ ခုဆရာ စီးရမယ် လေ့က ဖေ့၍သဘောမျိုးပါ အထဲမှာ တိုင်ကီတွေ ထည့်ထားလို့ ခဲ ဆွဲမြုပ်တောင် မမြုပ်တဲ့လေ့ပါ။ ရဲရဲ သာတကပါ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ပါ ပါ တယ်”

“ကဲ...ကဲတက်ပါမယ်။ ကျွန်တော် ကင်မရာပစ္စည်းကလေးတွေသာ ရေထဲ မကျအောင် ဝိုင်းကူကြပါ” ပြောပြော ဆိုဆို ဒန်ကီပေါ်သို့ ဦးကျော်စိန်တက် ၍ ရေလယ်သို့ လှော်ထွက် ခဲ့ကြ ပါ သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ ရွှေတိဂုံ ဘုရားနှင့် ကုန်းမြင့် နောက်ခံ ပန်းချီ

ဆန်ဆန် ပုံရရန် ရေလယ်တွင် ဟိုလှော် သည်ခတ်နှင့် နေရာယူကြရသည်။

ရေထဲတွင်ကား ကုန်းပေါ် ကဲ့သို့ စိတ်ကြိုက် နေရာကို အလွယ်တကူ မရ နိုင်၊ အရေထဲ မိုးသက်လေကလေးက လည်းဆင်လာသည်နှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ် များထလေ၍ လေ့ကမငြိမ်။

သို့နှင့် မရိုက်မိနေရာယူကြရသည့် အ ချိန်အပင်မနည်းလှပေ။

ထိုအထဲ မိုးဖွဲဖွဲ ကလေးကလည်း မစဲလှပေ။

ထိုပြင်ဆင်ချိန်အတွင်းမှပင်စာရေး သူအဖို့ ရေကြောင်းအဖွဲ့ဝင်တို့၏လေ့ ကျင့် သင်ကြားမှု အဆင့်ဆင့် တို့ကို ကြားနာစုံစမ်းခွင့်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့ရေကြောင်းလူငယ်အဖွဲ့ ဝင်အဖြစ် အကြမ်းအားဖြင့် သတ်မှတ် ထားတဲ့အရွယ်ကတော့ ၁၆-နှစ်အထိ လူငယ်၊ လုံမငယ် တွေအထက် ရေ ကြောင်း ပညာရပ် ဗဟုသုတ ရေယာဉ် ငယ်ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာရေးတွေ လေ့ကျင့် သင်ယူရပါတယ်။ ၁၆-နှစ်အထက် လူ ငယ်၊ လုံမငယ်တွေ ကတော့ ရေယာဉ် ဆောက်လုပ်နည်းနဲ့ ရေကြောင်းပညာ ရပ်၊ အနောက်တိုင်း ပြိုင် လေ့ လှော် နည်း၊ အသက်ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက် နည်းတွေ သင်ယူရပါတယ်။

လေ့ကျင့်ရေးအစီအစဉ်လိုက် ပြော ရရင်တော့ ပထမဆုံး အရွယ်အလိုက် အရပ် အနိမ့်အမြင့်အရ ရွေးချယ် ပါ တယ်။

ဒုတိယက လက်ဝဲ၊လက်ျာ၊ သန်တဲ့ အစု ခွဲလိုက်ပါတယ်။ နောက် လေ့ အ ကြောင်း၊ တက်အကြောင်း၊ အမိန့်

တန်းစီ-ညာညီ-အခြေခံ လေ့ကျင့်မှု ပြုလုပ်စဉ်။

ကို တသွေတမ်း လိုက်နာခံယူတတ်မှု နဲ့ ညီညွတ်မှုကို ဦးစားပေး သင်ပြပါ တယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်သား ရသားတဲ့ နောက်ပိုင်း ဆရာတို့ ကမ်းမှာတုန်းက မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကမ်းကပ်အသေလှော် လှေ ပုံစံမှာ ကိုယ်နှင့်လက်အားကို ပြုပြီး တက်အသေထား တက်ခတ်နည်းသင် ရပါတယ်။ အဲဒီနည်းမှာ ဖင်ထိုင်ခုံက အရှင် မဟုတ်ဘဲ အသေတပ် ဖြစ်ပါ တယ်။

အဲဒီလို ၃ ရက်မြောက် လှော်ခတ် နည်းအောင်မြင်ခဲ့ရင် လက်လှဲ့ တက်အ ရှင်နဲ့ ရွှေ့လျားတဲ့ ဖင်ထိုင်ခုံအရှင် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကမ်းကပ်အသေလှော် လှေပုံစံပေါ်မှာဘဲ တဆင့် လေ့ကျင့်ရ ပါတယ်။

အဲဒီက လေ့ကျင့်သားရလေးလို့လေ့ ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ လှေမလူး အောင် ထိန်းသိမ်းပုံနဲ့ ကိုယ်အနေအထား၊တက် အနေအထား၊ရွှေ့လှေနောက်လှည့်လှော် ခြင်းများကိုသင်ကြားရပါတယ်။ အဲဒီက တဆင့်တက်တော့ ပထမ ရေရှုပ်လှော်

နည်းသင်ရပါတယ်။ နေခံလေ့ ကျင့်သား ရလာတဲ့အခါကျတော့မှ လင်တန်းသား ရဲ့ အရည်အချင်းကိုကြည့်ပြီး သတ်မှတ် ထားတဲ့ ပန်းတိုင် အရောက် အားသွန်ခွန် စိုက် လှော်နိုင်ခြင်း၊ မိတာ ၅၀၀၊ ၇၅၀ ၁၀၀၀၊ ၁၅၀၀ စတဲ့နေရာ အကွာအ ဝေးကို အချိန်နာရီမည်မျှနှုန်းဖြင့် လှော် ခတ်နိုင်သည်။ လှေလှော် နာရီ ပေါင်း ၄၀ သို့ရောက်သည့်အခါ ပထမအဆင့်၊ နာရီပေါင်း ၈၀ ရောက်လျှင်၊ ဒုတိယအ ဆင့် နာရီပေါင်း ၁၂၀ ရောက်လျှင်၊ တတိယအဆင့် စတဲ့အဆင့်ဆင့် အောင် မြှင့်တဲ့အခါ လှေလှော် ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် အ သင့်ဖြစ်တဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင် လှေသမားအဆင့် ကို ရောက်ပါတယ်။ သင်တန်းတက်နေ စဉ်ကာလမှာလဲ အသင်းအဖွဲ့လိုက် ယှဉ် ပြိုင်လေ့ ကျင့် ရေး တွေ ပြုလုပ်ရပါ တယ်။

“တခါက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည် မှာ ရေကြောင်းအတတ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ထိပ်သီး အရာရှိကြီးတွေ အဆင့်ကနေ အောက်ဆုံးအထိ လူမျိုးခြားတွေချည်း

ကြီးစိုးနေရာက ဒီကနေ့ မြန်မာလူငယ် ကလေးတွေ ဝင်နေရာယူတဲ့ တိုင်းပြည် ကာကွယ်တဲ့ အခွင့်သာလေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့အရာရယ်”

ထိုအခိုက် ‘ဝဲတက်နား၊ ယာတက် လှော်’၊ ‘ရေရှိန်သပ်’ စသည့်အသံများ နှင့်အတူ စာရေးသူတို့ ဒန်ကီ အနားသို့ အပ်၍လာကြသည့် ပြိုင်လေ့များဆီမှ... ‘ဘယ်အနေအထား ရိုက်မလို့လဲ ဆရာ၊ ဦးတိုက်လား၊ ဘေးတိုက်လား၊ နှစ်စင်း ပြိုင်လား၊ တစင်းထဲလား’

“တစင်းစိတ်ခွဲရိုက်ချင်တယ်၊ နဲ့နဲဝေး နေတယ် ပြန်လှော်ကြပါဦး”

“ပြိုင်တူလှော်” ဓာတ်ပုံဆရာ စိတ် ကြိုက်ရရန် ပြိုင်လေ့ကလေးများ အပြေး အလွှားထွက်သွားကြရပြန်သည်။

လေကမငြိမ်၊ ရေကမငြိမ်၊ သည်အထဲ ခဲယာ လှော်ခတ် သွားသည့် ရေရှိန်ဖြင့် ဓာတ်ပုံဆရာအဖို့ တည်ငြိမ်သော ရိုက်

စရာကြောင်းသဘောပုံစံများအကြောင်း ဂွင်းလင်းပြစဉ်။

စာတွေ့သင်တန်း များကိုပါ လေ့လာ မှတ်သားရပြန်သည်။

သင်တန်းလေ့ကျင့်ချိန်ဇယားအနေဖြင့် နေ့စဉ် ညနေ ၃-နာရီမှ ၅-နာရီ အထိ အမျိုးသမီး

။နံနက် ၇-နာရီမှ ၂-နာရီအထိအမျိုးသား တနင်္ဂနွေ နံနက် ၈-နာရီမှ ၁၂-နာရီ အမျိုးသမီး

။ ညနေ ၁၂-နာရီမှ ၅-နာရီအမျိုး သားစသည်ဖြင့် ခွဲခြား သင်ကြား ကြရ သည်။

ဤသို့နှင့်တနင်္ဂနွေ ရက်အား တနေ့ တာလုံး မိုးထဲရေထဲ စိုစိုရွာနှင့် လုံးပန်း အားစိုက် ရိုက်ယူခဲ့သည့်ပုံများကို မျက် နှာဖုံးအတိုက် ဆေးကြော ကူးယူလိုက် သည့်အခါ မူလရည်ရွယ်ချက်သည့် ရေ ကြောင်း အမျိုးသား ပုံများကား မှန် ဝါးဝါးနှင့်စိတ်ကြိုက်မရ၊ မမြော်မသင့် အကြောင်းသင့်၍ အစမ်း လှော် ထွက် လေ့ကျင့်နေသည့် ရှေ့ဆောင် အမျိုး သမီးပြိုင်လေ့ အနေအထား ဆေးသား အသွေးအရောင်မှကောင်းမွန် တောက် ပြောင်နေသည်။

စိတ်ကြိုက်ရရန် ပြန်လည် ထပ်မံ ရိုက်ကူးပြင်ဆင်တဲ့ အရေး မှာလည်း ဂျာနယ်ထွက်မည့် ရက်က အချိန်မပေး နိုင်တော့။

သို့ဖြင့် အနုပညာရေးရာအနေဖြင့် ကားကိုယ်လိုချင်တိုင်းမရနိုင်ပါတကား ဟူ၍သာ ဖြေသိမ့်ရင်း ထိုနေ့က ရှေ့ ဆောင် မျက်နှာဖုံးအတိုက် အခေါက် ခေါက်အခါခါလှော်ခတ်ပုံစံ ပြသကြ သည့် ရှေ့ဆောင်လူငယ် ရေကြောင်း အမျိုးသားများအား ကျေးဇူး အထူး တင်ရှိပါကြောင်းနှင့် အတူ မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းပန် အပ်ပါသည်။ ။

မောင် ရှေ့ဆောင်

ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်တိုင်း၌ ဝါသနာအလုပ်တခုတော့ ကိုယ်စီရှိသင့် သည်။ ဝါသနာအလုပ်မရှိလျှင် လူ့ဘဝ ၏ သာယာမှုတွင် လျော့ပါးမည်။ ထို အကြောင်းကို ကြီးခါမှ သိကြပေလိမ့် မည်။ ဝါသနာအလုပ်သည် အခြား အလုပ်များကဲ့သို့ပင် အကျိုး ရှိသည်။ စိတ်ရွှင်လန်းမှုကို ပို၍ ပေးနိုင်သည်။ နောင်တနေ့တွင် အသုံးဝင် ကြောင်း ကိုယ်တိုင် သိလာကြပေမည်။ အချို့ သောဝါသနာအလုပ်သည် ဝါသနာရှင် ကိုသာ အကျိုးပြုသည်မဟုတ်၊ အများ အကျိုးကိုပင် ဆောင်နိုင်ပေသေးသည်။

ဝါသနာ အလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးချင်မေးနိုင်၏။ သို့သော် လူငယ် လူရွယ်တိုင်းသိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိ ပါသည်။ ဝါသနာအလုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို “ဟော်ဘီ” ဟုခေါ်သည်။ ဟော်ဘီသည် လူတိုင်းအဖို့ရှိသလိုလည်း ငယ်စဉ်ကစ၍ ပျိုးလာလျှင် ကြီးရင့်လာသည့်အခါ အကျိုးထူးရနိုင်သည်။

ဟော်ဘီအမျိုးမျိုးရှိသည်။ အမျိုး အမည်အားဖြင့်ရေးပြ၍ မကုန်နိုင်ပေ။ လူကြိုက်များသော ဟော်ဘီ များစွာရှိ သည်။ လူသိနည်း၍ ထူးဆန်းသည်ဟုဆို နိုင်သော ဟော်ဘီများလည်း ရှိသေး သည်။ ဥပမာ တံဆိပ်ခေါင်းများ၊ စု ဆောင်းခြင်း၊ ငွေဒင်္ဂါးစက္ကူများ စု ဆောင်းခြင်း၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ အားက စားတခုခုကျင့်ခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းစသည် တို့သည် လူသိများ လူကြိုက်များသော ဟော်ဘီများဖြစ်သည်။ လိပ်ပြခဲတောင် အသေးများစုခြင်း၊ သစ်ရွက်ပန်းပွင့်က လေးများကို အခြောက်လှန်း၍ စုခြင်း၊ ငှက်ရုပ်များကိုစုဆောင်းခြင်း၊ ငှက်များ ကို လိုက်လံကြည့်ရှုခြင်း စသည်တို့သည်

လူသိနည်းသော ဟော်ဘီများ ဖြစ် သည်။

ဝါသနာအလုပ်မျိုးရှိမှ လူ့ဘဝ သာယာစိုပြေမည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိမိဝါသနာအလျောက် အားလပ်ချိန် ကွက်စုံကလေးများကို ဝါသနာအလုပ် တခုခုဖြင့် ဖြည့်တင်းပေးသင့်သည်။ သို့မဟုတ်ပါမူ လူ့ဘဝ၌ ဟုတ်တရားတာ သွေ့ခြောက်ခြောက်ဖြစ်ချိမ့်မည်။

မည်သည့်ဝါသနာအလုပ်ကိုရွေးချယ် သင့်သည်ဟု မဆိုသောဆိုလည်းမဆိုသင့် မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ် သင့် သည်။ အစမ်းရွေးချယ် လုပ်ကိုင် ပြီးမှ မကြိုက်တော့လျှင် အသာ ပစ်လိုက်ပြီး လျှင် နောက်တခုကိုရွေးချယ် နိုင်သည်။ ဆရာမိဘ လူကြီးများက လူငယ်များ၏ ဝါသနာ အလုပ် များကို မနှောင့်ရှက် အပ်၊ အားပေးသောသင့်သည်။

ဝါသနာ အလုပ်က ပေးသောသိ တတ် ကျွမ်းကျင်မှုသည် နောက်နောင် သက်မွေးမှုအလုပ် လုပ်ရသည့်အခါတွင် အထောက်အပံ့ပြုနိုင်သည်။ အချို့သော ဝါသနာအလုပ်သည် သက်မွေးမှု အလုပ် သို့ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ ငယ်စဉ်က ဝါသနာ အလျောက် ပန်းချီ ရေးခြင်း သည်ပင်လျှင် ထိုဝါသနာရှင်အားပန်းချီ ဆရာအဖြစ်သို့ ပို့ ပေးနိုင်သည်။ များလှ စွာသော စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ စသည့် အနုပညာသမားတို့သည် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကို ဝါသနာအလုပ် တခုအနေ ဖြင့် စတင်ခဲ့ကြသည်။

သက်မွေးမှု အလုပ်သို့ ပြောင်းလဲ ခြင်းမပြုဘဲ ဝါသနာအလုပ် အဖြစ်ဖြင့် သာ တသက်လုံးစွဲမြဲကျန်ခဲ့သော ဝါသ နာအလုပ်များသည်လည်း ဝါသနာ ရှင် အား၌ထူးကဲသော အကျိုး ကျေးဇူးကို

ပေးနိုင်ကြပေသည်။ ဝါသနာဟူသည် စိတ်ဝင်စားမှု ပြင်းထန်ခိုင်မြဲမှုပေါ် ပေါက်လာသော စိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ဘေးထင်း၍ ပညာဗဟုသုတတိုး ထက်နိုင်သောဝါသနာ၊ ကိုယ်လက်ကြံ့ ခိုင်သောဝါသနာ၊ စိတ်ရွှင်လန်းမှု သက်

သက်ပေးသော ဝါသနာ၊ ထိုဝါသနာ များအနက် တခုခုကို အကြောင်း ပြု၍ လုပ်သောဝါသနာအလုပ်သည် လုပ်သူ အဖို့ အကျိုးထူးသည်ပင်ဖြစ်၏။ ဥပမာ စာပေဖတ်ခြင်း၊ စာပေပဟေဠိများဖြေ ခြင်း၊ တံဆိပ်ခေါင်းမျှစာရခြင်း၊ ပန်းပွင့်

များလိပ်ပြာများ၊ ထူးဆန်းသော အရာ ဝတ္ထုများစုံခြင်း စသည့် ဝါသနာလုပ် ငန်းတို့သည် ဘေးကင်း၍ပညာဗဟုသုတ တိုးပွားစေသည်။လမ်းလျှော်ခြင်း၊ အား ကစား လိုက်စားခြင်း၊ ခရီးထွက်ခြင်း စသည့် ဝါသနာလုပ်ငန်းများသည်ကျန်း မာသန်စွမ်းမှုကိုအထောက်အပံ့ပြုသည်။ တေးဆိုခြင်း၊ တူရိယာတီးမှုတ်ခြင်း၊ ပန်း ချီရေးခြင်း၊ ပန်းပုထုခြင်း၊ ဇာထိုးပန်းထိုး အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ လုပ်ခြင်း စသည့် ဝါသနာ လုပ်ငန်း များ သည် စိတ် ရွှင် လန်းမှုကို ပေးသည်။

“တခုဝါသနာကိုယ်စီပါ” ဆိုသလို လူတိုင်း၌ ဝါသနာလုပ်ငန်းကလေးများ ရှိလျှင်တသက်လုံး ခြောက်ကပ်ကပ်မဖြစ် တော့ဘဲ အား လပ် ချိန် ကို ကောင်း စွာအသုံးပြုနိုင်သည်။လူ့ဘဝ၌ ငြိမ်းငြေ့မှု ထင်းနိုင်သလောက်ကင်းအောင်နေတတ် ပါမှ ဘဝ၏ သာယာမှု ရရှိပေလိမ့်မည်။ ကိုယ် အကျိုးသူတပါးအကျိုးကိုဆောင် ရွက်ဖို့စိတ်အား ထက်သန်ပေမည်။ ယင်း သို့တသက်လုံးအလုပ်တခုပြီးစာအဆက် မပြတ် လုပ်နေခြင်းသည်ပင်လျှင် ဘဝ၏ ကြွယ်ဝမှုဟုခေါ်ဆိုနိုင်သည်။

ဝါသနာ လုပ်ငန်းကို ငယ်ရွယ် စဉ် အတည်းက စတင် လုပ်ကိုင် လာ ဘို့လို သည်။မိမိဝါသနာ ဘယ်မှာရှိသလဲ ဆို သည့် မေးခွန်းကို မိမိကိုယ်မိမိမေးပြီးဝါ သနာပါရာ လုပ်ငန်း အလေး များကို တဖြည်းဖြည်း စ၍ လုပ်စေချင်သည်။ ပါ သနာလုပ်ငန်းကလေးမှာ ကိုယ်တသက် တာတွင်အမြဲရှိနေဘို့လိုသည်။ သို့မှသာ လျှင်အချိန်တန်၍ အရွယ်ကြီးလာသော အခါမိမိ၏အမှားငြိမ်းငြိမ်းကင်း၍ ရွှင် လန်းသာယာပေလိမ့်မည်။

တက်တိုး

“ရခဲလားဟေ့”
“ရခဲပါတယ်ဖေဖေ၊ ဧါပေမယ်၊ အိပ်ခန်းဘော့ မရဘူး၊ ခုနစ်စောင့်တဲ့ ထိုင်ခုံဘဲရခဲတယ်။ ကျနော်လဲ ကြိုးစား တာဘဲ”

မီးရထားရုံးမှ ပြန်လာခဲ့သော ကိုကို ကြီးအား ဖေဖေက ဆီးမေးလိုက်သည် ကိုကိုကြီးက ဖြေကြားရှင်းလင်းရင်း အိတ်ထဲမှ မီးရထား လက်မှတ် များကို ထုတ်နေသည်။

“ဘယ်နေ့အတွက် ရခဲသလဲ”
မေမေက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။
“၂၀-ရက်နေ့ မေမေ”

ကိုကိုကြီးကဖြေရင်း လက်ထဲမှ လက် မှတ်များကိုမေမေ့လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အနား၌ရှိသော ကျမက ရုပ်စာနဲ့ ထကာ ပြကွဒိန်ပြေးကြည့်လိုက်သည်။

၁၉၆၅-ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၀-ရက် အင်္ဂါ နေ့။

“ဟာ...ပြဿဒါးရက်ကြီး”
ကျမပြကွဒိန် ကြည့်ရာမှ အော်လိုက် သည်။

“ဟင်...ဟုတ်လား”

မေမေက ဆိုလိုက်သည်။

“နော်တနေ့လဲယူလို့ မရဘူးလား”
ကျမက ကိုကိုကြီးကို လှမ်းမေးလိုက် လျှင် မေမေကလည်း “အေး-ပြန်လဲလို့ မရဘူးလားသား”ဟု ပြောလေသည်။

“ဘယ်နေ့မှလဲယူလို့ မရဘူး။ အ... နောက် ၂-ပတ်လောက် စောင့်ရင်တော့ ရချင်ရမယ်။ ဒီနေ့လေး ရဘို့တောင် ၂-ရက်ဆက်ပြီး အခေါက်ခေါက် အခါ ခါသွားနိုင်လို့ ရခဲတာ”

နေပူထဲမှ ပြန်လာရ၍ မောနေဟန် တူသောကိုကိုကြီးကလျှာရှည်သောကျမ ကို စိတ်တုံ့သွားဟန် မကျေနပ် သလို လှမ်းကြည့်ပြီး အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွား သည်။

ဟေ့ ဆိုရှယ်လစ် ခေတ်ကြီး ပြဿဒါးတို့ ရက်ရာဇာတို့ကို အယူသီး မနေကြစမ်းနဲ့”

ဖေဖေက မေမေနှင့်ကျမတို့ကို လှမ်း ပြောလိုက်ပါသည်။ မတတ်သာ လို့သေ

ငြိမ်နေ လိုက်ရသော်လည်း ကျမရင်ထဲ ကတော့ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျချင်လှ ပါပေ။

အမှန်က လွန်ခဲ့သောနှစ် နေ့ရာသီ ထဲကပင် ကျမတို့မိသားစု တောင်ကြီးသို့ ခရီးထွက်ရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့ကြသည်။ အား လုံးထဲမှ ကျမက အသွားချင်ဆုံး ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်း တေက အဆင်မပြေသေးကြောင့် မသွား ဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

ယခုသွားဖြစ်၍ လက်မှတ်က ရပြန် တော့လည်း ထိုရက်မှာ ပြဿဒါးရက် ကြီး ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ပြဿဒါးရက်အတွက် အယူသီး ဘ လိုရှိနေခဲ့သော်လည်း ကျမတို့ မိသားစု မှာ ဗေဒင်တို့နတ်တို့ကိုယုံကြည်ကိုးကွယ် သူများမဟုတ်ကြပါ။ ဗေဒင်ဆိုသည်ကို မေးမှပင် မေးမကြည့်ဘူးခဲ့သူများ ဖြစ် ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မိရိုးဖလာအစွဲ ကြောင့် ထင်ပါသည်။ ခရီးကန်သင်း ထွက်မည်ဟူသော အခါများ၌ ရက်ရာ ဇာ ပြဿဒါး စသည်များကိုမူ ငတ် ထား ရွေးတတ်လေ့ရှိပါသည်။

ယခုတောင့်ကြီးသို့ သွားရန် ခရီး အတွက် ပြဿဒါး ရက်ကြီးနှင့်မှ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တိုးနေရာ ကျမစိတ်တွင် အနည်းငယ် ထင်သွားမိပါတော့သည်။

ဘေတို့ ဆိုသည်များကိုလည်း ဇေဝေဝါ သံသယ ဖြစ်လာမိတော့၏။

ထို့နောက် ၂၁-ရက် နေ့ညတွင် ဦးမောင်မောင်က လာပြောပြန်သည်။

“ဟာ-ဒီနေ့ရထားလမ်းချော်ပြန်လို့ ည ၈-နာရီထိုးမှ ရထား ဆိုက်သတဲ့။ မိုးတွေကရွာနဲ့ လူတွေတော့ ဒုက္ခကို များကုန်ခဲ့ကြတော့တာဘဲ”

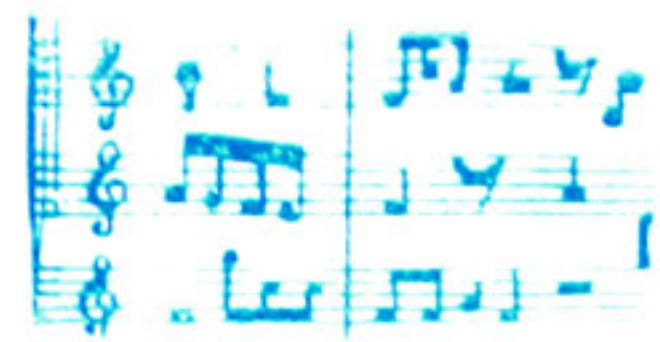
၁၉-ရက်နေ့၊ သို့မဟုတ် ၂၁-ရက်နေ့ သို့ ပြောင်း၍ လက်မှတ်ယူရန် စိတ်ကူးခဲ့ မိသော ကျမအဘို့ မျက်လုံးပြူးရလေ တော့၏။

၂၀-ရက်ပြည့် ၁၂:၀၀ ကြီးမို့ မကျေမနပ် ရင်တထင့်ထင့်နှင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ရသော ကျမတို့အဘို့ နာရီပိုင်းလောက်ကလေး ခေတ္တခဏ စောင့်ခဲ့ရရုံကလွဲ၍ အခက် အခဲမရှိ၊ အစစအဆင့်ပြေ ချောမောစွာ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ ပြဿဒါးရက် မဟုတ်သော ၁၉-ရက် နှင့် ၂၁-ရက် ခရီးသည်များမှာ ကား ပြဿဒါးရက်ကို တမင်သက်သက် ရှောင် သူများလည်း ရှိကြမည်ပင်။ သူတို့အဘို့ ပြဿဒါးရက်ကိုလွတ်သော်လည်း အခက် အခဲ ဒုက္ခကိုတော့ ပြေးမလွတ်အောင် ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ကြ ရရှာ လေတော့ သည်။

ထို့ကြောင့် နောင်တွင် ဘယ်ကိုဘဲ ခရီးထွက်ထွက်စိတ်အပင်ပန်းခံပြီး ပြဿ ဒါးရက်ရာဇာကို မရွေးတော့ဟု ကျမ ထ ယတ်ပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါ တော့သည်။

ထိုအခါပွယ် မရှိသော အယူသီးမှု များကို လူတိုင်း ပယ်ဖျက်ပစ်ကြဘို့ အ ချိန်တန်လေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မလေးလုံ

တနေ့တာလုပ်ငန်း တာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် အခြား အတန်းမော်နီတာ များသည် ၎င်းတို့၏ အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်သွားကြလေသည်။ ၅ တန်းမှ အတန်းမော်နီတာ အောင်ကျော် တယောက်သာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မော်နီတာ လုပ်ငန်း၏ဘဝတစ်ခု သဖြစ်သောကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်း လှဲခြင်းအပြင်မညီ မညာ ဖယိုဖယဲ ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စားပွဲထိုင်ခုံများကိုပြန်စီရပေးသေးသည်။ အောင်ကျော်တယောက် စာသင်ခန်းမှထွက်လာ သောအခါ တတန်းတည်း သား သူငယ်ချင်း များသည် အားလုံး ပြန်သွားကြပြီကို တွေ့ရ၏။

မိုးကောင်းကင်သည် မဲမှောင်နေပြီး ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှ မိုးချုန်းသံ များမြည်ဟည်းနေကြ၏။ မကြာမီမိုးရွာ ပေတော့မည်။ သို့ကြောင့်အောင်ကျော် သည်စိုးရိမ်လာမိ၏။ ထိုနေ့သည်သူ့ အဖို့ အဝတ်အသစ်စက်စက်များကို ဝတ်ဆင် လာသောနေ့ပင်မဟုတ်ပါလော။ သူ့ တွင်ထီးလည်းမပါပေ။ သူ၏ အိမ်မှာ လည်း တ-မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ဝေးပေ သည်။ ခြေလှမ်းကျကျ လျှောက်ရမည် ဟု သူကဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တံဘားကလေး တခုကို ကျော်ဖြတ် ပြီးသောအခါ မိုးရွာမည်ကို ဂရုမစိုက် ဟန်ဖြင့် လျှောက်နေသော ကောင်က လေးတယောက်ကို အောင်ကျော်လှမ်း မြင်ရသေးသည်။ မည်သူများ ဖြစ်မည် နည်းဟု သူကစဉ်းစားလိုက်၏။ ကျောင်း ဆင်းခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပေပြီ။ အ ဘယ်ကြောင့် သည်ကောင်ကလေး တ ယောက်ထည်းနောက်ကျကျန်ရစ်နေပါ သနည်းဟု အောင်ကျော်က ဝေဖန် လိုက်၏။ ထိုကောင်ကလေးအားမိသား သောအခါ အငယ်တန်းမှ ကျောင်း ဘားတယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရ

မိုးလေကထန်

လေသည်။ ကောင်ကလေး၏ မျက်လုံး များသည်နီရဲနေ၏။ သူသည် ငိုထား ဟန်တူ၏။

အောင်ကျော်ကသူ၏ နာမည်ကိုမေး ပြီး အဘယ်ကြောင့် အိမ်သို့ပြန်ပြန်မပြန် သနည်းဟုမေးလိုက်လေသည်။ “မိုးရွာ တော့မယ်”ဟု အောင်ကျော်က မိုး ကောင်းကင်သို့လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြော လိုက်၏။

ကောင်ကလေးသည် ထပ်၍ ငိုရှိုက် လာပြန်သည်။ သူ၏နှုတ်ခမ်းများသည်တ ဆတ် ဆတ် တုန် လှုပ် နေပြီး “ကျွန် တော်နံ့မယ် ထွန်းလှပါ။ ကျွန်တော် သိပ်ချမ်းတယ်၊ နေမကောင်းဘူး” ဟု အောင်ကျော်အား ပြောပြလေသည်။

မေးရင်းမှ ထွန်းလှ၏ရွာကို အောင် ကျော်သိလာရ၏။ ထွန်းလှ၏ မိဘများ မှာလည်း ကောကြီးမြို့သို့ ဈေးသွား ရောင်းကြကြောင်း သိရလေသည်။

သူ၏ အဖွားတယောက် သာလျှင် အိမ်တွင် ရှိကြောင်း သိရလေသည်။ အောင်ကျော်သည် သူ့အား လမ်းတ လျှောက် လက်တွဲခေါ်လာခဲ့၏။ တချိန် တည်းတွင် ဒုက္ခများ စုပြုံရောက်သာ သည်ဟု အောင်ကျော်က တီးတိုးပြော လိုက်၏။

လေသည် ပိုမိုပြင်းထန်လာ၏။ မဲ မှောင်နေသည့်မိုးသားများသည်ခေါင်း ပေါ်သို့ ရောက်လာကြပေပြီ။ ပို၍ပို၍ မှောင်လာ၏။ ထွန်းလှ၏ ခြေလှမ်းများ လည်း ပို၍ပို၍လေးလံလာ၏။

တောလေးရွာသည်အရှေ့ဘက်၌ တမိုင်ကျော်ခန့် ဝေးသေးပြီး၊ သူ၏ ရွာမှာအနောက် ဖက်တွင် နီးနီးက လေးသာရှိတော့၏။ ယခုဆိုလျှင် သူ ၏ အမေသည် တံခါးဝမှ သူ့အား စောင့်မြှော် နေပေတော့မည်။ ဤသို့ အောင်ကျော်ကတွေးနေ၏။ မိုးချုန်းသံ တခုက သူ၏ အတွေးများကို လှုပ်ရှား သွားစေ၏။

“မိုးရွာလာတော့မယ်၊ ငါ့မှာထီး လဲမပါဘူး၊ ငါ့မင်းကိုအိမ်ရောက်အောင် လိုက်မပို့နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းဖါသာ မင်းသွားတော့” ဟု အောင်ကျော်က ထွန်းလှကိုလှည့်၍ပြောလိုက်၏။ ပြော ရင်းဆိုရင်းသူသည် ထွန်းလှအားထားခဲ့ ပြီး သူ၏ ရွာဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေ သည်။

မိုးကောင်းကင်ကား အညှာအတာ ကင်းမဲ့လှပေသည်။ အောင်ကျော် တ ယောက် ဝေးဝေးမပြေးနိုင်မီ မိုးရွာချ လေတော့သည်။ သူသည် အင်္ကျီသစ်စုံ မည်စိုးသဖြင့် ချွတ်၍ သူ၏လှည့်အိတ်ထဲ သို့ထည့်လိုက်၏။ နေရာ အနှံ့အပြား တွင် ခေအိုင်ကလေးများ ပေါ်ပေါက် လာသည်။ သတိမထားပါက ချော်လဲ ပေမည်။ အောင်ကျော်သည် ခေတ္တရပ် နားလိုက်ပြီး ထွန်းလှဆီသို့ လှည့်ကြည့် လိုက်လေသည်။ ထွန်းလှအားလမ်းပေါ် တွင်မလှုပ်မရွှားထိုင်နေသည်ကိုတွေ့မြင် သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထွန်းလှဆီသို့ပြန်ပြေးသွား၏။

မိုးသည် ထွန်းလှအား ပိုမိုဆိုးရွား စေလေသည်။ ထွန်းလှက ခြေလှမ်းတ လှမ်းကိုလှမ်းရန်ပင်အားမရှိတော့ဟု ဆို ၏။ ခေါင်းလည်းကိုက်လာသည်ဟု ဆို ၏။ ထွန်းလှအားဤအဖြစ်တွင်မြင်တွေ့ရ သဖြင့် အောင်ကျော်သည် ၎င်း၏မော် နီတာအဖြစ်ကို သတိရသွားလေသည်။

လူသူကင်းမဲ့သောထိုနေရာတွင် အကူအညီမဲ့သူအား ပစ်မထားသင့် ဟု သူနားလည်၏။ ထွန်းလှအား ဤသို့ ငေါ်ထားခဲ့ မိခြင်းကို သူ အည်နှင်းတမေ့လျော့သည်။ ထိုအခါ ထွန်းလှအား စတင်နှိပ်သမ္ပန္နစိ သိမိစကားများကိုပြော၏။ သူ၏အင်္ကျီကို ငုတ်ယူလိုက်ပြီး စတိုက် ခိုက် တုန်နေသော ထွန်းလှအား ခြုံပေးလိုက်၏။ ထွန်းလှသည် သူ၏ သနာ ကြင်နာမှုကိုကျေးဇူးတင်သည့်အမှုအရာပြ၏။

အောင်ကျော်သည် ရှေ့သို့ ကုန်းလိုက်ပြီးသူ၏ ကျော့ကုန်းပေါ် တွင်ကျော့ ပိုးရန်ထွန်းလှအားပြောလိုက်၏။ သို့ဖြင့်အောင်ကျော်သည် ထွန်းလှအား ကုန် ပိုးလျက်ထွန်းလှ၏ရွာဘက်သို့စတင် လျှောက်လှမ်း ခဲ့လေသည်။ ထွန်းလှအား ကျော့ပိုး ရခြင်းသည်သူ့အဖို့ လေးလံ လှပေသည်။

မိုးနှင့်လေသည် အလွန်ပြင်းထန်လာ၏။ ထွန်းလှ၏ အိမ်တွင်အ ဖွားဖြစ်သူသည်စိတ်ပူလွန်းသဖြင့် ဆေးကပ်တည်ရာ မရလှုပ်လှုပ်ရှား ရှား ဖြစ်နေ၏။ သူမသည်ထီးတလက်ကိုယူ၍ထွန်းလှကို အရှာထွက် ရန် ပြန်ဆင်လိုက်၏။ တံခါးမှထွက်လျှင် ထွက်ခြင်း ပြင်းထန်သော လေရွာသည် သူ့အား ဖိတိုက်လေတော့သည်။ သူမသည် အိမ် တံခါးဝသို့ ပြန်ဆုတ် သွား ပြီး မိုး သီး မိုးပေါက် များအကြားမှ လမ်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေပေသည်။ လူသဏ္ဌာန်မဲ့အရာထူထပ်တခု တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေ သည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ သူမသည် စူစိုက်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် လူ တယောက်က အခြားတယောက်ကိုထမ်းပိုးလာသည်ကိုမြင်လာရ၏။ အောင်ကျော် တို့ နီးကပ်လာသောအခါ သူမသည်မြှေးမြစ်သူကို မှတ်မိသွားလေ သည်။ သူမသည် အလွန်ဝမ်းသာ၍ စိတ်သက်သာသွားပြီး ထိုနှစ် ယောက်အားတွေ့ဆုံရန် ထွက်လာလေသည်။

သူမ၏မြှေးကို သယ်ပိုးလာသူမှာ လူကြီးတယောက် မဟုတ်ဘဲ အသက် ၁၃-နှစ်ခန့် ကောင်ကလေး တယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသောအခါ အလွန်အံ့သြသွား၏။

အောင်ကျော်၏ တကိုယ်လုံး သည်စုံရွှဲနေ၏။ ခြေထောက် များသည် ခြေလှမ်း အထိရွှံ့ များ ပေကျော်နေ၏။ ထွန်းလှ၏ မျက်နှာသည် ဖြူရောင်ဖြစ်နေ၏။ သူ သည် သနား ဘွယ်ရာ ငြီး တွားနေ၏။ အဖွားဖြစ်သူသည် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မစဉ်း စားနိုင် အောင်စိုးရိမ်နေ၏။

အောင်ကျော်သည် ရေဆာလာ၏။ သူသည် အိမ်သို့ပြန်၍ အဝတ် များကိုလဲပြီး အိပ်ရာ တွင် အိပ်ရန်သာ ဆန္ဒ ရှိနေ ပေ သည်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေကိုမြင်တွေ့နေရသဖြင့် သူသည် အခြားတရွာတွင်ရှိသော ဆရာဝန်တယောက်ကို သွားခေါ်ရန် အလို အလျောက် တာဝန်ယူလိုက်၏။ အောင်ကျော်၏ ကျော့ကုန်းကိုပုတ် ၍ကျေးဇူးတင်သည့် အပြုအမူကိုသာ ပြသလေသည်။ ၎င်းနောက်

ဂယက်နီ

အဖွားသည် အောင်ကျော်အား ဖက်လိုက်၏။ အောင်ကျော်သည် အသက်ကြီးသူတယောက်၏ ကျေးဇူး တင်ခြင်းကို အကြိမ်တခါမျှ မခံခဲ့ဘူး သေး သဖြင့် မျက်နှာ မသား တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာဝန်နဲ့အတူ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့မယ်” ဟု အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရင်း အောင်ကျော်က အော်ပြောလိုက်၏။ မိုးရွာနေသေးသည်ဖြစ်သဖြင့် အဖွားသည် ထီးကို ယူ၍ အောင်ကျော်၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်ပေးသေးသည်။ သို့သော် ယုန်ကလေးတကောင်ကဲ့သို့ ပြေးသွားသော အောင်ကျော်သည် လှမ်းခေါ်၍ မကြားနိုင်သော နေရာသို့ ဆက်သွားပေပြီ။

လမ်းတလျှောက်တွင် အောင်ကျော်သည် ထွန်းလှ၏ နေမကောင်းခြင်းကို စဉ်းစားရင်း မရပ်မနားပြေးလွှားနေ၏။ သူသည် ချောနေသော မြေပြင်ကို ဂရုပြုမိပေ။ သူသည် ရုတ်တရက် ချော်လဲသွားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဖိနပ်များကိုချွတ်၍ ဆက်ပြေးလေသည်။ ဆရာဝန် နေသောရွာမှာ အတော်ဝေးပေးသေးသည်။ “ငါ့မြန်မြန်ပြေးမှ” ဟု အောင်ကျော်က သူ့ကိုသူပြောလိုက်၏။

အသက်ရှူ ရပ်မတတ် မောဟိုက်နေသော အောင်ကျော်သည် ဆရာဝန်၏ အိမ်သို့ဆက်သွားလေသည်။ မိုးရွာနေသောကြောင့် လော မသိ မည် သည် လူနာမျှမရှိပေ။ ဆရာဝန်မှာ အားလပ်နေပေသည်။ အောင်ကျော်သည် သူ့လာရသော အကြောင်းအရင်းကို ဆရာဝန်အား ပြောပြလေသည်။

အောင်ကျော်၏ အစိုးရိမ်လွန်သော မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် လူနာသည် အလွန် အခြေအနေဆိုးနေမည်ဟု ဆရာဝန်က တွက်ဆလိုက်လေသည်။ ဆရာဝန်သည် သူ၏ဆေးသေတ္တာကို စစ်ဆေးလိုက်ပြီးသွားရန် ပြန်ဆင်လိုက်သည်။

သုတို့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြသေးသည်။ အောင်ကျော်က ဆေးသေတ္တာကို ကူညီဆွဲပေးလေသည်။

ထွန်းလှ၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ထွန်းလှ၏ မိဘများသည် ပြန်ဆက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ဆရာဝန်အား တတ်နိုင်သမျှ ကူညီကြလေသည်။ ဆရာဝန်သည် ထွန်းလှအား စမ်းသပ်ကြည့်၏။ ပြီးနောက် ဆေးတလုံးထိုးပေးလေသည်။ ဆရာဝန်က မိဘဖြစ်သူများအား လိုက်နာရမည့် အချက်အလက်များကို ပြောပြပြီ။ မစိုးရိမ်ကြတော့ရန် ပြောလေသည်။

ထိုအခါမှသာ အောင်ကျော်သည် မိုးချုပ်တော့မည်ကို သတိထားမိလေသည်။ သူသည် ထွန်းလှ၏ မိဘများကို ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူတို့က သူ့အား ရင်းတို့နှင့်အတူ ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်သော်လည်း အောင်ကျော်က လက်မခံပေ။

ဆရာဝန်သည် အလွန် အံ့ဩသွား၏။ အားလုံး တအိမ်ထောင်တည်း သားများဟု ထင်ခဲ့သည့်သူ၏အထင်မှန်ကန်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အောင်ကျော်သည် အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ထီးတလက်ကိုသာ ငှားရန် ပြောလေသည်။

အားလုံးကို နှုတ်ဆက် ခဲ့ပြီးနောက် သူသည် ညအမှောင်ထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးများပင် ပြန်လည်ထွန်းတောက်နေကြပေပြီ။ ချော်မလဲရန် သတိထား၍ လျှောက်ရင်း “ငါဒီနေ့ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တခုကိုလုပ်ခဲ့ပါလား” ဟု အောင်ကျော်က တကိုယ်တည်း တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ယခုအခါ ဖြစ်နေသည့် ဘက်ကျိုး မိလူနစ်ယောက်သည် အာကာသထဲတွင် လမ်းလျှောက်ပြခဲ့ကြသည်။ တေးယောက်မှာ ရှေ့အမျိုးသား လီသွန်နက်ဖြစ်၏။ အခြားတေးယောက်မှာကား အမေခိုကန်အမျိုးသား ပိုက်ဖြစ်သည်။

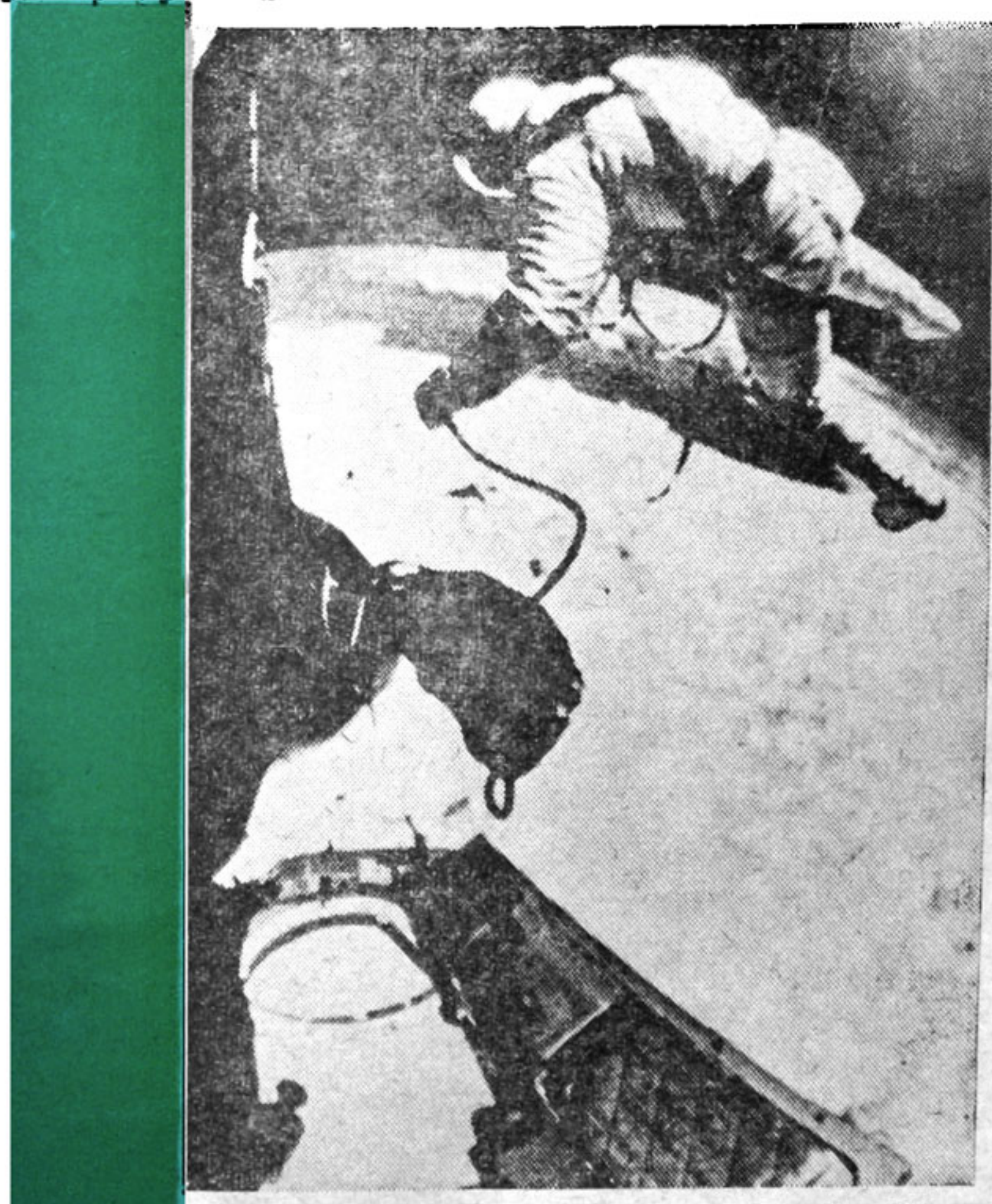
ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် မိုင်ပေါင်းတရာကျော်၊ နှစ်ရာမျှကွာဝေးသော အမြင့်၌ အာကာသလယာဉ်ကို စီးနင်းလိုက်ပါရသည်မှာ မည်သို့ရှိမည်နည်း။ ထိုအာကာသယာဉ် ပျံသန်းနေဆဲ အပြင်ထွက်၍ အာကာသထဲ ဆင်းကြည့်ကြသည်မှာ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

အာကာသယာဉ်ထဲလိုက်ပါရသည်မှာ သာမန်ခရီးသည်တို့သေယာဉ်ပျံဖြင့် လိုက်ပါရသည်နှင့် များစွာခြားနားလှလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော် အာကာသခရီး၌ အခက်အခဲနှစ်ခုရှိသည်။ ရိုးရိုးခရီးသည် လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်ပါရသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ လေထုအတွင်း၌ ဝင်ရံပြီးလျှင် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဆွဲအားကိုလည်း ထူးစွာအတိုင်း ခံယူနေကြရသည်ဖြစ်၍၊ အထူးပြဿနာမရှိချေ။ သို့သော် အာကာသထဲ၌ ပျံသန်းနေသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဆွဲအားမှလွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ အာကာသထဲ၌ လေထုဟူ၍လည်း မရှိတော့ချေ။ လေသည်းမရှိ၊ ဆွဲအားလည်းမရှိသော အရပ်တွင်ခရီးသွားရသည်မှာ ထူးခြားသော အတွေ့ကိုတွေ့ရသည့်အရာဖြစ်သည်။

ရိုးရိုးခရီးသည်၏ လေယာဉ်ထဲတွင် အသက်ရှူရန် သေရှိသည်။ စက်ကိရိယာတို့ဖြင့် လူတို့လို အပ်သော ဖိနပ်အားကိုဖန်တီးပေးနိုင်သောကြောင့် ဖိနပ်အားလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်စီးသောအခါ အတက်အဆင်းတွင် လေဖိနှိပ်အား ပြောင်းလဲတတ်ခြင်းကြောင့်၊

နားအူသလိုလိုရှိတတ်သည်။ ထိုမှတစ်ပါး အခြားကယ်ကထမရှိ၊ သို့သော် အာကာသယာဉ်ထဲ၌မူကား လူကမိမိရှူစရာလေကို ယူဆောင်မလာနိုင်ပါလျှင် အခြားဘက်မျှရှူရနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ လေမရှိသောကြောင့် ဖိနပ်မလည်း မရှိသဖြင့် အာကာသထဲ၌ မြေပြင်မှာကဲ့သို့ နေမိလျှင်၊ လူတကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားရုံချေမည်။ ထို့ပြင် အာကာသထဲ၌ ကမ္ဘာ့ဆွဲအား လုံးဝမရှိသောကြောင့် ထိုဆွဲအားမရှိသော အခြေအနေတွင် လူသည် ပေါလောမျောနေသွားရမည်။

ထို့ကြောင့် အာကာသ ယာဉ်ထဲတွင် စီးနင်းလိုက်ပါသူအတွက်၊ သင့်

အမေရိကန် အာကာသယာဉ်မှူး အာကာသထဲသို့ထွက်၍ လှုပ်ရှားကြည့်စဉ်

အာကာသထဲ လမ်းလျှောက်သူ

လျှော်သောဖိနပ်အင်အားကိုပေးထားရသည်။ လေရှူစရာအတွက် အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကိုလည်း ဆောင်ထားရသည်။ အာကာသယာဉ်မှ အပြင်သို့ထွက်သည့်အခါ အသက်ရှူရန်အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် မပြတ်ရလေအောင် ကြိုးဖြင့်လည်း ဆက်သွယ်၍ပေးထားရသည်။ ထို့ပြင် အသက်ထယ် အောက်ဆီဂျင် ဓာတ်ဗူးများကိုလည်း လိုလိုမယ်မယ် ဆောင်ထားရသည်။

အာကာသထဲမှ နေ၍ မြေပြင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှီတင်းနေထိုင်ရာ ကမ္ဘာကြီးမှာ ပြာနန်းနှမ်းရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား မဲမှောင်၍ နေသည်။ နေရောင်ခြည်မှာ အလွန်တောက်ပသောကြောင့် အလွန်မျက်စိကြိမ်းသည်။ သို့သော် အာကာသဝတ်ရုံခေါင်းစွတ်၏ မျက်နှာဘက်တွင် နေရောင်ခံသော မှန်ကို တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် များစွာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ချေ။

အာကာသထဲသို့ တလှမ်းချင်းလှမ်း၍ ရောက်သွားသောအခါ ကမ္ဘာမြေပြင်ကြီးကို ယိမ်းထိုးနေသကဲ့သို့ မြင်ရသည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။ မေဂျာဝိုက်နှင့် လိုက်ပါသွားသော မေဂျာမက်ဒေးဗစ်က အာကာသယာဉ်ထဲမှ မေဂျာဝိုက်ထွက်သွားသောအခါ ယာဉ်လှုပ်သဖြင့် အထိမ်းရခက်သည်ဟုဆိုသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အာကာသထဲတွင် ပွတ်အား လုံးဝမရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ရေထဲတွင် စပါးအပြည့်နှင့် စပါးသုံးရာပါ သမ္ဗန်ကြီးမျောနေစဉ်၊ ရေကူးနေသောကလေးငယ်တယောက်က ထိုသမ္ဗန်ကို ယိမ်းထိုးအောင် လှုပ်နိုင်သည်။ ဤကား သမ္ဗန်နှင့် ရေပွတ်တိုက်အား ပြောခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ ယခုအာကာသယာဉ်၌ ပွတ်အားမရှိဆိုသည်မှာ ဤဥဒါဟ ရုတ်အတိုင်း ဖြစ်သည်။

အာကာသထဲ၌ ပွတ်အားလုံးဝမရှိခြင်းကြောင့် ပေါင် ၇၆၀၀ လေးသော အာကာသထိပ်ပူးသည် လူကအာကာသ

လေးတန်းပေးလိုက်လျှင်လေ့လူးသကဲ့သို့ လူးသွားနိုင်သည်။

ရုရှနှင့် အမေရိကန်အာကာသသူရဲကောင်းများ၏ စမ်းသပ်ချက်များ အရ လူတို့သည် အာကာသယာဉ်ဖြင့် လိုရာ ခရီးကိုသွားနိုင်သော အခြေရှိနေပေပြီ။

အာကာသထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းဟန် တူ၏။ သို့သော် မလှုပ်သော မရွက်သောအောင် ကျဉ်းကြပ်လှသောယာဉ်ထဲ၌ လိုက်ပါရသည်မှာအလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့ဆွဲအား မရှိတဲ့အာကာသထဲ၌ လွင့်နေရသည်မှာ လူမမာတဦး အိပ်ရာထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ လဲလျောင်းနေရသည်နှင့် တူသည်ဟုလည်း အဆိုရှိသည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ဆွဲအားရှိသောကြောင့်ကျွန်ုပ်တို့၏ သွေးသေ လှုပ်ရှားမှုမှာမူလအတိုင်းရှိသည်။ သို့သော် ဆွဲအားမရှိသော နေရာတွင် သွေးလေ လှုပ်ရှားမှုမှာ နှေးကွေးသွားလေသည်။ ထို့ပြင် ထိုအခြေမျိုး၌ လူ့အရိုးမှာ ကယ်လ်စီယမ်ဓာတ်သည်အလွန်ကုန်ခမ်းလွယ်သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရအောင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားပေးရသည်။

ထို့ပြင် အာကာသ ယာဉ်ထဲတွင် ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်း နေရသောကြောင့်၊ အလွန်ချွေးထွက်လွယ်သည်။ ကိုယ်ငွေ့ပြန်သောအခါ ယာဉ်ထဲရှိလေ မှာရေခိုးရေငွေ့ပိုရှိများလာတတ်သည်။ ရေဓာတ် ကုန်ခမ်း လွယ်ခြင်းကြောင့် အာကာသယာဉ်ထဲ၌ လိုက်ပါသူသည် ရေကို အမြဲတမ်း မပြတ်မွန်မွန်သောက်ပေးသလိုသည်။ ဤသို့မဟုတ်လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာထဲ၌ ရေဓာတ်ခန်းခြောက်သွားပြီးလျှင် သွေးအား နည်းလာနိုင်သည်။ သွေးအားနည်းလျှင် ဦးနှောက်သို့သွေးထုံလို့ လှောက်လောက် မရောက်သော

ကြောင့် ခေါင်းမူးလိမ့်မည်။ ဝှိုက်နှင့် မက်ဒေးဗစ်တို့အာကာသထဲ၌ ပျံသန်းနေစဉ်သူတို့၏ဇနီးများကမြေပြင်မှနေ၍ အာကာသသမားနှစ်ဦး မကြာခဏ ရေသောက်ရန် နှိုးဆော်ခဲ့ရသော ဟူ၏။

အာကာသထဲ၌ လှည့်ပတ်နေစဉ် ဆွဲအားမရှိသောကြောင့် ယာဉ်ထဲတွင် တောက်တိုမယ်ရ ပစ္စည်းပစ္စယတို့သည် ပန်းဆိုင်ဆွဲသကဲ့သို့ လွင့်ပါးနေတတ်သည်။ စားကြင်းစားကျန်များကိုကောင်းစွာသိုလှောင်ဖုံးအုပ်ထားလျှင်လွတ်နေသော ထိုပစ္စည်းတို့မှာ ယာဉ်စီးသူကို အနှောင့်အရှက်ပေးတတ်ပေသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ယာဉ်သမားများ အပေါ်သွားသည့်အခါ ဖိတ်စဉ်ကျသောကျင်ငယ်အစက်တို့သည် အထက်မရောက် အောက်မကျဘဲ ယာဉ်ထဲတွင်ထိုမှုဤမှ လူးလာပျံသန်းရင်း အနှောင့်အရှက်ပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မက်ဒေးဗစ်၏ အဆိုအရ ယာဉ်နှင့် ခရီးထွက်၍ ၂၄ နာရီကြာသော အခါ သူ၏မျက်စိမှာ အလွန်ကြမ်းစပ်လာသည်ဟုဆိုသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ နေရောင်ခြည်ကြောင့်ချည်းမဟုတ်ချေ။ ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်တို့၏ ပြောကြားချက်အရမှာ အာကာသ ဝတ်စုံထဲတွင်ရှိသော အောက်ဆီဂျင် ဓာတ်ကြောင့် မျက်စိကြမ်းသည်ဟုဆိုသည်။ အာကာသဝတ်စုံ၏ခေါင်းစွပ်ကို ဖြုတ်လိုက်သောအခါမျက်စိအကြမ်းသက်သာလာသည်။ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်သည် အသက်ရှူသောနာခေါင်းထဲရှိ အမြွေးပါးတို့ကို ခြောက်သွေ့အောင် ဖန်တီးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်မက်ဒေးဗစ်မှာ မြေပြင်သို့ ဆင်းလာသောအခါ နှာစေး ချောင်းဆိုးဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ ထူးခြားသောအချက်တစ်ခုမှာ ယာဉ်မှနေ

၍ အာကာသထဲသို့ဆင်းသောအခါ အမြင်မှအနှိမ်သို့ လျော့ကျသွားသည့်ခံစားချက်မျိုးကိုခံစားရဟူသောအချက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်အာကာသယာဉ်မှာတနာရီလျှင်မိုင်ပေါင်း ၁၇၀၀၀ နှုန်းဖြင့်သွားနေသည်ဖြစ်ပါသော်လည်း၊ မေဂျာဝှိုက်သည် ထိုမျှအမြန်နှုန်းဖြင့် သွားနေသည်ကိုပင်လျှင်သွားမှန်းမသိ ဖြစ်ရသည်။ အာကာသတခုလုံးတွင်မြူမှုန် ဘာမျှမရှိခြင်းကြောင့်ခရီးသွားသူသည် မြူမှုန်တို့၏ ပွတ်အားကို မခံစားရချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိရှေ့လျားနေသည်ကို ရှေ့လျားမှန်းမသိဖြစ်ရလေသည်။

ရုရှအမျိုးသား လီယွန်နက် အာကာသထဲ၌ လွင့်နေစဉ်က သူ့၌လှုပ်ရှားမှုအတွက် အထိန်းကိရိယာမပါ၍ အာကာသထဲတွင် ဂျှမ်းထိုးလျက်နေဘိသကဲ့သို့ရှိသည်။ လီယွန်နက်သည် ခြေလက်တို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိဟန် နိုင်အောင် လုပ်ရသည်။ အမေရိကန် အမျိုးသား ဝှိုက်မှာမူကား အာကာသထဲ၌ လိုရာသွားနိုင်အောင် အောက်ဆီဂျင် ပန်းထွက်သောလက်ကိုင် ဂျက် စက်ကိရိယာကိုသုံးသည်။

အာကာသသူရဲကောင်းတို့ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံသည်မူလက လျှော့ရဲရဲပင်ရှိသည်။ သို့သော်ယာဉ်ထဲမှ အာကာသထဲသို့ဝင်လာသောအခါ ထိုသူတို့၏ဝတ်စုံမှာဖောင်းပွလာသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ အာကာသထဲ၌ ဖိနှိပ်အားမရှိ၊ အာကာသဝတ်စုံထဲ၌သာ ဖိနှိပ်အားရှိခြင်းကြောင့် ဝတ်စုံဖောင်းပွလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အာကာသထဲ ခရီး သွားရာ၌ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးမှာဥက္ကာမုန်ကလေးများ ထိမှန်မည့် အချက်ပင် ဖြစ်

သည်။ အာကာသဝတ်စုံကို ဥက္ကာမုန်ထိမှန်လျှင် မပေါက်ရလေအောင် ချုပ်လုပ်ထားသည်။ ရုရှနှင့် အမေရိကန်အာကာသယာဉ်သမားများ ယခု ပြန်ဆင်းလာကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ် သော်လည်း၊ ဤဥက္ကာမုန်ဥက္ကာမုန်များလူကိုထိမှန်ခြင်းကိုစွဲကိုမည်သို့မျှ မပြောကြချေ။ စင်စစ်ဥက္ကာမုန်ဥက္ကာမုန်ဆိုသည်မှာယခင်ကျွန်ုပ်တို့ ထင်တွေးခဲ့ကြသလိုအာကာသထဲ၌ များများရှိဟန် မတူချေ။ ဥက္ကာမုန်ထိမှန်မည့်အန္တရာယ်မှာဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲဟုဆိုစရာရှိ၏။ သို့သော်တကယ်တမ်းထိမှန်ပြီဆိုလျှင် ခံရသူမှာ မသက်သာချေ။ အာကာသထဲ၌ သဲမှုန်ကလေးမျှသာရှိသော ပစ္စည်းတခုသည် လူကိုမှန်လျှင် ထွင်းဖောက်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ သို့သော် အာကာသဝတ်စုံ၌ဤအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဘို့ရာ သတ္တုပါးအလွှာပေါင်းမြောက်မြားစွာနှင့် ချုပ်လုပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်ယခုသုံးစွဲနေကြသော အာကာသ ဝတ်စုံသည် အန္တရာယ်ကင်း ဝတ်စုံဖြစ်သည်။

မောင်ထင်

အခြေခံဓာတ်ပုံပညာ

ရှေ့ဆောင်လူငယ်တု-တူမလေးတို့ရေ... အရင်အပတ်တွေက တူမောင်တချို့ရဲ့ တောင်းဆိုချက် အရ “အပ်ပေါက်ကင် မရာ” (Pin hole Camera) အကြောင်းကို ကြားဖြတ်ရေးသား နေခဲ့ရလို့ ဓာတ်ပုံပညာရဲ့ တစတစတိုးတက်တီထွင်ထွန်းကားလာခဲ့မှု ခုဝင်ကို ရပ်နားခဲ့ရတယ်။ ဒီအပတ်တော့ ဓာတ်ပုံပညာရဲ့ ခုဝင်ကိုဘဲ ပြန်ကောက်ကြဦးစို့ရဲ့။

ရှေ့ဆောင် လူငယ် ဂျာနယ် အတွဲ (၈) အမှတ်(၈)မှာ ဓာတ်ပုံပညာကို တီထွင်သူများအကြောင်းကိုပြောပြရင်း အများအားဖြင့် ဓာတ်ပုံပညာ စတင်ဖွားမြင်လာတဲ့နှစ်ကို သက္ကရာဇ် ၁၈၃၉ ခုနှစ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ကြသလို ဓာတ်ပုံပညာကို တီထွင်သူအနေနဲ့လဲ ပြင်သစ်လူမျိုး (Louis Jacques Mande Daguerre 1789-1851) ကိုအသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဆောင်းပါးမှာဘဲ တချို့က ပြင်သစ်လူမျိုး (Joseph Nicephore Niepce 1765

1833) သာ ပထမဆုံးဓာတ်ပုံကို တီထွင်သူအနေနဲ့ ယူဆကြောင်း ရေးသားခဲ့တယ်။ တစ်ဆင့်ဆိုတော့လဲ ၁၉၅၂ ခုနှစ် ပြီလ ၁၅ ရက်နေ့စွဲနဲ့ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ (The Times) သတင်းစာကြီး ထဲမှာ ဆောင်ပါးရှင် (Mr. Helmut Gernsheim) ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက (J.N. Niepce) ရဲ့ အစောဆုံး ဓာတ်ပုံလက်ရာတခုကို တင်ပြပြီး (Niepce) သာ ပထမဆုံး ဓာတ်ပုံပညာကို တီထွင်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူတယ်။ အဲဒီဓာတ်ပုံကတော့ (Niepce) ရဲ့ အလုပ်ခန်းပြတင်းကနေပြီးမြင်ရတဲ့ သူ့ခြံရှေ့ပိုင်း မြင်ကွင်းကို ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဝိုးတဝါး ဓာတ်ပုံဘဲ။ ဓာတ်ပုံဆိုပေမယ့် ခုစာလသိကြတဲ့ဓာတ်ပုံ စက္ကူပေါ်မှာကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပြောင်ချောနေအောင် ပွတ်တိုက်ထားတဲ့ သတ္တုပြားပေါ်မှာ (Bitumen of Judea) ဓာတ်ပုံတုတ်ဆေးရည်သုတ်လိမ်းပြီးစင်မရာထဲမှာထည့်ရိုက်ပြီးမှ (Oil of Lavender and white Petroleum) ဓာတ်

ဆေးနှစ်မျိုး ရောစပ်ထားတဲ့ ဆေးရည် နဲ့ ဆေးကြောပြီး ပုံဖော်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံပုံတစ်ပုံ။ အဲဒီဓာတ်ပုံရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ပုံဖော်လိုက်တဲ့ အခါမှာ နက်ကတစ်မဖြစ်ဘဲ တိုက်ရိုက် ပေါ်စတစ်ပုံ မှန်ဖြစ်လာခြင်းပဲ။ ဒါပေးမယ် အဲဒီဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုရသိရ (Exposure) အချိန် (၈)နာရီ ကြာအောင် ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့။ အခုခေတ်မှာ မီးခြစ်တဆန်ရဲ့အလင်းရောင်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် လရောင်နဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီခေတ်တုန်းကတော့ နေပူကွေ့ကြိုး မှာတောင် (၈) နာရီကြာ အချိန်ပေးရတယ်ဆိုတော့ ဓာတ်ဆေး တွေဟာ အလင်းရောင် စွဲအားဘယ်လောက် နည်းတယ်ဆိုတာ တူတူမလေးတိုစဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပေတော့။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဓာတ်ပုံ အထောက်အထားအရပါရဂူအများကဘဲ (Niepce) ဟာ အဲဒီပုံကို သက္ကရာဇ် ၁၈၂၆-ခုနှစ်မှာ ရိုက်ကူးခဲ့ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ အင်္ဂလိပ် ဓာတ်ပုံပညာ ဖခင်ကြီး (William Henry Fox Talbot 1800-77) ရဲ့ အစောဆုံးလို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ နက်ကတစ်ထက် ၉-နှစ်စောပြီး ပြန်သစ် ဓာတ်ပုံဖခင်ကြီး (L. J. M. Daguerre) ရဲ့ အ

စောဆုံးလို့ အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ဓာတ်ပုံထက် ၁၁-နှစ် စောတယ်လို့ ဆိုရပေမှာပဲ။ (Talbot) ရဲ့ ပုံကတော့ ၁၈၃၅-ခုနှစ်မှာ သူရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံရဲ့ စက္ကူနက်ကတစ် (Paper Negative) ဖြစ်ပြီး (Daguerre) ရဲ့ ပုံကတော့ ၁၈၃၇-ခုနှစ်မှာ သူရိုက်ကူးခဲ့ပြီး ယခုပြင်သစ်ဓာတ်ပုံ အသင်းကြီးမှာသိမ်းဆည်းထားတဲ့ သတ္တုပြားပေါ်မှာ ရိုက်ကူးထားတဲ့ပုံပဲ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ် ၃-ဦးရဲ့ ပုံများဟာ ဓာတ်ပုံ ပညာ ရာဇဝင်မှာ အစောဆုံးအဦးဆုံး ဓာတ်ပုံများလို့ မှတ်ယူရမယ်ကွယ်။

နို့-သူတို့ထက်စောတဲ့ ဓာတ်ပုံများကော မရှိဘူးလားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဓာတ်ပုံအနေနဲ့ ကတော့မရှိတော့ဘူးလို့ ဖြေရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ စမ်းသတ် တီထွင်မှုဟာတော့ ဓာတ်ပုံ ပညာ ရာဇဝင်မှာ မှတ်တိုင်တခု အနေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်သူလဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး (Thomas Wedgwood 1771-1805) ဆိုသူပဲ။ သူဟာ လောကဓာတ်ပညာနဲ့ ဓာတ်ပေဒပညာကို လေ့လာ လိုက်စား ရင်းက သက္ကရာဇ် ၁၈၀၂-ခုနှစ်မှာ ခုခေတ်ဓာတ်ပုံပစ္စည်းများ ပြုလုပ်ရာမှာ အရေးပါတဲ့

(Silver Nitrate) ဓာတ် ဆေးရည်ကို စက္ကူ၊ သားရေ စတဲ့ အပေါ်မှာ သုတ်လိမ်းပြီး အဲဒီ အပေါ်မှာ အရာဝတ္ထုများကို တင်ထားပြီး အလင်းရောင်မှာ ပြထားခြင်း အားဖြင့် ရုပ်ပုံအရိပ်များကို ထင်စေနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ စက္ကူပေါ်မှာ ဓာတ်ဆေးရည်သုတ်လိမ်းပြီး ပထမဆုံး အရိပ်ထင်စေခဲ့ခြင်းပဲ။ အရိပ်ပုံ လို သုံးတာကပုံပန်းသဏ္ဌာန်အရိပ် (Silhouette) မျှသာထင်စေခဲ့လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်က ရုပ်ပုံအရိပ်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တဲ့နည်းကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခြင်းမရှိသေးလို့ အရိပ်ဟာ ထင်ရုံသာထင်ပြီး မကြာခင် အလင်းရောင်ကြောင့် မဲပြီး ပျောက်ကွယ် သွားတော့တာပေါ့။ (T. Wedgwood) ရဲ့ စမ်းသပ် တီထွင်ချက်များဟာ ယခုလက်ကျန်မရှိတော့ပေမယ့် သူ့ရဲ့ နာမည်ကို ကမ္ဘာတည့်အောင် ဖန်တီးခဲ့သူကတော့ (Sir Humphry Davy 1778-1829) ဆိုတဲ့ လောကဓာတ်နဲ့ ဓာတ်တုဗေဒ ဆရာကြီးပေမယ့် (Sir H. Davy) က ၁၈၀၂-ခုနှစ်ထုတ် (Journal of The Royal Institution of Great Britain) ဂျာနယ်ကြီးထဲမှာ (T. Wedgwood)

ရဲ့ စမ်းသပ်ချက်များကို အစီရင်ခံစာဆောင်းပါးသဖွယ် အကျယ်ချုပ်ရေးသားခဲ့သောကြောင့် သာယာခေတ်လူများဟာ (Wedgwood) ရဲ့ ဓာတ်ပုံပညာအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့မှုကို သိရှိနိုင်ကြပြီး သူ့ရဲ့ နာမည်ဟာ မော်ကွန်းတင်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေတယ်။

အထက်နားမှာ (T. Wedgwood) ရဲ့ ပုံများဟာ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်ခဲ့တာကြောင့် ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဦးဦးပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ပုံဖော်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံများကို တည်မြဲအောင်၊ မပျောက်ပျက်သွားအောင် ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ ဓာတ်ဆေးကို အဲဒီအချိန်က မတွေ့ရှိကြသေးဘူး။ သက္ကရာဇ် ၁၈၁၉-ခုနှစ် ကျမှသာ (Sir John Frederick William Herschel 1792-1871) ဆိုတဲ့ နက္ခတ်ပညာရှင်နဲ့ ဓာတ်ပုံဓာတ်ပေဒပညာရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စမ်းသပ်ရင်းနဲ့ အခုခေတ် ဟိုက်ပိုဆိုဆို (Hyposulphite of Soda or Thiosulphate) ဓာတ်ဆေးရဲ့ အာနိသင်ကို တွေ့ရှိပြီး ဓာတ်ပုံများကို ထိန်းချုပ်ရာမှာ စတင် အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ထိန်းချုပ်တယ် ဆိုပေမယ့် တကယ်ကတော့ အလင်းရောင်နဲ့ ထိတွေ့ပြီး အ

လင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရရှိထားတဲ့ ဆေးသားပိုင်းကိုချန်ပြီး အလင်းရောင်နဲ့ မထိတွေ့ဘဲ၊ သို့မဟုတ် လုံလောက်အောင် မထိတွေ့ဘဲ ဆေးသားပိုင်းကို ချွတ်ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကျန်နေတဲ့ ဆေးသားတွေဟာ အလင်းရောင် နောက်ထပ်ထိတွေ့ပေမယ့် ပြောင်းလဲမှု တစုံတရာ မရှိအောင် တားဆီးထားခြင်းကိုဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီလို တားဆီးထိန်းချုပ်ထားပြီးတဲ့နောက် ပုံဟာပျောက်ပျက်မသွားဘဲ တည်မြဲနေတော့တာပေါ့။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော်ဟာ အများကြီးရှိသေးတယ်။ အရင်အတွဲ (၁) အမှတ် (၈) ဆောင်းပါးမှာ ဦးဦးရေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း ယခုကလ သုံးစွဲနေကြတဲ့ (Photography) ဆိုတဲ့ စကားလုံးကိုလဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဘဲ ၁၈၃၉-ခုနှစ်မှာ တီထွင်ခဲ့တယ်။ ဒါတင်လားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ (Negative) တို့ (Positive) တို့ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာလဲ သူတို့စတင်သုံးစွဲခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အရင်က အလင်းရောင်စွဲအား နည်းလှတဲ့ (၀၁) နှေးလှတဲ့ ဓာတ်သားများကိုလဲ ပိုပြီး စွဲအားကောင်းအောင် (၀၁) မြန်လာအောင် (Mercuric Chloride) ဓာတ်ဆေးနဲ့ (Intensification) အားပြည့်

ပြုပြင်နည်းကိုလဲ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တယ်ကွယ်။။ ခုခေတ်အင်္ဂလန်နိယာများ ပုံစံတူကူးရာမှာ အသုံးပြုကြတဲ့ (Ferro Prussiate Paper) ကိုလဲ ၁၈၄၂-ခုနှစ်မှာဘဲ စတင်တီထွင်ခဲ့တယ်။ (Cyanotype) နည်းနဲ့ (Argentotype) နည်းကိုလဲ သူတို့ ဖန်တီးခဲ့တယ်။

ရှေ့ကိုဆက်မသွားခင် ဓာတ်ပုံပညာ ရာဇဝင်မှာ အရေးပါလှသူတဦး ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် လောကဓာတ် ပညာရှင်ကြီး (W. H. Fox Talbot) အကြောင်းကို ပြန်ဆက်သိုက်ကြအုံးစို့ရဲ့။ (Talbot) ဟာ ဓာတ်ပုံပညာရဲ့ အခြေခံများကို စမ်းသတ် တီထွင် နေတဲ့ အချိန်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုးများဖြစ်ကြတဲ့ (J. N. Niepce) နဲ့ (L. J. M. Daguerre) တို့ဟာ လဲစင်ပြိုင်ကြိုးစားလျက်ရှိကြတယ်။ တဦးနဲ့ တဦး ဘယ်သူက ဘယ်လောက်ခရီးရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိကြဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ (Niepce) ဟာ ရှေ့ပိုင်းမှာဖော်ပြခဲ့တဲ့ အတိုင်း ၁၈၂၆-ခုနှစ် လောက်မှာ ပထမဆုံး ဓာတ်ပုံကို ဖန်တီးခဲ့ပြီး ၁၈၃၃-ခုနှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံအကြောင်းကိုလဲ သိသူမရှိသလောက်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်မြန်းဆို ၁၈၃၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၇-

ရက်နေ့မှာ (Francols Arago 1786-1853) ဆိုတဲ့ ပြင်သစ်ရူပဗေဒဆရာကြီးက L.J.M, Daguerre) ရဲ့ တီထွင်ချက်ကို ပါရစ်မြို့ရှိ ပြင်သစ် လောကဓာတ်ညာအသင်းကြီး (Academy of Science, Paris) ရှေ့မှာတင်ပြလိုက်တာနဲ့ ဘာကြောင့်လဲ လူပျိုလူရွယ် ဖြစ်သွားသလို အင်္ဂလန်မှာရှိတဲ့ (Talbot) ဟာလဲ တုန့်ပြည်သွားတယ်။ သူကတော့ ဓာတ်ပုံညာကို သူသာ စတင်တီထွင်တယ်လို့ အာဏာမေ့နေခဲ့ရာက ခုလို အရင်ဦးအောင်ကျေညာလိုက်တဲ့ လူပေါ်တော့ ကုန်လဲတုန့်လှုပ်သွားပြီး မခံချင်လဲဖြစ်မိကစားပေါ့။ သူရေးသားခဲ့တဲ့ စာအုပ် (Photogenic Drawing) အရဆိုရင် ၁၈၃၅-ခုနှစ်အတွင်းမှာတော့ ဓာတ်ပုံများ ကြီးကူး အောင်မြင်တယ်လို့ သိရတယ်။ ပါပေမယ် ကမ္ဘာသိ အရင် ဦးအောင်ကျေညာပြီးတဲ့လူကရှိနေတော့ သူ့မှာ အာဏာသက်သက်နဲ့ ၁၈၃၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့မှာမှ (Michael Faraday 1791-1867) ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်လောကဓာတ် ပညာရှင်ကြီးက သူ့ရဲ့ ဦးစီးစား ဗြိတိသျှဓာတ်ဝင်အသင်းကြီး (Royal Institution) ရှေ့မှာ သက်သေခံခတ်ပုံများနဲ့ တကွ တင်ပြရတော့

တယ်။ သူက ရက်ပိုင်းနေ့ကျတဲ့အတွက် အများအားဖြင့် ဓာတ်ပုံ ရာဇဝင်မော်ကွန်း တင်ရာမှာ သူ့ နာမည်ဟာ (Daguerre) နောက်ရောက်နေရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုခေတ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံဖခင်အစစ်ကတော့ (Fox Talbot) လို့ ခေါ်ဆိုချင်ဆိုင်လိမ့်မယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ (Niepce) တို့ (Daguerre) တို့ရဲ့ နည်းက သတ္တုပြားပေါ်မှာ ဓာတ်ဆေးရည်သုတ်ပြီး ပေါ့စတစ်ပုံ မှန်တိုက်ရိုက်ထွက်အောင် လုပ်တာမို့ ပုံပွားပုံတူမရှိဘူး။ (ဝါ) နက်ကတစ်မရှိလို့ ပုံတူထပ်ပွားနိုင်ဘူးကွယ်။ (Talbot) နည်းကတော့ စက္ကူနက်ကတစ်နဲ့ ရိုက်ပြီးစက္ကူပေါ့စတစ်နဲ့ ထပ်ကူးတာမို့ ပုံတူပွားလို့ ရတယ်။ ခုခေတ်ဓာတ်ပုံ ပညာနည်းဟာ (Talbot) နည်းပေါ်မှာ တိုက်ရိုက်မှီးနေတယ်ဆိုရမှာပဲ။ သူ့နည်းကပိုပြီး ကောင်းလို့ လဲခဲ့တာပဲ။ သို့သော် အတိုင်းနက်ကတစ် ပေါ့စတစ်နဲ့ သုံးနေကြတာပေါ့။ (Daguerre) နည်းကတော့ ဟိုခေတ်ကနာမည် ကြီးလိုက်ပေမယ့် နှစ်အတန်ကြာတာနဲ့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရတယ်။ (Talbot) ဟာ ဓာတ်ပုံ ဓာတ်ပေဒကို ဆက်လက်လေ့လာရှာဖွေပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပိုမိုကောင်းမွန် တိုးတက်တဲ့

(Talbotype) နည်းကို ထွင်ခဲ့တယ်။ (Talbotype) ဆိုတာကတော့ တီထွင်တဲ့သူ နာမည်ကို မှီးပြီးခေါ်တင်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီနည်းကို ဘဲ တနည်းအား ဖြင့် (alotype) လို့ ခေါ်ကြပြန်တယ်။ ဒီနည်းကို သတ္တုဆုတ် ၁၈၄၁ ခုနှစ်မှပိုင်းမှတ်ပုံ တင်ခဲ့တယ်။ အရင်က (Daguerre) ရဲ့ နည်းဟာ ဓာတ်စားလှပေမယ့် သတ္တုပြားပေါ်မှာ ငွေဓာတ် ဆေးရည်သုတ်လိမ်းပြီးရိုက်ကူးရလို့ တန်ဖိုးလဲ ကြီးပြီးလေးလံလေးသတယ်။ ပုံတူလဲပွားလို့ မရဘူး။ (Talbot) ရဲ့ နည်းကတော့ စက္ကူပေါ်မှာ ဓာတ်ဆေးရည်သုတ်လိမ်းပြီး ရိုက်ကူးတယ်ဆိုတော့ ပေါ့လဲပေါ့ပါးတယ်။ စရိတ်လဲသက်သာတယ်။ ပုံတူများလဲပွားလို့ ရတယ်ဆိုတော့ ရေရှည်မှာ (Talbot) ရဲ့ နည်းကလွယ်မှီးခဲ့တာပဲ။ (Daguerre) ရဲ့ နည်းနဲ့ ရိုက်တဲ့ ပုံမျိုးနောက်ဆုံး ရိုက်ကူး ခဲ့တာကတော့ သတ္တုဆုတ် ၁၈၆၀-ခုနှစ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ (Daguerre) ရဲ့ နည်းဟာ မွေးမြီနဲ့ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရတာပဲ။ သက်ဆိုင်သူတူ တူမလေးများသို့ ဦးဦး အလင်းရောင်ထဲသို့ ပေးပို့ကြသော စာများကိုရရှိ၍ အသုံးပြုသင့်သလို ပြန်ကြားပါမည်။ အလင်းရောင်

သင့်မြဲသနားမှ အဆက် ပင်လယ်ပြင်အောက်ကိုလဲ အမြဲလေ့လာ နေကြပါတယ်။ မကြာမီကတော့ အမေရိကန် ပြည်ကာလီ မိုးနီးယား ပြည်နယ်အနီး ပင်လယ်ထဲမှာ ရေအောက်ရှာဖွေ စူးစမ်းမှု ပြုလုပ်ဖို့ တန်ခိုးရရှိ ၂၀၀-ရှိတဲ့ သံမဏိလှောင် အိမ်ရေငုပ်ယာဉ်တစ်ခု ရေထဲချခဲ့တဲ့ စီစဉ်နေကြတဲ့ ကဲ့။ အဲဒီဆောင်းပါးကို လာမဲ့ ဂျာနယ်ထဲမှာ သီးခြားဖော်ပြပါမယ်။ ပင်လယ်အောက်မှာ ရွှေငွေရတနာရှိတယ် ဆိုတာကတော့ ရှေ့ကျတဲ့အယူအဆနဲ့ ကြည့်ရင် ပင်လယ်ပြင်မှာ နစ်မြုပ်သွားတဲ့ လှေသင်္ဘောတွေက ရတနာတွေကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောဆိုရုံမှတ်ခဲ့ ကြတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကနေ့သိပ္ပံပညာ အသိအမြင်နဲ့ ဆိုရရင်လဲ ပင်လယ်ပြင်က လူတွေမသုံးစွဲရသေးတဲ့ ဓာတ်သတ္တုတွေ၊ အစားအစာ အတွက်ရေမှော်ရေညှိစတဲ့ အပူအေးကို ရွှေငွေရတနာအဖြစ် တန်ဖိုးထား ခေါ်ဆိုရင်လဲ မမှားနိုင်ပါဘူးကွယ်။

မောင်ဖေမြင့်၊ ဆဌမတန်း၊ အမှတ် ၁ အလက ကမ္ဘာအေး၊ ရေကူးရဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး လုပ်ငန်း ကတော့ ဆန်စပါးလုပ်ငန်း ပေါ့ကွယ်။ ကိုကြီးတို့ဟာ ဒီဆန်စပါးကိုဘဲ စိုက်ပျိုး စားသောက်ပြီး ပိုလျှံတာကို နိုင်ငံခြားတင်ပို့ ရောင်းချလို့ ရတဲ့ငွေနဲ့ ကိုကြီးတို့မှာ လိုနေတဲ့ ကိုကြီးတို့အနေနဲ့ မထုတ်လုပ်နိုင်သေးတဲ့ လူသုံးကုန် စက်မှုပစ္စည်းတွေကို နိုင်ငံခြားတွေက မှာယူသုံးစွဲပြီး နေရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဆန်စပါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တခါက ကမ္ဘာ့ စားနပ်ရိက္ခာအဖွဲ့ဝင်တိုင်းက မမာပြည်ဟာ ကမ္ဘာ့ထမင်းအိုးကြီး တလုံးဘဲလို့ တောင် တင်စားပြောဆိုခဲ့ဘူးတယ်ကဲ့။

စာမျက်နှာ (၄၈) မှ အဆက်

၎င်းတို့သည် အလုပ်ပြ ဘုရားလမ်းရှိ အမှတ် ၁ အထက်တန်း ကျောင်းတွင် မိုးမလင်းမီကပင် စုဝေးရောက်ရှိ နေကြသည်။

ထမင်း ချိုင့်၊ ရေဗူး၊ ကော်ဖီဗူး၊ မှုံ့ထုပ်စသည် စားရေရိက္ခာများလည်း ကိုယ်စီပါကြသည်။ ဒိုးပတ်ဝိုင်း အခက်ဒီယံ ဝိုင်း တွေကလည်း စိစိ ညည တပျော်တပါးကြီးပင်.....

၆-နာရီရှိသော် ဘတ်စ်ကား ၁၈ စီးနှင့် ထိုနေရာမှစတင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ၇-နာရီ သာသနာ့ မိုးသီး မိုးပေါက် တွေကျနေဆဲမှာပင် သုဏ္ဏမြို့သစ်တည် ဆောက်ရာဒေသသို့ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ဒိုးပတ် ဝိုင်းကလည်း ပို၍ညလာသည်။ အကော်ဒီယံဝိုင်းကလည်း ထိုနည်းအတူ “ရှေ့ဆောင်လူသံ” သီချင်းသံမှာ သုဏ္ဏမြို့သစ်တည်လျှင် ချီနေချေပြီ။

ဆရာ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် များက မြို့သစ် တည်ဆောက်ရေး တာဝန်ခံများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ကား ၁၈-စီးမှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများကို အချိန် အနည်းငယ်အတွင်းတွင် အုတ်ခဲသယ်ရန်အဖွဲ့နှင့်လမ်းဖော်လုပ်ရေးအဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့ခွဲပြီး စောစောလုပ်အားပေး လုပ်ငန်း စတင်ကြတော့သည်။

စာသင်ခန်းတွင် မိဘပြည်သူတို့ချွေးနည်းစာများဖြင့် ဖေါင်တိန်၊ စာအုပ်၊ ပေတံ၊ ခဲတံ တို့နှင့်သာ ဆုံစည်း လေ့ကျင့်ခဲ့ရသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့၏ လက်ကသေးများမှာ တခဏအတွင်းမှာပင် ရှုံ့ အလိမ်းလိမ်းဖုံမှုန့်အလူးလူးနှင့် မိဘပြည်သူများ အတွက် တဖက်တလမ်းမှ ကြိုးပမ်း တာဝန်ယူသည့် ကူညီသည့် လက်ကလေးများ အ

ဖြစ် ကျေးကျေးဇူး မွေးကျေးဇူးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်နိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူကလေးတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ မော့နိုးရမှန်းမသိ။

“ဆိုရှယ်လစ် စီးပွားရေး စံနစ်တည်ဆောက်နေသော ယခုအချိန်အခါမျိုးတွင် “ငါတို့သည် စားပေသင်ကြားနေရုံသာမက အားလပ်သည့် အချိန်တွင် လုပ်သားပြည်သူတို့အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် လုပ်ငန်း များတွင် ဝင်ရောက် ကူညီကြရမည်” ဟူသော အသိစိတ် ကိုယ်စီဝင်စားနေကြဟန်ရှိ၏။

တကိုယ်လုံး ရှုံ့ ရှုံ့ ဖတ်တွေအပေပေနှင့် ချွေးသံတစ်ရှူနှင့် တပျော်တပါးလုပ် အား ပေးကြရာ ၁၁-နာရီတွင် ခေတ္တနား အပန်းဖြေပြီး မိမိတို့အိမ်မှ အသင်ယူသင်ကြသည့် စားဖွယ်သောက်စုံတို့ကို စားသောက်ကြသည်။

၁၂-နာရီထိုးသော် လုပ်ငန်းပြန်၍ စကြသည်။ တကိုယ်လုံး စိုနေသည့် ကိုယ်လုံးနိုင်တော့၊ စိုစိုရွှံ့ရွှံ့နှင့်ပင် လုပ်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ နံနက် ပိုင်းကကဲ့သို့ အုတ်ခဲသယ်တစ် လမ်းပေါက်ဘဝ မခွဲတော့ဘဲ အားလုံးလမ်းပေါက် လုပ်ငန်းတွင် ရှိရင်းစွဲ လုပ်သား ရဲဘော်ကြီးများနှင့် အတူ လုပ်အားပေးကြသည်။

အိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ရေး ဌာန တာဝန်ခံ မိုလ် မျူးချပ် စိန်ဝင်း ကလည်း ဆရာဆရာမ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများထံ လာရောက် အားပေး ချီးကျူးစကားများပြောကြားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညနေ ၄-နာရီထိုးသည်အထိ စောစောလုပ်အားပေးကြပြီး တနေ့တာကုန်ဆုံးမှ မူလစုဝေးရာအထိပြတုန့်လမ်း အမှတ်(၁) အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြန်၍ ဒိုးပတ်သံမြိုင်မြိုင် ရွှေဆောင်သီချင်းသံ အပြိုင်ဆိုပြီး လူစုခွဲကြတော့သည်။ (မောင်မြူကလေး)

ရန်ကုန်မြို့ ၃၂ လမ်း၊ အမှတ် ၁၈၄၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက် မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၀၀၉)တွင် ဦးအုန်းကျော်က တည်းဖြတ်၍၊ ဦးအေးမောင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ထုတ်ဝေသူ မှတ်ပုံတင်အမှတ်(၀၀၁၂)က ထုတ်ဝေပါသည်။

အုတ်ခဲသယ်အဖွဲ့ကလည်းတပျော်တပါး

ကျောင်းသားလုပ်အား

ဩဂုတ်လ ၂၂-ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၄-နာရီခန့်အရက်ဦးအချိန်ကလေး သည်ကား မိုးကလည်းစေ့လေကလည်း တညင်းညင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော ကြောင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဇိမ်နှင့် ကွေး၍ နေလိုက် နေမှန် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေ သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဇိမ်နှင့်ကွေး ချုံမနေနိုင်ကြဘဲ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့၏

အောက်ဝယ် တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့်စုံဝေး ပြီး တနေရာသို့ချီတက်ရန် ပြင်ဆင်နေ ကြသူများလည်းရှိအေး၏။

၎င်းတို့ကား ရန်ကုန်မြို့အမှတ် (၁) နယ်မြေ ဒဂုံဒေသစိတ် လူငယ် ချေးရာ ညကျောင်းမှ ဆရာ ဆရာမ များနှင့် ကျောင်းသူကျောင်းသား ၅၅၀-ကျော် တို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

စာမျက်နှာ (၄၇) သို့

လင်းစောက်လုပ်ရေး အဖွဲ့တဖွဲ့ကလည်း ညီညီညာညာ

ရှေ့ဆောင်လူငယ်

ခရစ် ၅ ခုနှစ် ဝက်တင်ဘာလ ၁-ရက်

အမှတ် ၈၈၄၊ ၃၂-လမ်း၊ ရန်ကုန်

အတွဲ-၂ အမှတ်-၂

အယ်ဒီတာ့ ၁၇၂၇

မာတိကာ

ဆိုရှယ်လစ်စာရိတ္တ....	၃
ဦးလေးပြောမယ်....	၈၀န....၄
အခြေခံပန်းချီပညာ....	ဦးအကြည်....၅
ပျော်ရွှင်စရာကဗျာပါ....	ဖိုးအောင်....၆
ထူးချွန်သူ....	ကိုဝန်းလွင်....၇
ဝေဝေါ....	သန်းကြွယ်....၈
ဘိုး....	ကျော်သူ....၁၀
အချောင်းလမ်း....	ခဲနုမြူကျော်ထွန်း....၁၂
တိရစ္ဆာန်အသံ....	ကြည်မွန်....၁၄
ရဝပ်တိုင်းရင်းသား....	
	အရိုးစောမူညင်း....၁၆
ဝက်ဘီး....	ဦးလေးကြည်....၁၈
ညီလေးသို့ပေးစာ....	စန်းရောင်....
	(အချစ်ဖို)
သင့်ပြဿနာအဖြေရွာ....	(၈)
ကဗျာဖြင့်ပွဲ....	မင်းယုလေ....၂၁
ကဗျာဖြင့်ပွဲစည်းကမ်းချက်....	၂၃
စာပေနှင့် အတွေးအခေါ်ဖြူမြင်ရေး....	၂၄
ပေါက်ဖွားရာသို့ပြန်စာတ်သော....	
ငါးမျှား....	ဦးသိပ္ပံ....၂၆
ရှေ့ဆောင်လူငယ်စာရကြောင်း....	
မောင်ရှေ့ဆောင်....	၂၈
ဟော်ဘီ....	တက်တိုး....၃၁
အယူသည်းမှုပယ်ချက်ဖြူ....	
	မလေးလုံ....၃၃
စာပေကျေးဇူး....	မောင်သူတ....၃၆
မိုးလေကထန်....	ဂယက်နီ....၃၈
အာကာသထဲလမ်းလျှောက်သူ....	
	မောင်ထင်....၄၀
အခြေခံဓာတ်ပုံပညာ....	
	အလင်းရောင်....၄၃
ကျောင်းသားလုပ်အား....	
	မောင်ဖြူကလေး....၄၈

တန်ဖိုး

— ပြား ၅၀ —